Colecția Globus

9 789993 113140

Într-un Istanbul în care explozia de culori din bazaruri coexistă cu cenuşiul aleilor dosnice, Brici devine liderul unui grup de copii ai străzii cu care împarte un adăpost minuscul şi o mie de vise.

Până la un punct, fantezia debordantă a băiatului este singura cale de a evada din realitatea violentă şi lipsită de speranţă în care sunt constrânşi să trăiască puştii orfani sau abandonaţi de părinţi.

Dar atunci când se îndrăgosteşte de Gül, o fată frumoasă şi ciudată, Brici încearcă să lase în urmă pentru totdeauna mizeria străzilor, apăsând până la capăt pedala de acceleraţie a unei maşini furate.

Univers

Gönül Kivilcim
Brici
Colecția Globus

Gönül Kivilcim

Brici

Univers
Colecția Globus

Scriitoarea turcă GÖNÜL KIVILCIM a absolvit Universitatea Bosfor din Istanbul cu o diplomă în economie şi apoi a urmat un masterat în comunicare la Universitatea Bergen din Norvegia. După ce a lucrat o vreme ca jurnalistă în Köhln şi Berlin, s-a angajat la postul german de televiziune WDR, iar apoi a scris pentru ziarul *Radikal.* A debutat în literatură în anul 2001 cu volumul de proză scurtă *Oraşul minciunilor* (*Kasaba ve Yalanlar*), povestirea care dă titlul cărţii fiind tradusă în germană şi publicată în antologia *Dragoste, minciuni şi stafii* (2006). Cărţile care i-au adus faima sunt romanul *Brici* (*Jilet Sinan,* 2002), pentru scrierea căruia autoarea s-a documentat vreme de doi ani, ascultând poveştile copiilor străzii, şi volumul de proză scurtă *Caleidoscopul iubirii* (*Parçali Aşklar,* 2004).

GÖNÜL KIVILCIM

Brici

Traducere şi note
de
DIANA CRUPENSCHI

Tehnoredactor Constantin Niţă

GÖNÜL KIVILCIM
JILET SINAN

EDITURA UNIVERS
Mircea Vulcănescu 2, sector 1, Bucureşti
tel./fax: (021) 315.33.08
comenzi: office@edituraunivers.ro
www.edituraunivers.ro

ISBN 978-99931-13-14-0

Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.

I

În vârful maşinăriei de kamikaze

Toată lumea se distrează la bâlci. În afară de mine. Părinţi, copii şi perechi de îndrăgostiţi în căutarea fericirii se îmbarcă în marea roată, iau curbe nebuneşti în tunelurile întunecate. Când ajung din nou afară trag aer zdravăn în plămâni şi încep iarăşi să scotocească şi să sape, căutându-şi fericirea.

Norii de deasupra capetelor s-au întunecat, sunt cât pe ce să înceapă o luptă. Eu nu sunt aşa. Chiar lângă maşinăria de kamikaze, sunt singur şi trist. Mă uit la gondolele de kamikaze cum rătăcesc pe cer. Mi se pare că aceste maşinării neînsufleţite făcute pentru distracţiile oamenilor au şi ele vene prin care curg ambiţii şi pasiuni. Gondolele de kamikaze atacă pentru a-şi asigura noi victime. Apoi urcă drept spre cer, ca nişte rachete. Sus, mai sus. Oamenii din gondole închid ochii şi îşi urlă frica, eliberând-o în spaţiu. Văd oameni care se năpustesc către bâlci prin poarta de la intrare şi aleargă spre ghişeul de bilete. Apoi, mă văd pe mine. N-am nimic de făcut decât să-mi omor timpul pe lângă maşinărie de dimineaţa până seara. Aştept până se umplu toate gondolele. Apoi apăs pe buton, iar zgomotul maşinăriei îmi mai alină nefericirea. Fumez ţigară după ţigară în timp ce

mă tot întreb de ce nu pot fi şi eu unul dintre oamenii aceştia.

Un câine ţâşneşte spre autostrada plină de maşini. Înnebunit de frică, nu mai ştie ce să facă şi încearcă să traverseze autostrada. Se aude scrâşnetul amar al frânelor. Nenorocitul de animal a supravieţuit, de data asta. Câinele sunt eu. Deşi mă las din când în când de inhalat solvent, tot trăiesc pe muchie de cuţit. Nu pot să lucrez ca funcţionar, să am o slujbă respectabilă de casier de bancă, nu pot să fiu un soţ credincios. Trupul meu, care a absorbit ca un burete solventul, nu poate suporta scaunele cu spătarul drept. Nu pot lucra între patru pereţi nenorociţi, cu scaune tapiţate cu piele, nu pot mânca pe feţe de masă albe, la ore fixe, acesta nu e genul de meniu pe care stomacul meu ar putea să-l digere. Nivelul de nicotină din sângele meu, nivelul globulele roşii sunt stabile doar în aer liber. De când am terminat armata, am încercat să lucrez ca marinar, ca barman, ca sudor şi chiar ca gigolo. Am încercat tot felul de munci care pot fi făcute pe valuri sau vorbind cu oamenii. Dar oriunde am fost, ceva mi s-a pus în cale de fiecare dată. Am terminat armata în doi ani şi jumătate pentru că am furat din banii de mâncare pentru cantină; şeful barului era să mă dea afară pentru că n-am trecut toată berea vândută în caietul de socoteli, ca să-mi pot băga banii în buzunar; şi femeia pe care am prădat-o m-a acuzat că i-am furat bijuteriile. Când intră în tine sămânţa fărădelegilor, nu poţi să scapi aşa uşor. Pur şi simplu îţi intră în sânge.

Apăs pe buton când gondolele de kamikaze ajung la un unghi de o sută optzeci de grade şi se întorc cu faţa în jos. Zece... douăzeci... treizeci... număr secundele. Gondolele sunt răsturnate acum. Strigătele se înteţesc.

— Dă-ne jos! Dă-ne jos!

Îi ascult cum mă imploră şi mă umflă râsul în sinea mea. De data asta, *ei* sunt cei care trebuie să stea aşa, răsturnaţi cu capul în jos. Îmi place asta.

Această ultimă slujbă la bâlci a apărut în viaţa mea brusc, într-o zi când mă târam de colo-colo. Aveam douăzeci şi trei de ani, dar stăteam într-un colţ ca o femeie bătrână care şi-a trăit traiul. Mă gândeam să plec din oraş şi să mor undeva pe mare, într-o noapte cu furtună, când valurile se ridică purtând peştii la zeci de metri de la suprafaţa oceanului... Şi totuşi, larma bâlciului parcă mă chema într-acolo. Bătrânul care opera maşinăria se îmbolnăvise, ceva cu inima, şi îmi dăduseră mie munca lui. Trebuia să pornesc maşinăria, s-o opresc, să vând bilete, să atrag clienţii. Ei bine, nici vorbă că am avut norocul diavolului până la urmă: clienţii au venit puhoi. A doua zi, o mulţime de oameni aşteptau în faţa maşinăriei de kamikaze. Secretul meu erau casetele cu muzică *arabesk*[1] pe care le pusesem la un casetofon stereo dat la maxim. Cântecele lui Müslüm Baba reuşesc să ne scoată din starea de singurătate, parcă o rulează ca pe ravioli şi o pun deoparte. La prânz, am pornit maşinăria de kamikaze şi imediat am dat drumul la casetofon. Pe când băieţii din roată le şuşoteau la ureche gagicuţelor lor, mă gândeam la ultimii zece ani din viaţa mea, care parcă trecuseră într-o clipită. Călătoriile mele în maşinăria noastră de kamikaze împreună cu prietenul meu Kunt, cum am ajuns la închisoare din cauza unei maşini furate de un tovarăş

1. *Arabesque* sau *arabesk* – gen muzical foarte popular în Turcia din anii '60 până în anii '90 ai secolului trecut, cu melodii şi ritmuri predominant arabe, dar şi influenţe din muzica Orientului Mijlociu şi muzica populară turcească.

căruia i se zicea Falitu, cum am spart băcănia ca să furăm fructe...

La bâlci, bucuria e-n toi. Încerc să mi-l amintesc pe tatăl meu. Îmi amintesc cum ne-am întâlnit ultima oară în restaurantul pe care îl deschisese fără să ne spună nimic despre asta. Cum mi-a fost un dor nebun de el, oriunde m-aş fi dus. Cum am plâns în prima zi de şcoală, doar pentru că nu tatăl meu a fost cel care m-a luat de mână să mă ducă acolo, ci mama. Toţi au crezut că mă speriasem de şcoală. Şi totuşi, lucrul care mă speria cel mai tare, dincolo de orice închipuire, în timp ce plângeam cu sughiţuri, era gândul că-mi pierdusem tatăl. Oare aveam să-l recunosc, dacă vreodată s-ar întâmpla să ne întâlnim pe stradă? Şi-ar recunoaşte el oare fiul? Îmi blestem tatăl pentru că din cauza lui nu pot să mai trec Podul Sirat[1]. Sunt singur în mijlocul bâlciului şi mă agăţ de muzica asta tânguitoare ca să nu cad din nou în prăpastia deznădejdii. Mi se face dor de Kunt în timp ce mă pierd printre zdrăngănitul roatei, al gondolelor şi al maşinuţelor care se ciocnesc una de alta.

*

Kunt a fost fratele meu de cruce şi îmi era mai apropiat decât un frate adevărat. Ne-am crestat pe braţe într-una dintre acele zile când viaţa de pe stradă ne-a lovit pe amândoi. Sângele nostru s-a amestecat pentru zilele când aveam să împărţim scârba faţă de

1. As-Sirāt, numit şi Sirat al-Jahim (Podul Iadului), este, în religia islamică, podul subţire ca un fir de păr şi ascuţit ca tăişul unei săbii pe care sufletele celor morţi trebuie să treacă în ziua Judecăţii de Apoi pentru a ajunge în paradis. Sub pod, flăcările iadului îi ard pe păcătoşi şi îi fac să cadă în gol, în timp ce sufletele celor care au făcut fapte bune în timpul vieţii pot trece podul cu viteza gândului.

puricii din camerele ieftine de hotel, discuţiile disperate pe care le purtam prin baruri despre fotbal şi despre oamenii care încercau să ne mături trupurile în canalele de pe străzi.

Nici unul dintre noi nu avea tată. Taţii noştri se lepădaseră de noi într-o vreme pe care nici măcar nu ne-o mai aminteam, şi la fel făcuserăm şi noi în ceea ce-i priveşte. *Aşteaptă, fiule. Într-o zi va veni tatăl tău şi îl vei vedea la faţă.* Taţii noştri erau doar un cântec pe care-l cântam ca pe refren ce ţi-a intrat în minte şi pe care nu te poţi împiedica să-l fredonezi din când în când.

Când ne-am întâlnit, eu aveam treisprezece ani şi Kunt avea paisprezece. Dimineaţa se ocupa cu lustruitul pantofilor, iar seara fura de prin buzunarele beţivilor. Când avea chef, îi jefuia pe idioţi până la ultimul bănuţ, fără să-şi pună nici cea mai mică întrebare dacă făcea bine sau rău... De fapt, ar fi vrut să meargă la şcoală, dar după cum zicea taică-său, fiecare trebuie să aibă în viaţă propria specialitate. Iar specialitatea lui Kunt era să strângă suficienţi bani pentru rachiul tatălui lui. Avea doar zece ani când a ridicat prima oară pe umeri cutia cu perii de lustruit pantofi... Am crescut împreună. Şi ne-am petrecut şi adolescenţa tot împreună. Am ajuns şi la bordel, şi la închisoare tot cot la cot.

Când am ajuns prima oară pe stradă, nu descoperiserăm încă faptul că Pământul e rotund. Visele noastre erau asemănătoare: aveam să aflăm leacul contra singurătăţii şi a sărăciei în laboratorul lui Kunt şi aveam să ajungem cele mai faimoase nume ale secolului. Vile fabuloase – mai minunate decât cele pe care le vezi în filme – ni se iveau în cale la fiecare pas, cinam cu fetele frumoase care ne făceau cu ochiul de

pe afişe la mese care întreceau în bogăţie banchetele date la nunţi. Fanteziile ţâşneau din cutiile lor şi dansau în jurul nostru. Ne duceam în cluburi de noapte. Tot felul de aparate electronice făcute special pentru noi sclipeau agăţate de centurile noastre. Gagicile roiau în jurul nostru şi chiar şi poliţiştii ne făceau temenele. Când lucrurile luau o întorsătură urâtă, mă duceam drept la secţia de poliţie. De pildă, când Kunt era închis pentru că furase o maşină, mă strecuram înăuntru cu părul meu strălucitor şi în costumul negru luxos. Poliţaiul care mă vedea se uita cu atenţie la mine şi spunea ceva de genul „Dorinţa dumneavoastră e ordin pentru mine!" Căpitanul se făcea mic-mititel şi spunea: „Se mai întâmplă şi de-astea. O rezolvăm imediat" şi îi dădea drumul lui Kunt. Eram *il capo* al străzii. Adolescenţii, întunericul şi pliculeţele de *gubar*[1] erau responsabilităţile mele.

Am crescut culcându-ne pe visele noastre, în adierile călduţe din gurile de aerisire ale localurilor cu hamburgeri şi ale patiseriilor, şi ne-am trezit mari în vremuri în care femeile se transformau în bărbaţi, bărbaţii pe care-i ştiam se transformau în femei, iar criminalii pe care-i cunoşteam se dovedeau fi cei mai puternici.

Ne-au dat cu forţa afară din cochiliile noastre. Ne-au vârât în cap că Pământul nu e plat, ci rotund. Pe acest Pământ rotund, nu oamenii cinstiţi, ci escrocii făceau legea; nu visurile, ci cămătarii. Ambiţia exploda înăuntrul nostru ca nişte focuri de artificii. Am făcut un jurământ. Dacă e adevărat că Pământul se învârteşte, noi aveam să-l facem să se învârtă în direcţie opusă.

1. Un tip de drog rezultat din procesarea marijuanei.

Din acel moment, aveam să fim duri. Dacă lumea le aparţinea durilor, cu siguranţă că şi noi aveam să punem umărul să construim lumea. Eram ca nişte ogari. Noaptea, aşteptam la colţul străzii tipii cu buzunarele doldora. Dacă vreunul nu voia să ne dea de bună voie portofelul, n-aveam nici o milă. Dacă se făcea prea multă gălăgie, îi făceam tăieturi cu briciul pe braţe şi pe picioare înainte să ajungă poliţaii. Ne tăiam cu briciul şi propriile feţe.

*

Bum! Bum! Bum!

Sunt în ambulanţa care încearcă să se mişte prin traficul blocat. Probabil că maşinile nu se mişcă deloc, din moment ce văd aceeaşi inscripţie pe clădirea din dreapta mea. Fundaţia pentru Educaţie Malatya. Kunt stă lângă mine, nefericit. Se holbează la mine cu aerul acela neajutorat pe care-l are când nu poate să tragă pe nas, cum nu poate nici acum fiindcă sunt prin preajmă „fraţii" în halate albe. În timp ce stau culcat, cu masca de oxigen pe faţă, habar n-am ce s-a întâmplat şi ce dracului caut acolo. De asemenea, n-am nici o idee încotro ne îndreptăm, unde vom ajunge după ce drumul din faţa ambulanţei o să se deblocheze. Îmi imaginez că o să mi se facă o operaţie, că o să-mi scoată inima ca să o transplanteze în pieptul unei femei bogate şi frumoase. În felul ăsta, o să se termine odată cu viaţa mea nenorocită, şi o să încep o alta, cea de-a doua viaţă a mea, cu o inimă de aur. Bum! Bum! Bum! Îmi aud bătăile inimii. Sunt asurzitoare. Respir odată cu întregul oraş. Faţa asistentei care-mi ia pulsul se strâmbă mai întâi la dreapta şi apoi la stânga. Îmi vine să râd... la dreapta, la stânga. Sunt ţeapăn... parcă îmi plesneşte tot trupul... nu mă pot mişca.

Bum! Bum! Bum!

Se aud tobele tunând pe străzile orașului. Probabil că lumea se distrează. Vreau să mă ridic și să îi îmbrățișez pe asistentă, pe Kunt și pe șofer. Dar probabil că am fost legat de suportul pentru perfuzii, nu mă pot mișca. Tunetul sfâșie pavajul, timpanul mi se dilată cu treizeci de metri și apoi revine la dimensiunile lui firești.

— Hei, Brici! De ce ți-ai făcut chestia asta?

Kunt îmi aruncă în față întrebarea asta tâmpită chiar acolo, în ambulanță.

Mă întorc la orașul cu cabine telefonice galbene, autobuze roșii și clădiri cenușii.

— Kunt, du-mă sub pod.

— Omule! N-ai nici un strop de sânge în vine.

Șoferul de ambulanță nu e în stare să evite o groapă. Asistenta, care îmi ia pulsul când roata tocmai nimerește într-o groapă, Kunt, care visează la toate chestiile pe care o să le fure din apartamentele cu ferestre care reflectau lumina albastră a ecranelor de televizoare și șoferul, care înjură groapa, îmi pun toți aceeași întrebare:

— De ce mama dracului te-ai tăiat cu briciul?

Mă trezesc într-o cameră de spital. Cu capul învârtindu-mi-se de la anestezic, mi se pare că locul acesta îmi este cumva cunoscut. Dintr-odată, îmi trece prin minte că e exact ca în cafenelele cu tavane joase de la intersecții. Numai că în loc de clienți sunt pacienții, iar în loc de chelneri purtând tăvi cu ceai umblă peste tot doctori și asistente. Știți cum e când intri într-o cafenea în care simți că ai vrea să stai o vreme, să îți bei ceaiul sau să joci cărți: tot așa, oamenii care ajung într-un spital ocupă un loc într-o cameră pe ușa

căreia stă scris un număr, după ce primesc primele îngrijiri, și apoi așteaptă doctorii care vor veni curând și vor începe cu lecțiile lor de viață. „O să treacă o mie de ani până când o să-ți poți simți piciorul operat... Ești sub sedative, te rog să nu încerci să te sinucizi când o să-ți vii în fire... Tăietura operației o să înceapă să doară după ce trece efectul morfinei... Chiar merită să te sinucizi sau să-ți omori copiii mici doar pentru că te bătea bărbatul?... Când nu mai poți suporta durerea, apasă pe buton și asistenta o să vină cu calmantele..."

Cei trei pacienți care au fost aduși în cameră la începutul acestui schimb sunt în paturile de vizavi de cel în care stau eu, gemând: un bătrân în jur de șaizeci de ani care are niște pachete de țigări în loc de plămâni, o blondă vopsită bătută de bărbatul ei bețiv și un băiat numit Cetin, a cărui mamă îl inclusese în planul ei de sinucidere. Ieri de dimineață, pe când soarele se pregătea să bată la ușa caselor de pe pământ, mama cea blondă a lui Cetin a hotărât că zilele următoare aveau s-o supere foarte tare, așa că și-a luat sub braț cei doi băieți mici și a sărit de pe balconul apartamentului lor de la etajul cinci. Cetin a aterizat deasupra fratelui lui și a supraviețuit, dar celălalt băiat a ajuns la morgă. Acum mătușa lui Cetin stă de veghe lângă el. Asistenta lui iubitoare... Îi spune băiețelului despre înghețata delicioasă pe care o să i-o aducă imediat ce-și revine. Apoi se întoarce și mă întreabă de ce un copil de cinci ani trebuie să fie adus într-o cameră de spital atât de aglomerată la numai o zi după ce a fost internat... Îi sugerez să citească ce scrie pe perete: *Spitalul nostru a intrat în Cartea Recordurilor Mondiale pentru cele mai proaste condiții.*

Deodată, Kunt apare lângă mine.

— Brici, credeam că suntem frați de cruce. Nu mi-ai promis? N-ai zis că nu mai faci asta? Că nu o să te mai tai?

Vreau să spun:

— Kunt, sunt al dracului de sătul să iau totul de la capăt în fiecare zi.

Dar nu sunt în stare să vorbesc. Îl ascult pe Cetin, care vorbește în somn strigând-o pe mama lui.

Suntem ca un puzzle: trebuie să bâjbâim și să găsim piesele potrivite ca să facem un întreg, o imagine completă. Din nefericire, piesele din care suntem făcuți nu se potrivesc una cu alta, și tot ce am învățat târându-ne prin întuneric se dovedește a fi inutil. Tot învățăm pe dinafară viața și regulile ei mereu și mereu, dar învățatul nu ajută la nimic. Jocul nostru de puzzle e luat de la capăt iarăși și iarăși. Polițaii spun: *Nu o să vă mai batem, avem metode noi; purtăm uniforme roșii, noi suntem Delfinii*[1]. Și apoi ne lovesc cu și mai multă brutalitate. Excavatoarele municipalității dărâmă casele părăsite în care ne adăpostim. Oamenii care ne dau de mâncare se transformă a doua zi în niște bestii. Vreau să-mi încep ziua în același pat, să respir dimineața în același balcon și să trag barca la același mal. Cu toate astea, suntem încă departe, foarte departe de a ne așeza pe orbita acelui soare special care va aduce ordine în viețile noastre rătăcitoare. Mă gândesc să-i spun lui Kunt despre toate astea.

— Nu te supăra, Kunt... doar atât sunt capabil să-i spun. Un pat cald, asistente care să aibă grijă de mine... ce-aș putea să-mi doresc mai mult?

1. Unitățile de motocicliști numite și Yunuslar (Delfinii) sunt unități ale poliției în marile orașe din Turcia.

Asistenta îmi face ultima injecție cu calmant în șold. Mă desfăt cu somnul care mă cuprinde.

*

Pe când aștept să se umple toate gondolele, scot din portofel o fotografie cu mine și Kunt. Marginile i s-au ferfenițit de tot. A fost făcută în urmă cu cinci ani. În dreapta e Brici, îngerașul cu inimă bună care sunt eu, cu pălăria maro de fetru și vesta grotescă, maro, de cow-boy. Lângă mine stă un flăcău voinic, cu fața rotundă rasă ca a unui ofițer: Kunt.

Eram dați dracului! Odată am pus pariu și am înghițit nouăsprezece pilule una după alta și, inevitabil, ne-am intoxicat. Când ne-am trezit, ne-am pomenit amândoi – cu picioarele puțind și capetele grele – în colțul unei celule. Nici măcar nu-mi aminteam când furaserăm o combină stereo dintr-o mașină, în timp ce mințile noastre erau în ceață. Nouăsprezece pilule îmi făcuseră mintea zob – jur că așa a fost.

Am ieșit din închisoare și ne-am repezit la un magazin cu articole de menaj. Magazinul închidea la șapte. Chiar când băiatul trăgea obloanele, l-am prins.

— Vreau niște solvent, frate!

A venit la noi cu un topor în mână.

— Faci cum vrei. Dacă nu ne dai, o să fac praf locul ăsta.

Așa că a trebuit să deschidă din nou magazinul. După ce am luat două sticle de solvent, lumea a fost a mea.

Ce să mai povestesc despre cum furam câinii de rasă de prin grădinile damelor bogate. Eram atât de mici, pe toți dracii, am fi încăput prin orice gaură. Înșfăcam afurisitul de câine și-l duceam la veterinar. Când veterinarul ne-a spus odată că ne costă o sută

să pună câinele la punct, ne-am albit la față amândoi, dar până la urmă am reușit să îl vindem unei târfe bogate, la fel de rasată ca și câinele, și, pe deasupra, am luat pe el patru sute.

În fotografie se vede și o cutie cu fasole conservată. Trei mâini într-o cutie.

— Cine ajunge primul în Anatolia, spune cineva. Așa ziceam când aveam foarte puțină mâncare și trebuia să ne umplem burțile mai mult cu pâine. Îți amintești?

Azi, dacă aș spune „Cine ajunge primul în Anatolia, așa că mănâncă niște pâine", copiii probabil că ar face niște fețe lungi cât o zi de post. Da... așa e pe stradă, nici o zi nu seamănă cu alta.

Jefuiești un turist și îi iei banii. Trăiești pe picior mare trei zile la rând. Dar știi și cum să supraviețuiești fără mâncare zile în șir. Ești fără un sfanț și afară e al dracului de frig. Iarna te omoară frigul, vara te topește căldura... Îmi amintesc că odată am văzut un smochin înghețat. Când am trecut pe lângă el cu capul încă amețit, mi s-a părut că gheața de pe crengile smochinului erau fructe. Țurțurii crescuseră atât de lungi, încât aproape că îmi atingeau nasul. Mi-am zis: „Ia uite, copacul ăsta a făcut fructe iarna!"

Când am întâlnit-o pentru prima dată pe Gül, Kunt era cu mine. Aproape că înnebuniserăm imaginându-ne două mâini de femeie, un umăr delicat pe care am fi putut să ne punem capetele și niște ochi negri de care să ne îndrăgostim. De când fugiserăm de acasă, câinii de pe stradă fuseseră singurii noștri tovarăși. Eram de-a dreptul disperați. Ne uitam fix în ochii oamenilor, murind de dorința de a vedea acolo o frântură de tandrețe... În anul în care s-a deșteptat

pentru prima oară în noi bărbăția, Kunt s-a îndrăgostit de Aynur, iar eu de Gül. E adevărat că eram niște derbedei, dar în același timp aveam nevinovăția unor copii. Amândoi credeam că o să păstrăm iubirile astea în inimi pentru totdeauna.

II

Brici e un înger

Într-o după-amiază însorită de duminică, Brici stătea în parcul de lângă bâlci și își omora timpul uitându-se la trecători. Imigranți din Anatolia cu fețe bătute de soare și încrețite ca niște prune uscate, studenți care arătau de parcă ar fi cărat greutatea unei dimineți de duminică în buzunare, copii care-și ițeau capetele în mozaicul viu al orașului treceau pe lângă el din când în când. Tipul care făcea fotografii ale peisajului văzut de sus, fiindcă mirosul oribil de rahat făcea necesară o oarecare distanță, se gândi că ar vrea să facă o fotografie de pe banca pe care stătea Brici. Băiatul, care ura aparatele de fotografiat și reportofoanele, se duse ceva mai încolo... pentru orice eventualitate. Se așeză mai departe, pe o altă bancă goală, și se acoperi cu mantaua lui făcută din mirosul solventului. În acest oraș, în care legea fusese înlocuită de mafie, era numai pe drumuri. Fotograful prinse în cadru și doi puști care vindeau covrigi cu susan, pe vânzătorul ambulant cu mustăți stufoase și pe ajutorul de frizer cu părul roșu, care zâmbea într-un fel prostesc și ciudat de sexy. Când i se păru că Brici adormise, veni spre el și se opri alături de bancă, uitându-se la el de sus. Brici ar fi fost un personaj perfect

pentru o fotografie, cu cămașa lui albastră din denim, vesta de cow-boy și pălăria de fetru. Însă Brici deschise ochii și salută aparatul de fotografiat.

— Bună dimineața, *messieurs*, vă salut pe voi ăștia, nenorociții care vin să frece la cap pe oricine le dă bună ziua...

— Se vede că nu e ziua ta cea mai bună.

— Du-te dracului cu intențiile tale bune cu tot. Eu am ales deja să mă duc în iad. Ce dracului faci aici fără măcar să saluți?

— M-au trimis de la ziar să fac o fotografie a iadului.

Brici se întoarse să se uite la fotograf. De fapt, nu intenționa să arate nici un fel de interes, dar îi plăcuse, într-un fel, gluma pe care o făcuse omul. Fotograful, care era destul de versat, recunoscu imediat îmblânzirea expresiei de pe fața puștiului rebel, care trebuie să fi avut vreo șaptesprezece-optsprezece ani, cel mult. Și apăsă pe declanșatorul aparatului de fotografiat. Fața foarte neagră, aproape de culoarea cărbunelui, ochii sclipind luminoși și sticla de solvent din buzunar au fost capturate de obiectivul camerei.

Brici continuă:

— Frate, cred că știi că au despărțit iadul în două. Clasa a doua și clasa de lux. Cred că pe tine te-au trimis la clasa de lux. Nu te-am văzut prin locurile pe unde umblu eu.

— Știu pe unde umbli. Dar în ultima vreme nu prea te-am văzut pe-acolo.

— Atunci du-te acolo, frate! Așa te bucuri și tu de cea mai bună priveliște. Poți să vezi flăcările iadului, și nu numai că le vezi, dar poți să-ți încălzești și mâinile. Există un singur iad, și acesta e viața noastră. Să nu cumva să îndrăznești să dai fotografia asta la ziar!

După ce spuse cuvintele astea, Brici închise ochii, pentru că nu mai putea rezista senzației grele provocate de inhalarea solventului.

Fotograful, care părea mai bătrân decât era de fapt, din cauza șuvițelor albe din părul lung și buclat, se așeză pe banca vecină cu pe care dormea Brici. O vreme, se gândi la puștiul drogat care spusese cuvinte prea puternice pentru vârsta lui. Eleganța lui murdară, vesta și pălăria – cine știe pe unde le găsise –, unghiile lungi, mersul împleticit și ridurile de pe fața lui care se netezeau, dându-i o înfățișare neajutorată, doar când își lăsa în voia somnului trupul slab, insuficient dezvoltat din cauza obiceiului de a se droga cu solvent... Departe, un *muezzin*[1] anunța deja amiaza. Fotograful se ridică de pe bancă și plecă.

Pe când fotograful părăsea parcul, imaginea băiatului care se droga cu solvent și care nu putea să-și împartă timpul între trei mese pe zi și o noapte liniștită era capturată în rola de film din buzunarul vestei lui. Dacă mai întârzia o vreme prin preajmă, ar fi putut afla despre anii îndelungați pe care Brici îi petrecuse în colțuri invizibile ale orașului, despre numeroasele lui aventuri, care de fapt în rapoartele poliției ar fi apărut ca niște mărunte furtișaguri, despre caietul cu poezii pe care îl ținea întotdeauna lângă pat și despre dragostea care-i sfâșiase inima tânără și obosită în bucăți.

Brici își dădu seama, în somnul lui iepuresc, că fotograful plecase din parc și strigă cât putu de tare:

1. Slujbaș al moscheii printre atribuțiile căruia se numără chemarea credincioșilor la rugăciune, la anumite ore ale zilei.

— Știu că sunt bărbat, dar nu pot suporta asta. Am umblat pe străzi ca un nebun. Dacă Gül nu se întoarce, dacă n-am să-i mai văd fețișoara îngustă, jur că n-am să mă fac bine niciodată.

Brici și Gül trăiseră o iubire care era mai presus de cuvinte. Pasiunea lor încolțise într-un mediu brutal și dur care era la fel de sălbatic ca dragostea însăși.

— Într-o zi, când m-am uitat în oglindă, am văzut cum îmi străluceau ochii. Arătam bine, în ciuda pleoapelor grele din cauza somnolenței provocate de solvent, în ciuda părului răvășit și a cicatricii de pe obraz, amintire din viața petrecută pe stradă. Într-o seară ca oricare alta am întâlnit-o pe Gül. Am ajuns să-i cunosc buzele subțiri, sprâncenele și gâtul care arătau ca și cum ar fi fost făurite de un bijutier. Gül a adus Estul la mine. Ajunsese în orașul nostru când avea doar zece luni, crescuse într-un loc îndepărtat, pe care nu l-a mai văzut niciodată după aceea. Mai afla vești despre el doar din scrisorile pe care i le trimiteau bunica și verișoara ei. Când m-a părăsit Gül, i-am spus că era o zeiță din Est și că o adoram, cu toate că nu-i păsa de mine.

Gül se rătăcise când Brici a întâlnit-o pentru prima oară. Într-o seară, și-a luat copilăria îndepărtată și uniforma de școală pe care nu o mai putuse purta și plecase pe străzi. Regina despuiată a orașului avea doar nouă ani când i-o așezaseră în poală pe sora ei nou-născută, Filiz. Cu toată asprimea de care este capabil limbajul, adulții din jurul ei îi spuseseră:

— Acum te poți numi și tu mamă. Ai și tu un bebeluș, cum au toate mamele.

Gül, mama ei, vecinii, poliţaii care îi luaseră tatăl, cusătoresele din atelierul de croitorie în care lucra mama ei, toţi erau despuiaţi. Copilăria lui Gül, cărţile din care învăţa alfabetul vieţii ei, pantofii uzaţi şi nelustruiţi pe care-i purta la şcoală şi amuleta contra deochiului pe care mama ei i-o pusese dedesubtul uniformei ca s-o apere de rele, toate acestea îi fuseseră luate cu forţa lui Gül... chiar în seara în care poliţaii îi luaseră tatăl de acasă. O mulţime de oameni se îngrămădise în spatele poliţiştilor care o dăduseră cu brutalitate la o parte pe mama ei de lângă uşa deschisă. Uitându-se la poliţiştii care-i luaseră tatăl de ambele braţe, Gül se gândise cât de bine semănau ei acum cu tatăl ei, care avea sprâncenele groase şi foarte negre. Apoi strigase:

— Tata nu poate fără Filiz. Nu-l luaţi de-acasă!

Vedea cum umbra dispărea în afara câmpului vizual al ochilor ei care se îngustaseră în timp ce striga. Umbra era tatăl său. Mama ei vorbea cu Filiz, liniştind-o.

— Într-o zi o să se întoarcă acasă. Nu te teme. Tatăl tău nu o să te părăsească niciodată.

După ce poliţia îi luase tatăl, singurul care aducea banii în casă, mama lui Gül începuse să lucreze la atelierul de croitorie, care le sleia de puteri pe femei înghiţindu-le toată forţa, precum aspiratoarele din reclamele de la televizor.

Gül, regina aşteptării, aştepta să vină seara singură în casă, aştepta ziua în care nu avea să mai fie mamă, ci copil, şi căuta o lume în care zidurile să semene cu leagănele în care se dădeau copiii. În dimineaţa când mama ei a luat primul autobuz rablagit şi huruitor ca să ajungă la atelierul ei de croitorie, lăsând-o pe Gül singură acasă, a luat-o în braţe pe sora ei Filiz şi s-a dus la fereastră, uitându-se la străzile Istanbulului pe deasupra blocurilor sărăcăcioase. Dar dacă poliţiştii băteau la uşa lor din nou! Dacă veneau să o ia şi pe mama ei! *Dacă adorm şi nu o aud pe mama când vine acasă!* Visa să aibă mai multe ceasuri deşteptătoare. Ceasuri de toate culorile şi mărimile. Ceasuri care ar începe să sune imediat ce mama ei ar trece de colţul străzii... Nu ceasurile, ci răcoarea nopţii îi spunea cât era ceasul. Stătea pe balcon de veghe, cu ochii aţintiţi asupra stelelor, până când mama şi fratele ei mai mare veneau de la atelierul de croitorie. Frigul îi muşca din trup. Ceasurile gratuite ale frigului o deşteptau pe Gül.

Au trecut lunile, au trecut anii, şi Filiz a crescut în poala lui Gül. Într-o zi, Gül nu a mai putut suporta şi a întrebat:

— Dar pe mine cine o să mă îmbrăţişeze şi cine o să mă mângâie?

Mama ei i-a spus că sufletele tatălui ei care era în închisoare, al bunicului ei care rămăsese în sat şi al fratelui ei, toate îi fuseseră încredinţate lui Gül. O prietenă a lui Gül, care mergea la şcoala la care se studia Coranul, îi spusese odată că un om se poate agăţa de aripile unui suflet fără păcate şi că putea zbura astfel în orice oraş sau în orice ţară îndepărtată. Ce păcate putuse înfăptui Gül, care nici măcar nu ieşea din casă? În primăvara când împlinise şaisprezece ani, obişnuia să închidă televizorul, să tragă toate draperiile şi să-şi ia în poală sora ca să o adoarmă. Pleca în călătorii îndepărtate împreună cu sufletele care se săturaseră de ceasurile de somn. Ajungea pe barca unui pescar, vopsită în albastru şi galben. Barca plutea deasupra oraşului, poposind pe toate ţărmurile, prin toate casele, iar cei din barcă se întâlneau cu oameni

care le spuneau povești adevărate. Adierea călduță și blândă trecea prin hainele lui Gül și îi mângâia trupul fragil, cu pielea întunecată. În curând aveau să ajungă în palatul de vară pe care nu-l mai vizitase nimeni de ani întregi. Covoare roșii erau așternute în fața palatului ca să o primească pe Gül, regina așteptării.

Gül își lua sufletul cu ea în călătorii, sufletul ei care nici măcar nu era în stare să se revolte. Zilele ei erau purtate în visuri, iar visurile i se revărsau pe străzi. Până în ziua în care Gül l-a întâlnit pe Sinan Brici... În ziua aceea, Gül și-a rătăcit calea. Sau mai degrabă, calea care i se sortise s-a întâlnit cu aceea a lui Brici.

*

Înfășurat în mantaua mea făcută din mirosul solventului, mă uitam la turiștii din piață. Cu cât arătam mai prăpădit, cu atât mai bine. M-am îmbrăcat cu jacheta de cerșit, cea zdrențuită cu lama, m-am culcat pe pietrele reci și m-am prefăcut că dorm.

— Oh, Doamne!

Și, desigur, pe urmă au venit și banii. În doar cinci minute, o grămăjoară de monede s-a strâns pe bucata de carton pe care mi-o pusesem în față. După ce m-am asigurat că am destul pentru o farfurie de mâncare caldă, pentru o sticlă de solvent și un pachet de țigări, m-am pregătit să mă duc la ai mei, dar dintr-odată m-am simțit amețit.

Probabil că aveam să-mi pierd mințile de la atâta tras pe nas.

O nimfă care se ținea strâns de aripa unui pescăruș alb aluneca pe deasupra caselor și a mulțimii de pe stradă. Am alergat spre locul în care avea să coboare și i-am dat mâna, astfel încât să pună lin piciorul pe pământ.

— Cine ești? Spune-mi, am întrebat-o.

— Povestește-mi despre întuneric, a spus Gül.

Brici a crezut că Gül era o stea de neatins care sclipea dintr-un loc îndepărtat de pe cer. Își pusese imediat o dorință și ea coborâse asupra lui Brici, muritorul. În timp ce o asculta, Brici se gândea că așa trebuie să fie când iubești pe cineva cu disperare. Cu toate astea, a făcut tot ce putea să-și ascundă încântarea. A înghițit în sec, dar nu mai putea vorbi pentru că i se pusese în gât un nod care-l sufoca.

Chiar și luna o invidia pe Gül pentru frumusețea ei. În timp ce Brici se lupta cu literele care ar fi trebuit să formeze cuvintele pentru cea de-a doua propoziție pe care ar fi vrut să i-o spună, luna plină apăruse brusc în cerul albastru ca azurul și își trăsese peste ea întunericul, astfel încât să nu i se mai vadă cusururile. Cerul se făcuse dintr-odată albastru-închis. Luna plină cobora. Apoi se transformase într-o coroană de flori împodobite cu pietre prețioase și se așezase pe fruntea lui Gül. Ce-ar fi putut să-i spună Brici? Care era propoziția care putea descrie cel mai bine dragostea? Nu putea să mai stea mult pe gânduri.

— Gül, aș face orice pentru tine, a spus el.

Râmele ies pe stradă după ploaie. Brici ar fi vrut să fie una dintre râmele astea și să o poată urma pe Gül.

— Gül, cere-mi orice vrei. Am să te duc în cafenelele din Istanbul, o să urcăm pe dealuri sau o ne suim pe un vapor ca să plecăm într-o călătorie pe mare. Poți să trăiești cele mai palpitante aventuri împreună cu noi. O zi petrecută cu noi valorează cât două luni din viața unei persoane obișnuite.

Gül era uimită cel mai mult de contrastul dintre înfățișarea ciudată a puștiului de pe stradă, care părea

înfricoşător şi care o făcea să-i pară rău de faptul că ieşise din casă, şi potopul de cuvinte de dragoste pe care le revărsa asupra ei. Mâinile înnegrite ale băiatului, umbrele violet de sub ochii lui, mirosul ciudat al hainelor lui... pe scurt, nimic din persoana lui Brici nu o atrăgea.

Dar pentru Brici lucrurile stăteau cu totul altfel, nu-i aşa? Pentru el, Gül era figurina de porţelan care-i înfrumuseţase visele copilăriei. Figurinele de porţelan care stau în vitrinele cu veselă aleasă, precum câştigătoarele unor concursuri de frumuseţe... figurine pe care nu le atinge nimeni, ci doar le admiră. Lui Brici i se părea că hainele lui Gül – o fustă de denim obişnuită, un tricou portocaliu cumpărat de pe stradă şi bentiţa ieftină de cauciuc care-i strângea părul – semănau cu îmbrăcămintea din dantelă violet şi roz a figurinelor de porţelan. Avea o umbrelă elegantă şi pantofi frumoşi. Petale roz îi cădeau din păr. Ca să pună capăt ezitării lui Gül, Brici i-a vorbit cu vocea aspră a puştilor de pe străzi:

— Sunt un înger. Fac fapte bune. Dacă vii cu noi, o să-ţi fie bine şi ţie!

Dragostea lui încrezătoare s-a dovedit în curând a fi magnetică. Gül nu era sigură dacă ar fi trebuit sau nu să plece chiar atunci, pe loc; îşi tot repeta că nu era o idee bună să aibă un asemenea prieten şi că nici măcar nu ar fi trebuit să discute cu cineva al cărui comportament era total imprevizibil; dar în cele din urmă, îşi lăsase deoparte îndoielile şi îl urmase pe tânărul derbedeu pierdut în admiraţia faţă de ea.

Lui Brici îi plăceau poeziile exagerate, patetice, pline de înflorituri. Îi istorisise poveştile lui ca şi cum i-ar fi recitat nişte poeme, multiplicând realitatea ca pe o rază de soare care a ajuns într-un glob de cristal şi

s-a spart în mai multe fascicule de lumină colorată. Răstălmăcea întâmplările pe care le trăise, făcându-le să pară neverosimile. Dacă furase ceva şi dăduse de bucluc cu poliţia, de pildă, spunea de fiecare dată o altă versiune a aceleiaşi poveşti. Într-o variantă, le trăsese clapa poliţailor precum gangsterii din filme sau mai întâi fusese prins, dar apoi reuşise să scape, şi chiar avea un prieten fierar care îi tăiase cătuşele. Într-o altă variantă, fugise şi se ascunsese într-o peşteră din afara oraşului, apoi îşi pusese mâinile cu cătuşe pe o şină de cale ferată şi trenul sfărâmase metalul, eliberându-l.

Inevitabil, povestea întâlnirii lui cu Gül căpătase şi ea prea multe detalii şi avea un sfârşit diferit de fiecare dată când o spunea.

— Eram în Piaţa Libertăţii. Chiar lângă gura de aerisire de lângă cabinele telefonice. Kunt era cu mine. Şi Kinova. Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Vânzătorul striga: „Cartele telefonice! Amulete! Cartele telefonice!" Din când în când îşi mai sufla în palme ca să le încălzească. Dar era atât de frig, încât chiar şi răsuflarea ne era îngheţată, astfel încât nu ne folosea la nimic să ne suflăm în palme. Magazinul de bilete de loterie de vizavi de noi le promitea noroc oamenilor care încă îşi păstraseră speranţa. Un soldat a cumpărat un bilet. După cât era de sfios, se vedea că nu era din oraş. Kunt şi-a amintit de fratele lui mai mare care se înrolase într-o trupă de comando cu zece luni înainte.

„Fratele meu mereu îşi lua un bilet de loterie de Anul Nou. Uneori îşi lua două sau chiar trei... Anul ăsta mi-a scris să cumpăr eu unul în locul lui."

În timp ce soldatul îşi săruta biletul de loterie şi îl punea cu grijă în portofel, Kunt a scos scrisoarea de la fratele lui şi le-a arătat-o celorlalţi.

„Aici am învățat ce înseamnă dorul. Te gândești la trecut și râzi și plângi de ce-ți amintești. Ce pot să mai scriu... Suntem înconjurați de munți. Munților, lăsați-mă să trec...

Mai acum câteva zile, stăteam pe iarbă. Am zis: Munților, cum acoperiți voi totul! Sergentul nostru s-a întors spre munți, i-a înjurat și i-a blestemat. Apoi soldatul de lângă el i-a zis: «Domnule sergent, nu blestemați, că mă deranjează asta oarecum». Se pare că puștiul avea niște rude pe-acolo, prin munți. Așa e locul ăsta. Bateria noastră este în regulă, totuși. Ni se dă ceai la ora 10.30 dimineața. Toate ar fi mult mai în regulă dacă ciorapii noștri nu ar puți atât de tare. O, ce mai viață! Ce face din noi! Alaltăieri l-au luat pe Ahmet din Dersin, cu alte cuvinte din Tigris, un tip care tot timpul mirosea a tutun, în munți. Tovărășia băiatului ăstuia mă umplea de bucurie. Vorbeam, beam ceai... Nu-i tremurau niciodată mâinile. Era un camarad foarte bun. Mi-a venit să plâng mereu în ultimele zile. N-a mai rămas mult până să-mi dea și mie drumul de aici. Cum ies, o să închiriez o căsuță pentru Nermin, și apoi eu și cu tine o să fim din nou împreună. Cumnata ta o să gătească o mâncare mai bună decât soția oricărui alt om. Și o să te iau de pe străzile alea nenorocite."

Sunt trei zile de când a venit scrisoarea. Și de atunci Kunt nu a mai tras pe nas solvent.

— Fratele meu mă omoară dacă descoperă că am tras pe nas. O să mă las înainte să se întoarcă.

Kinova era într-o dispoziție cu totul diferită. O întâlnise pe mama lui la gară. Aștepta trenul în rochia ei albastră nou-nouță și zâmbea cu gura până la urechi în timp ce-l ținea de braț pe peștele slinos pe care-l

adusese în patul ei după ce murise tatăl lui Kinova. Puștiul a scuipat pe jos când i-a văzut. Apoi s-a prefăcut că nu-i pasă și a trecut mai departe.

— Stafia tatălui meu sigur o să se răzbune pe mama. O să-i arate ce înseamnă să-ți lași copilul pe stradă, a zis Kinova.

— Omule, taică-tău a murit. Tipul ăla probabil că i-o trage de cine știe câte ori pe zi. Taică-tău n-o să se mai răzbune de pe lumea ailaltă! zice Yunus Nebunu.

Kinova l-a înșfăcat de gât pe Yunus Nebunu, care venise lângă noi să ne ceară o țigară. Trei dintre noi abia am reușit să-i despărțim. Dacă i-am fi lăsat în pace, ar fi ajuns să se taie cu cuțitele.

— Nu mă face să-nnebunesc, omule! O să-ți scot rinichii! Apoi ți-i dau să te duci să-i vinzi lui Demirel...

*

Nebunu este unul dintre băieții mai mari. Nu-l sperii ușor dacă-l amenințí. Dar nu se poate lupta și cu Kunt, și cu mine, așa că își ia țigările și se duce dracului de acolo.

Forța care ne face să mergem înainte, în ciuda gerului care ne îngheață și măduva din oase, este gândul că ne vom răzbuna pe cei care ne-au făcut să ajungem pe stradă. Unii dintre noi se vor răzbuna pe solvent, alții pe cei care i-au făcut să-i simtă gustul pentru prima dată. Dacă nu ne-ar fi dat să mușcăm din mărul otrăvit, am fi fost mai puternici decât ei. Am fi învățat mai multe lecții de viață și am fi ieșit pe primul loc, cu tot felul de lucruri în buzunare: câteva lame de ras, nenumărate vizite la secția de poliție, dosurile sfâșiate de violuri și nopțile nesfârșite lipsite de somn.

În timp ce eu şi ceilalţi puşti clănţănim din dinţi, o văd Gül, care se apropie de vânzător să-l întrebe ceva într-o turcă amestecată cu limba kurdă. Ce privelişte! Frumuseţea ei îmi arde ochii pe jumătate închişi din cauza ameţelii provocate de solvent. Seamănă cu Türkan Soray[1], cu tenul ei deschis la culoare, părul negru ca abanosul şi ochii negri ca de cărbune. Se înroşeşte când privirea ei îmi atinge faţa în treacăt. Vânzătorul de amulete nu ştie nici un pic de kurdă, stă acolo şi se uită la ea cu o expresie tâmpită pe faţă. Pe stradă, orice ocupaţie şi orice limbă pot fi învăţate. Am învăţat kurdă de la băieţii din Agri care locuiau în cartierul nostru. M-am dus aproape de ea. Am să-i spun numele pieţei. Dar nu pot să vorbesc, fir-ar să fie! Mă holbez la ea şi apoi la monumentul din piaţă. Apoi la oamenii care telefonează din cabine.

— Piaţa Libertăţii, reuşesc să spun în cele din urmă.

*

După această întâlnire, Brici şi Gül pleacă unul lângă altul, fără să spună nici un cuvânt. Când ajung lângă cabinele telefonice, se aşază pe jos lângă zid şi încep să se uite la trecători plini de curiozitate, ca şi cum ceilalţi oameni ar putea să le ofere un răspuns la întrebările lor. Gül îi cere lui Brici să-i povestească despre noaptea care îl înghiţise pe tatăl ei, apoi despre păcatele şi despre visele lui. Brici este în lumina reflectoarelor. Felinarele, luminile de neon ale străzii sunt proiectate asupra lui, punându-i întrebări despre viaţa pe care o trăise.

— Povesteşte-mi despre întuneric.

1. O actriţă foarte celebră în Turcia.

— Nimeni nu poate povesti despre întuneric. Cuvintele despre întuneric sunt tăiate fâşii-fâşii cu briciul. Întunericul te devorează. Păzeşte-te de întuneric! Dacă nu eşti atent şi nu eşti în stare să te aperi la momentul potrivit, te înghite.

— Totuşi, insistă Gül. Mai devreme sau mai târziu, tot am să cunosc întunericul. Spune-mi.

— Întunericul are mai multe straturi. Te va înghiţi dacă nu ştii cum să te lupţi cu el. Dacă ar avea glas, ar urla ca un câine. Ştii cum e când dai cu dezinfectant pe o rană deschisă? Puroiul ţâşneşte ca să dea afară microbii din tine. Aşa e întunericul. Dar ştii cum e cu tăieturile de lamă ale întunericului? Ţi-a spus cineva despre astea?

Brici îşi mângâie cicatricile rămase de la tăieturile cu briciul de pe braţ. Oamenii ies şi intră în cabinele telefonice, povestindu-şi în receptoare poveştile de dragoste, ultimele glume pe care le-au auzit, întâmplări din călătorii, bârfele de la serviciu – oricine intră într-o cabină telefonică închide uşa şi uită de lumea de afară. Oameni care îşi declară din nou iubirea faţă de cei dragi, femei care ţipă la soţii lor, tineri care se ceartă cu taţii lor, oameni care îşi mint şefii...

O fată foarte tânără, o secretară, spune chicotind: „Şeful m-a invitat la masă încă din prima zi de lucru".

Un tânăr muncitor în construcţii vorbeşte în kurdă, plângând, cu spatele întors spre oamenii care aşteaptă în faţa cabinei telefonice: „*Bavo*, mama nu înţelege. Nu mai pot să mă întorc acasă".

Gül se opreşte şi se uită drept în ochii lui.

— Ăsta e Istanbului, Gül. Nu eşti singura care s-a rătăcit, îi spun.

Şi chiar atunci şi acolo mă gândesc că Gül, noaptea şi cu mine nu o să ne mai despărţim niciodată. O implor:

— E o lume a jurămintelor. Fă o promisiune. Te rog, spune-mi că nu vei pleca niciodată.

Gül păstrează tăcerea.

III

Motocicleta roşie

Eu, Kinova, Kunt, Yunus Nebunu, Deşteptu şi toţi ceilalţi de pe stradă... toţi suntem ca nişte zdrenţe umede atârnând neglijent pe frânghiile de pe balcoanele apartamentelor de beton. Haotici şi ameţiţi. Suntem prinşi de frânghii cu cârlige de rufe, ca să nu cădem. Braţele ne flutură într-o parte, picioarele în alta. Protestăm împotriva felului în care arată lumea, şi de pe aceste balcoane pe care suntem agăţaţi strigăm în auzul lumii secretele murdare ale oraşului... Unii dintre noi suntem nişte pulovere de lână tricotate mecanic, alţii nişte bluze decolorate de atâtea spălări. Suntem nişte copii cărora de-abia le-au crescut primele fire de mustaţă, cu capetele tunse periuţă, cu părul prea scurt şi ciufulit, drogaţi cu miros de solvent şi de clei de mobilă. Îmbrăcaţi în pantalonii noştri jerpeliţi de velur, ne luptăm să rămânem în viaţă.

Suntem santinelele întunericului. Noaptea, umezeala ne intră în oase, îngheţându-ne şi sufletele agăţate pe frânghie. Ne vârâm unii în alţii pe balcoane ca să ne mai încălzim. Pe când certurile pe moşteniri, plânsetele trădării şi gemetele orgasmelor se aud din apartamente, căutăm întruna ouăle de aur ale unei vieţi al cărei început sau sfârşit nu părem

să-l înţelegem. Dacă în oraş există ouă de aur, în mod sigur o să avem şi noi un câştig bun din asta. Abia putem rezista până dimineaţa. Nu se ivesc niciodată zorii fără să fi avut loc vreun incident. Dă pe gât pilulele, una de *roche* şi una de *akineton*[1]... străpunge oamenii, scotoceşte-le cu cuţitul prin burtă, găseşte oul. Găsim uşor toate găinile din oraş. Tragem pe nări mirosul de clei, le furăm oamenilor portofelele, fumăm iarbă şi ameţim, delirăm. Avem degete agile şi picioare care aleargă mai repede decât viteza cu care călătoreşte lumina.

Suntem refugiaţi, prin forţa lucrurilor. Nu putem să ne aşezăm nicăieri şi nici pe stradă nu ne găsim locul. Viaţa noastră e o cursă ameţitoare de-a cine-ajunge-primul între balcoane. Când vine vremea, ne strâng de pe frânghii şi ne iau în excursii şi la cumpărături, aşezaţi frumos în coşuri. Când marii mahări se hotărăsc să viziteze oraşul, ne vine şi nouă rândul. Eskisehir, Izmit, Bursa... până la noi ordine, înnebunim cu toţii. Ne alungă în colţurile de la marginile oraşului. Dar nu renunţăm niciodată, nu abandonăm lupta. Ca nişte ogari, ne adulmecăm urmele înapoi de unde am plecat. În trenurile în care suntem înghesuiţi, ne proptim pleoapele cu chibrituri, astfel încât ochii noştri să stea deschişi, să vedem şi să ne amintim drumul înapoi acasă şi să ne împărtăşim unii altora amănunte despre peisajul prin care merge trenul. Şi apoi... mai târziu... ne întoarcem din nou la locurile noastre din balcoane, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când apărem iarăşi în oraş, poliţaii care nu încetează niciodată să ne pândească, vânzătorii mărunţi care ne dau mâncare şi măturătorii

1. Pilule folosite ilegal ca droguri.

care curăţă dimineaţa mizeria nopţii de pe străzi ne iartă păcatele şi ne lasă în pace – suntem nişte haine vechi de care nimeni nu are nevoie. Doar soarele de deasupra capetelor noastre nu ne iartă: la fiecare călătorie, îşi înnegreşte copiii, cei care zboară sus de tot, cei care îşi duc viaţa nu în casele lor, alături de părinţi, ci sub podurile de pe autostrăzi.

Într-o după-amiază, când stelele începuseră încet-încet să-şi ia locul pe cer, Brici se gândea la toate acestea în timp ce se întreba cum i-ar putea povesti lui Gül despre întuneric. Şi apoi a intrat direct în subiect:

— Au fost odată nişte oameni de la Enterpol sau Interpol, nu mai ştiu exact, oricum a fost o întrunire. Ca şi când poliţaii turci nu ar fi fost de ajuns, au mai venit şi englezi, japonezi şi negri. Mai întâi au împuşcat câinii de pe stradă cu puştile. Nu exagerez, cred că nu am putut dormi o lună din cauza urletelor lor. Cei care fuseseră răniţi urlau atât de chinuitor, încât toţi ne simţeam ca şi cum am fi sângerat pe dinăuntru. Am ascuns câinii prin adăposturile noastre, ca să nu-i găsească. Apoi ne-a venit nouă rândul. Au agăţat un cârlig în vârful unui băţ lung şi chiar dacă ai fi putut trece prin urechile unui ac, nu ai fi putut scăpa de cârlig. Dacă ajungeai în duba poliţiei, următoarea destinaţie era Haydarpasa. Când am ajuns acolo la gara principală, Doamne, locul arăta ca la Ziua Copilului – toţi micii derbedei care trăgeau solvent pe nas erau acolo. Chiar în ziua aceea, când poliţaii i-au expediat pe copii, l-am întâlnit pe Kunt. Trăgea pe nas mirosul de lac în faţa vitrinei unei patiserii de care era fascinat. Habar n-avea ce se petrecea în jurul lui, avea faţa îngropată în punga cu lac. Foarte repede, l-au agăţat poliţaii. De sub streaşina hotelului Höyük, de

unde urmăream toată povestea, am mirosit apropierea primejdiei. Dar soarta m-a făcut să cad în capcană tocmai când făceam haz de Kunt, care părea atât de dus cu pluta. În clipa aceea eram mulțumit că trecusem neobservat, gândindu-mă că nu oricine ar fi reușit să rămână lucid pe stradă în asemenea momente grele. Mă gândeam cu ușurare că polițiștii aveau să dispară după colț, dar dintr-odată proprietarul hotelului, care moțăise ore întregi, s-a trezit și, imediat cum a deschis ochii, le-a strigat polițiștilor:

— Hei! Luați-l și pe ăsta de aici!

În seara aceea, polițiștii au trimis vagoane întregi pline cu puști amețiți de vapori de solvent în Haydarpasa. Copiii n-au fost expediați toți odată, ci în grupuri, astfel încât să nu bată la ochi alungarea lor.

Călătoria noastră s-a terminat în vârful unui munte, la miezul nopții. Răsuna zgomot de împușcături. Kinova a ridicat mâinile și a zis:

— În regulă, ne predăm.

Era foarte serios. I-a zis lui Yunus Nebunu:

— O să murim! Haide, Nebunule! Spune-ți ultima rugăciune!

— Ce rugăciune, omule! Locurile în rai s-au dat deja! Nouă ni s-a anulat rezervarea!

Deși Yunus se prefăcea că nu-i pasă, se făcuse mai palid la față decât oricare dintre noi. Ce să mai zic despre Kunt! În seara aceea, a înțeles foarte bine că nu poți înfrunta viața dură a străzii cu mintea dusă.

— Nu-mi văd nici măcar vârful nasului. Duceți-vă înainte, o să vin și eu mâine dimineață.

— Cum vrei. Poți să vii cu noi sau să rămâi aici să stai la taclale cu șacalii până mâine dimineață, am zis noi și l-am lăsat singur-singurel pe amețitul ăla.

Desigur, n-a avut curaj să rămână singur în întuneric. Luând-o pe urmele lui Yunus, a venit după noi. Clăpăugul Kinova, Obsedatu, Stafie Palidă, al cărui scalp ras strălucea în întuneric, Kunt și cu mine... ne-am târât pe jos, cu sticlele de solvent hârșâindu-se de pământ. După puțin timp, nu am mai auzit zgomotul împușcăturilor.

Nu trecuse nici o jumătate de oră și a început din nou zgomotul tunător. Am devenit neliniștit. Nenorociții ăia chiar ar fi putut să ne împuște. Erau undeva pe lângă o mlaștină. Câte-un camion trecea pe șosea din când în când – să zicem o dată la o jumătate de oră. Dacă ne omorau, nu era nici țipenie de om pe-acolo, n-ar fi știut nimeni. Pe când încercam să ne orientăm, doi ogari au țâșnit din tufișuri.

— Ce-aveți, fraților, de vă speriați așa? Ce, sunteți niște rațe sălbatice?

Se pare că eram pe un teritoriu de vânătoare, iar vânătorii nu ne vânau pe noi, ci niște rațe sălbatice. Au apărut înaintea noastră, cu cartușe la cingătoare și cu rațele vânate pe umeri, gata să fie gătite. Eram stânjeniți ca niște fetișcane când ne-am trezit în fața lor speriați, cu mâinile sus. Dar eram disperați să căpătăm niște țigări.

— De unde sunteți?

— Istanbul. Dolmabahce.

— Dolmabahce, bine, dar din ce parte?

— Drumul care merge în sus de la palat...

— Da, îl știm.

— Știți și bâlciul?

— Da.

— Vă opriți acolo. Vă întoarceți cu spatele la zgomotul bâlciului. Mergeți spre Bosfor. Dacă vă opriți

acolo unde zgomotul nu ajunge, o să dați cu ochii de noi...

— E clar că nu ați venit aici la vânătoare... Ce faceți pe vârful muntelui?

— Știți, suntem foarte harnici. Toată lumea vrea să meargă în vacanță. Dar noi suntem obligați să fim tot timpul în vacanță.

Încercau să ne facă să vorbim prefăcându-se că le-ar fi părut rău de noi, dar am riscat să mai stăm puțin cu ei ca să căpătăm ceva alcool de la frații noștri mai mari, așa încât să putem merge mai departe. Pe când se lăsa asfințitul, o luaserăm deja înapoi în direcția orașului.

Au mers șase ore fără să bea apă și fără să mai tragă pe nări solvent, pentru că nu mai aveau deloc. Aproape că li se uscaseră plămânii. Le venea să sape în pământ ca să caute puțină apă.

— Brici, probabil că așa este când arzi în flăcările iadului.

— Kinova, ai postit, dar n-a fost de nici un folos. Dumnezeu nu ți-a iertat păcatele.

— Yunus, jur că o să ardem în flăcările veșnice.

— Ba nu, eu nu mă duc în iad.

— Omule, tu o să fii primul. Cu o jumătate de oră înainte de *iftar*[1], te-ai dus cu Brici și ați tras pe nas solvent.

— Am zis că nu. Știu că n-o să mă duc în iad.

— De unde știi?

— Am dat un fax în iad. Nu sunt pe lista lor de așteptare.

1. Momentul în care se poate mânca, la asfințitul soarelui, după o zi întreagă de post în perioada Ramadanului.

În timpul acestei lungi călătorii, Brici și Kunt au descoperit legătura secretă care avea să-i țină uniți timp de zece ani.

— Tatăl tău te caută?

— Poate să se ducă dracului din partea mea.

— Unde cerșești?

— La semafor și pe drumul care duce spre apă.

— Dacă vrei să vii la noi, pot să vorbesc unde trebuie.

— Eu sunt pe cont propriu. Mulțumesc. În afară de asta, nu cred că o să ajungem la poalele muntelui teferi și nevătămați...

— Hei, omule! Am mai trecut noi printre atâtea dealuri și atâția munți. Dacă ești fricos ca un copilaș, întoarce-te la taică-tău...

După șase ore, începuseră deja că creadă că tot ce era pe pământ dispăruse, rămânând doar broaștele țestoase, vulpile, rândunelele, câmpurile proaspăt arate, balega de vacă și drumurile asfaltate. Apoi, dintr-odată, le-a apărut în fața ochilor un magazin cu apă îmbuteliată care stătea în mijlocul câmpiei și își aștepta cumpărătorii. Cu coada între picioare, s-au rugat de proprietarul magazinului să le dea ceva apă. Au dat pe gât fiecare câte trei sticle de apă, care nu le-au ajuns să-și potolească setea, dar le era rușine să ceară mai multă. Când au plecat din nou la drum, le-au spus cărăbușilor de pe câmp, cormoranilor și fluturilor care zburau pe lângă ei, atât de aproape încât păreau că vor să le aducă zâmbetul pe buze, povestea lungă a sărmanelor lor vieți pustiite, și așa au ajuns în cele din urmă în oraș.

În fața ochilor lor, scăldându-i în lumină, se desfășura orașul, cu vânzătorii săraci, trași la față de nemâncați ce erau, cu bătrânii bolnavi și cu puștii drogați care-și vindeau trupurile pentru o pilulă.

*

Mi-am dat jos bandajul care se înnegrise de murdărie. Am vărsat o cantitate mare de solvent pe el, mi-am vârât nasul înăuntru și am inspirat adânc.

Gül a întrebat repede:

— Ce e asta?

— O poleială împotriva frigului. Te încălzește imediat. Când ești amețit de la solvent, toți oamenii îți apar ca niște închipuiri. Nu-ți mai pasă de ei. Doar trec pe lângă tine...

— Și ce faci când ești amețit de solvent?

Când i-am povestit lui Gül despre acest subiect periculos, am exagerat cât am putut de mult.

— Într-o zi am tras pe nări. Apoi am dat pe gât o băutură tare, ca să-i pun capac. Îl știi pe omul zburător? Pe Superman? Ei bine, mi-a apărut în fața ochilor. Mi-a spus că pot face orice. Aș vrea să fiu președinte. Așa că mi-a spus: „Te declar președintele nostru de o nemărginită generozitate".

Kunt m-a întrerupt.

— Surioară, imaginează-ți-l pe Brici președintele tuturor țărilor din lume. Cu o medalie la rever. Și răgând la noi: „Sunt președintele vostru! Sunt președintele vostru!"

Deșteptu era și el cu noi în seara aceea. A zis:

— L-am stropit cu apă pe față. Degeaba. L-am înghiontit și l-am lovit. N-a folosit la nimic. Brici nu-și venea deloc în fire.

Nu l-am lăsat pe Deșteptu să termine povestea.

— Hei, taci din gură! Nu mă întrerupe! Deci, când Superman a dispărut, un păianjen uriaș cu picioare scârboase, enorme, s-a pornit spre mine. M-au trezit tocmai când era cât pe ce să fiu strivit de labele păianjenului. Se pare că am strigat că sunt președinte atât de tare, încât vocea mi-a fost răgușită timp de o săptămână întreagă.

În mijlocul pieței, am încercat să-mi vin în fire pentru că îmi tremurau picioarele din cauza frigului și, în același timp, am inspirat adânc de câteva ori în bandajul udat cu solvent. Gül aștepta cu răbdare să vorbesc din nou cu ea. Dintr-odată, motocicleta roșie a companiei de apă îmbuteliată *Öz Tadım* a spart tăcerea. Motocicleta care trecuse pe lângă noi ca o vijelie, cu vizorul ei roșu și motorul zgomotos, a fost primul nostru furt serios săvârșit pe stradă.

Kinova rânjea. Deșteptu, care s-a născut în Zonguldak, chicotea. Kunt râdea cu gura până la urechi.

— Gül, vezi motocicleta aia? Știi, pe vremuri a fost a noastră. Kunt, Brat și cu mine am săltat-o și ne-am plimbat cu ea până în orașul de nylon și apoi ne-am întors.

Rânjetele noastre au făcut-o pe Gül să creadă că glumim. Brat, orașul de nylon, o motocicletă roșie furată... Era destul de zăpăcită de ce auzea. Pe trotuarul pe care ne-am întins, i-am povestit lui Gül despre motocicleta roșie, care ne străpungea ochii cu lumina orbitoare a soarelui reflectată în oglinzile ei laterale, ca și cum i-aș fi povestit despre o dragoste din copilărie de care tocmai mi-am amintit.

— Era o motocicletă cu trei roți, rusească, roșie-purpurie. Cel care-o conducea, un tip din regiunea de lângă Marea Neagră, trecea mereu înainte și-napoi pe drumul nostru, cărând apă limpede de

băut pe drumurile înguste și noroioase. Omul avea un nas atât de mare, încât nici vulturul Besiktaș[1] nu putea să se ia la întrecere cu el. Trecea pe la chioșcurile de răcoritoare și pe la cafenele cu recipientele de apă pline, cărându-le pe motocicleta lui roșie, și le schimba cu cele goale, obținând în schimb teancuri de bancnote mototolite.

De fiecare dată când vedeam motocicleta roșie eram ochi și urechi, ca vulpile care au dat peste un coteț plin cu găini. Motocicletă, lăsată în curbă nesupravegheată și cu cheile înăuntru în timp ce omul intra în câte-un magazin, parcă aștepta să fie săltată. Nu ne gândeam decât cum să sărim pe ea și să ne ducem la bun sfârșit planul pe care eu și Kunt îl pusesem la cale în cele mai mici detalii de săptămâni întregi: înainte să termine treaba omul cu scuterul, noi aveam să-l săltăm, apoi să-l luăm și pe Brat care aștepta într-unul dintre locurile noastre de pândă, două străzi mai încolo, și aveam să ne ducem în cartierul în care locuia familia lui, nouă suflete cu totul. Ultima dată când Brat își văzuse familia care stătea într-un cort, își întrebase frații ce cadou voiau pentru sărbătoarea care se apropia. Ca și cum ar fi învățat o limbă străină, toți au răspuns în cor: înghețată! Când s-a întors, ne-a povestit despre asta.

Am discutat și până la urmă am spus:

— Numai dacă săltăm motocicleta o să rezolvăm treaba asta.

Dacă reușeam cu motocicleta, puteam să luăm cu noi și cutia frigorifică cu înghețată din fața magazinului de alimente și să le ducem toată înghețata din ea fraților lui Brat. Cu toate astea, bieților copii li se

1. Mascota faimoasei echipe de fotbal Besiktaș.

lungiseră urechile așteptând înghețata, pentru că încă nu reușiserăm să găsim momentul să dăm lovitura cu motocicleta. Cu toate astea, tocmai când lăsasem deoparte orice speranță, pescărușul care stătea pe acoperișul clădirii de pe partea cealaltă a străzii ne-a dat de știre că lucrurile luau întorsătura dorită de noi.

Pescărușul obez și-a înclinat capul spre burlan și a băut puțină apă, și-a răsfirat cu ciocul penele de pe piept și apoi a zburat drept spre noi, spre marea noastră uimire. Nu înțelegeam uguitul lui, dar era clar că ne spunea ceva. Ce dracului! Omul care conducea motocicleta, tipul cu nasul coroiat și cu părul cenușiu, parcase pe marginea drumului și intrase la Fun City! Scuterul era al nostru! Se pare că pescărușul cel gras era un fel de vrăjitoare care ghicea viitorul. Ca să fim siguri, ne-am uitat prin ușa de sticlă a cafenelei Fun City după tipul nostru. Albastru, roșu, verde... Mașinăriile de jocuri video, cu scaunele lor colorate, ne luau ochii și priveliștea era atât de captivantă, încât aproape că am uitat de motocicletă.

Tipul de la *Öz Tadım* se așezase pe scaunul galben al unuia dintre jocurile video și începuse să pedaleze ca un nebun. Orașe moderne, stații spațiale și turnuri apăreau și dispăreau rapid pe ecranul uriaș. Afurisitul de individ zbura prin aer pe bicicleta propulsată, în timp ce răsucea volanul ca să nu se lovească de alte vehicule care se tot iveau din toate părțile. Transpira pe locul lui în cămașa ieftină de bumbac, cu pantalonii largi care aproape că-i cădeau de pe fundul gras și pantofii enormi. Imaginile de pe ecran s-au schimbat când jocul a ajuns la nivelul al doilea. Acum omul nostru trecea printre castele pline de vampiri, munți cu crestele acoperite de zăpadă și văi verzi, în timp ce spărgea cât mai multe baloane roșii prin aer,

astfel încât să adune puncte. Oamenii care participau la curse de maşini fără să se mişte un centimetru din scaunele lor, oameni care schiau pe maşinării de schiat, oameni care împuşcau alţi oameni în filmele americane şi omul nostru cu apa, care îşi câştiga dreptul la o călătorie şi mai lungă pe măsură ce mai spărgea câte un balon...

În timp ce pedala scăldat în sudoare, cu nasul aproape lipit de ecran, i-am spus la revedere şi am tăiat-o de acolo, călare pe scuterul lui.

Kunt şi cu mine stăteam în faţă şi Brat era în spate, cu îngheţată cu tot. Pentru prima dată de săptămâni întregi, zâmbeam în timp ce conduceam scuterul, coborând o pantă, urcând o alta. Roţile ne eliberaseră brusc de mizeria străzii. După ce am coborât ultima pantă şi am lăsat în urmă traficul aglomerat, Kunt m-a pus să fredonez cântecul *Nu mai pot să rămân nici o clipă*. Am cântat... nu! Am urlat până când m-a durut în gât, înveselindu-ne singuri, din moment ce nu aveam caseta cu Fratele Ferhat.

Mă gândesc la tine, mă gândesc la tine,
Iubire
Când eşti la pământ şi în primejdie
Poate că tatăl tău va veni într-o zi, într-o zi
Şi o să-l vezi, o să-l vezi.

— Kunt! Nu poţi să mergi mai repede?

— Îţi sparg faţa! Porcăria asta de-abia se mişcă. Dacă nu-ţi place, coboară dracului şi saltă un Mercedes, omule!

— De ce să salt un Mercedes? Dacă o să câştig la loterie, fii sigur că o să-ţi plimbi curul într-un Mercedes.

Pe măsură ce ne apropiam de oraşul de nylon eram din ce în ce mai surescitaţi. Recipientele pline cu apă se zdruncinau scoţând sunete ca nişte cloncănituri. Hainele noastre subţiri fluturau în bătaia vântului. Când luam curbele pe şosea, recipientele de apă se bălăngăneau de colo-colo şi din când în când mai cădea câte unul, rostogolindu-se pe partea cealaltă a drumului. Nu ne-am oprit, le-am tot lăsat să cadă până când nu a mai rămas nici unul. Dar la un moment dat era să o încurcăm serios. Zeci de maşini de poliţie au început să treacă pe lângă noi. Din fericire, îngerii ne-au acoperit cu aripile lor, pentru că nu ne-au văzut şi au trecut mai departe.

N-am fost în stare să nimerim nenorocita de intrare în oraşul de nylon. Apoi Kunt a fost îndeajuns de inteligent să-şi dea cu părerea că probabil în convoiul de maşini de poliţie care trecuseră fuseseră nişte politicieni. Aşa că ne-am luat după politicienii care mergeau spre oraşul de nylon să le promită cetăţenilor de acolo o piscină, dacă aveau să le dea voturile lor. Şi până la urmă am ajuns acolo.

Până să găsim corturile, îngheţata începuse deja să se topească. Fraţii lui Brat au înfulecat tot ce mai rămăsese în cornete, iar câinii şi pisicile din oraşul de nylon au lins picăturile care căzuseră pe pământ. Copiii familiei din cortul alăturat se uitau la fraţii şi surorile lui Brat cum îşi mâncau îngheţatele, adulmecând aerul.

— Te rog, vere! Îmi dai şi mie o gură?

*

Copiii din cetatea de nylon erau atât de flămânzi de viaţă, încât au acceptat să-şi dea chiloţii jos câte cinci minute pentru fiecare înghiţitură de îngheţată

cu aromă de căpşuni artificială. În felul acesta fraţii lui Brat s-au bucurat de două ori: au căpătat şi îngheţată şi au tras cu ochiul la părţile ruşinoase ale altor copii... Nu l-au întrebat pe Brat de unde luase banii ca să cumpere îngheţată. Iar el nu i-a întrebat cum de reuşiseră să supravieţuiască mâncând în fiecare zi doar câte două felii de pâine, o strachină de fiertură de *tarhana*[1] şi câte zece măsline de fiecare.

Când coboară peste mine tristeţea
Dintr-odată şi când
Sunt tulburat
Nu mai pot rămâne aici nici o clipă.

Kunt, Brici şi Brat a cântat tot restul cântecului pe drumul de întoarcere. Pe autostradă, şi-au îndreptat revolta, cântecele şi reproşurile către taţii lor. Au condus în viteză scuterul pe drumul mărginit de case sărăcăcioase, amintindu-şi de loviturile îndurate de la taţii lor, a căror arsură încă o simţeau pe obraji, de sărăcia care pătrunsese în pereţii casei lor şi de mizeria care le impregnase vieţile ca rezultat al unor complicate ecuaţii geometrice. Când s-a terminat ultimul strop de benzină din rezervorul scuterului, tot ce-au putut face a fost să urce pe jos drumul în pantă abruptă – un drum care se ivea întotdeauna în vieţile lor, oriunde s-ar fi dus. Au auzit cum se apropiau sirenele de la maşinile poliţiei şi, pentru orice eventualitate, s-au furişat într-o biserică din apropiere, a cărei uşă era deschisă. Până una-alta, nici unul nu îndrăznea să iasă de acolo.

1. Hrană obţinută în principal dintr-un amestec de lapte praf şi făină, folosit pentru a face supă.

După ce îl ascultase pe Brici cu răsuflarea tăiată, temându-se mereu că povestea se termina cu o arestare, Gül a răsuflat adânc atunci când a auzit că se adăpostiseră într-o biserică.

— Şi Brat unde e acum?

— Acasă la el. E un papă-lapte. Nu se simte bine dacă nu îl alintă maică-sa din când în când.

— O să vină în câteva zile. Şi ia zi, n-ai putea să faci nişte fiertură de *tarhana* pentru noi, ca să se bucure şi burţile noastre? a zis Yunus Nebunu, punând astfel capăt discuţiei.

Pe când Gül fierbea o oală cu fiertură de *tarhana* pe un reşou mic de camping, cu răbdarea deplină şi devotamentul unei mame, străduindu-se să nu se formeze cocoloaşe, întunericul cobora peste ei pe furiş. Frigul devenea muşcător, dovadă degetele care începuseră să li se învineţească. Au sfărâmat două lăzi de fructe şi au făcut focul cu ele, stropindu-le cu puţin solvent ca să se aprindă mai uşor. Îşi ţineau mâinile deasupra flăcărilor care creşteau din ce în ce mai strălucitoare în întunericul nopţii. Fiecare dintre ei vorbea pe rând despre o ţară în care visa să ajungă într-o bună zi. Kinova voia să ajungă în Indonezia, despre care nu ştia nimic, cu excepţia numelui ei. Brici avea să meargă în Mexic împreună cu Gül. După aceea, aveau să treacă în America. Nimeni nu avea să-i oblige să se mai întoarcă în oraşul acesta! Şi oricum îi ştiau pe dinafară străzile.

*

Nu pot să-ţi povestesc despre tata. După mai mulţi ani, m-am dus la restaurantul lui. I-am zis: *Tată, sunt eu, Sinan, fiul tău. Ei, şi ce-i cu asta?* a zis el. *Şi ce dacă? Am venit la tine. Am trăit pe străzi în tot acest*

timp. M-am săturat, am zis. Înăuntru era totul strâns și aranjat. Mirosul de mâncare de fasole și de pâine scoasă din cuptor îmi gâdila nările. *Ei drace, dar ai crescut așa repede! Câți bani câștigi, ia spune? Alte pușlamale aduc acasă grămezi de bani*, a adăugat el. Eram gata să spun că alte pușlamale primesc grămezi de dovezi de dragoste de la tații lor, dar am tăcut. *Tată, am să mor dacă mai stau pe străzi, am zis. N-o să ți se întâmple nimic*, a spus el și a adăugat repede: *Ani întregi, m-am târât pe jos sub mașini, iar unghiile mi se înnegriseră atât de tare de la lucrul în garaj, încât nici măcar cu clor nu mai ieșea murdăria.* Încerca, probabil, să spună că n-aveam să capăt niciodată dragoste pe gratis. *Tată, mi-e foame, am zis.* Clienții de la masa alăturată s-au încruntat când au simțit mirosul de solvent din sticla pe care o ascunsesem în buzunarul interior al jachetei. Clientul nostru, stăpânul nostru. Tata a spus: *În regulă, domnilor, o să rezolvăm problema asta imediat.* Și m-a dat afară așa cum mături firimiturile de pâine de pe o masă. M-a alungat. Nu aveam ce căuta acolo.

De când venise Gül, paharele noastre erau mai curate și mâncarea avea gust mai bun. Dar felul în care vorbea tot timpul despre taică-său ne făcea rănile să sângereze din nou. Eu, care voiam să-mi răzuiesc cuvintele de pe buze, ca să șterg orice urmă a lor, de fiecare dată când vorbeam despre tatăl meu, mă dezlănțuiam acum, spunându-i totul despre nenorocitul care-mi era tată.

— Oricum, nu te mai gândi la tații noștri. Dacă vrei să descoperim întunericul, nu putem să facem asta fără să fumăm niște iarbă de calitate bună. Haide, mergem la dealer.

I-am lăsat acolo pe ceilalți băieți și ne-am dus să facem rost de iarbă. Dealerul probabil că era în parc. Cinci sute, banii pe care Kinova trebuise să-i scoată, erau de ajuns pentru a cumpăra trei farfurii pline. După puțin timp, eu și Gül eram amestecați în mulțimea de pe faimoasa stradă. Pe când ne strecuram pe stradă, memoria noastră înregistra sendvișuri delicioase, rulouri de *kokorec*[1], supă de porc, deserturi cu brânză, un port-jartier roșu într-o vitrină, buzele umede și sărutările timide de pe posterul unui film „non-stop". Se auzeau discuții aprinse despre meciul de fotbal care trebuia să înceapă – traiectoria mingii de piele avea o legătură profundă cu echilibrul străzii. Strigătele fervente ale susținătorilor celor două echipe răsunau pe deasupra capetelor noastre.

Parcă îmi fierbea sângele în vine când Gül era cu mine. Mă simțeam îndrăzneț și sigur pe mine, și mergeam în salturi cu umerii foarte drepți.

În timp ce treceam prin fața unei cafenele luxoase, fata de lângă mine – fata care apăruse din senin în viața mea – mi-a spus:

— Lor nu le e teamă de nimic.

— Cui?

— Oamenilor dinăuntru. Vorbesc și se simt în largul lor, se distrează și uneori chiar cântă. Știi, Brici, eu nici măcar nu puteam ieși din casă fără să-mi fie frică.

— Dumnezeu e mare, dar supușii lui sunt atât de mărunți. Uneori pe unii dintre ei îi trece cu vederea, pentru că nu-i observă. Știi asta, Gül?

— Nu face păcate vorbind așa. Dumnezeu îi vede pe toți, dar îi răsplătește sau îi pedepsește pe rând.

— Ai primit vreuna până acum?

1. Intestine de miel sau de oaie pregătite la frigare.

— Ce anume?
— Vreo răsplată din partea lui Dumnezeu?
— Dumnezeu ne răsplătește când vine vremea. Mai devreme sau mai târziu.
— Credința este un lucru bun, Gül. Trebuie să continui să crezi. Dar noi pe lumea aceasta am cunoscut flăcările iadului. Și pur și simplu nu vrem să credem că există ceva mai rău decât atât.

Brici se gândea: *Oare a fost chiar așa? Mă tot întrebam cum este viața. Eram curios în privința tuturor lucrurilor, mă interesa orice tâmpenie... visurile sfărâmate care se desprindeau din oamenii cocoțați pe scaunele din baruri și pătrundeau în lemnul meselor, poveștile de dragoste ale țigăncii care vindea levănțică pe stradă, povestea unei fete de optsprezece ani care stătea pe treptele unui hotel ieftin și își fuma țigara cu hașiș și povestea bărbatului care-i răpise virginitatea într-o cameră din hotel. Dar acum parcă sunt paralizat, amorțit. Nu numai că nu mai sunt curios, dar parcă am uitat să și respir.*

IV

Sub viaduct

Trei saltele pe care le udă ploaia. Sunt murdărite de sângele care curge din rănile celor care stau pe ele, de ulei de motor și de mucii care le curg din nas atunci când inhalează solvent. Brici și Gül stau lângă saltele.

Se întâlniseră exact pe vremea când Brici și prietenii lui au plecat din locul de lângă Bosfor. Se mutaseră mai întâi într-o stație de motorină pentru autobuze care fusese dezafectată, lângă o zonă cu mai multe hoteluri de lux. Apoi s-au dus într-un loc pustiu unde fusese pe vremuri un bâlci. După ce au dus-o destul de bine timp de trei ani acolo, fusese desemnat responsabil cu acea zonă un nou căpitan de poliție care le ordonase să evacueze locul care era la câteva minute de mers pe jos de malul mării. Din fericire, Unghie îl mituise pe căpitan cu un cartuș de țigări și căpătaseră permisiunea să mai stea acolo o săptămână, până își găseau un nou adăpost.

Imediat, Kunt s-a dus într-una dintre faimoasele lui misiuni de recunoaștere. Fratele de cruce al lui Brici era celebru pentru ochii, urechile și intuiția lui care funcționau ca niște radare. Era cel mai bun la descoperirea de noi adăposturi. Găsea locșoare în colțuri retrase, pe lângă care prietenii lui treceau fără

măcar să bănuiască existența unor asemenea locuri. Închidea ochii și asculta înainte de a arăta cu degetul într-o anumită direcție, spunând: *Acolo!*

Ploaia cădea tot mai tare, iar când sufla și vântul, umezeala îți intra în oase. Nici unul dintre ei nu avea intenția să miște nici măcar un deget.

— Brici, răsucește o țigară cu iarbă ca să putem fuma și noi puțin. Diavolul îmi spune să mă duc să rezolv lucrurile cu căpitanul!

Brici răsucise o țigară cu ultimele resturi de iarbă pe care le cumpărase de la dealer. Era secătuit de puteri.

— Deci, Gül, ai văzut prăpădita aceea de gaură în care trăiam. După ce tata ne-a părăsit, am dus o viață de mizerie în centrul orașului vechi, adăpostindu-mă noaptea în cabinele bancomatelor, vreo doi ani. Chiar când eram aproape să-mi găsesc sfârșitul pe străzi, l-am întâlnit pe Unghie.

Unghie era șeful lor. Cuvântul lui era lege. Serile, banii pe care îi strângea fiecare din cerșit erau numărați de mâinile lui Unghie, care era un băiat butucănos, cu burta cât sacul. Unghie avea un câine credincios, numit Paznicu, și mai avea și o soție, Zeynep, care la prima vedere nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani. Învățase arta șterpelitului de la Romany Yakup. Mama lui era florăreasă. Toamna, îl lua pe Unghie și se duceau în pădure să culeagă flori roșii ca tomatele proaspăt culese. Dar florile erau doar pretextul. Nu-i stătea gândul decât la Omar. Iubitul ei. Îl ademenea pe Omar prin cochetăria ei, prin cămășile colorate pe care i le cumpăra și prin sărutările ei fierbinți. În timp ce-și umplea coșul de răchită cu flori după-amiezile, Omar îl așeza pe Unghie alături de el și îl învăța diverse metode de a fura banii oamenilor.

Pe când Brici se uita la ceștile de ceai din cutiile de carton și la lăzile de fructe pe jumătate arse, simțea cum i se prăbușea pe umeri greutatea ultimelor trei ani. Mintea îi era plină de lecțiile învățate de la Unghie:

— În regulă, fraților. O să învățăm cum să furăm de la oameni. Primul subiect este: „Cum îl jefuiești pe un tip care trece pe lângă tine fără să aibă habar de ce i se întâmplă?“

Brici se rugase de Unghie zile în șir să-l primească în grupul lui. Până la urmă acesta fusese de acord.

— Bine. Dar să nu uiți. Cine vorbește despre ascunzătoare e pedepsit trei ani, dar cine ciripește despre noi o să sufere toată viața.

Fusese prima frază pe care o spusese răspicat. Prima și cea mai importantă lecție pe care Unghie le-o dădea nou-veniților era despre păcatul turnătoriei. După ce Brici petrecuse trei ani cu Unghie, știa mult mai multe fraze oribile despre ce i se putea întâmpla cuiva care ciripește la poliție.

Dungile roșii de pe saltele deveneau tot mai întunecate sub ploaia care nu se mai oprea odată. Gül se uita la încheieturile puternice ale lui Brici și la gâtul lui bronzat, a cărui culoare semăna cu aceea a boabelor de cafea – un băiat foarte tânăr, care pusese stăpânire pe un colț dărăpănat și i se părea că stătea într-o casă caldă și confortabilă. Încerca să-i facă loc în lumea ei, un loc care să însemne ceva pentru ea. Brici era suma unor enigme imposibil de dezlegat: cicatricile de pe obraz, de pildă. Gül voise să atingă urma unei răni adânci de pe unul dintre pomeții lui Brici, dar băiatul nu o lăsase.

— Haide! Mişcaţi-vă! Căraţi saltelele sub pod înainte să se ude de tot.

Deşi Unghie răcnise cu vocea lui cea mai puternică, Brici părea că n-are chef să mişte nici un deget. Gül a rulat una dintre saltele, a apucat strâns de unul dintre capete şi l-a strigat pe Brici:

— Brici! Vino să mă ajuţi, hai să ducem asta sub pod.

Pe când cărau salteaua, Gül în faţă şi Brici în spate, spre căruţa cu cal care trebuia să le care lucrurile în noul adăpost, inima lui Brici tresălta atât de tare, încât nu a mai reuşit să-şi ţină gândurile pentru el:

— Gül, cred că soarta te-a adus în calea mea, astfel încât noi doi să ne fim alături şi să ne sprijinim unul pe altul. Viaţa n-a fost prea bună cu tine, şi nici cu mine, de altfel. Ne potrivim.

Pe buzele lui Gül a apărut un zâmbet. Îi plăceau cuvintele lui. Pe când se apropiau de căruţă, şi-a dat la o parte o şuviţă de păr care-i căzuse peste faţă. Ochii li s-au întâlnit pentru câteva clipe. Şi în aceste secunde, Brici s-a hotărât: *Gül, nu eşti mai demnă de încredere decât tatăl meu sau decât mama mea care s-a îmbolnăvit şi m-a părăsit. Şi tu ai să mă părăseşti.*

*

Prima lor zi în locul cel nou a fost o zi nenorocită. Kunt, care se pare că trăsese cu urechea la discuţia pe care o avusesem cu Gül, şi-a dat seama că ajunsesem să fiu îndrăgostit de ea până peste urechi. La un moment dat, nu a mai putut suporta şi a spus ce avea pe suflet.

— Brici, ai luat-o razna.

Am tăcut.

— Brici, n-am dreptate?

— Kunt, spune la ce te gândeşti, chiar acum.

— Ştii, sunt peştii aceia mari care ajung pe ţărm aruncaţi de valuri în timp ce vânează peştii mai mici. Şi tu ai fost aruncat pe ţărm. Tu eşti făcut să înoţi în ape mai adânci, Brici. Locul tău e în larg. Alergând după Gül, o să te întorci împotriva noastră.

Trebuia să ne cărăm tot ce aveam în noul adăpost. Kunt s-a echilibrat în capătul scării sprijinite de gaura întunecată de deasupra şi a luat-o pe cea mai mare dintre cutiile de carton, pe care i-am întins-o de jos. Părea că nu se va mai opri niciodată cu predica lui.

— Mai taci odată. Eşti aşa de supărat doar pentru că nu ai parte de bucăţica cea mai bună?

— Ba nu, sunt chiar mulţumit cu Aynur. Să dea Dumnezeu să rămân cu ea, dar de ce crezi că Gül a ta e bucăţica cea mai bună?

Era evident că Unghie îl asmuţise pe Kunt împotriva mea. Ceva dinlăuntrul meu îmi spunea că lui Unghie nu-i convenea deloc faptul că Gül mă urmase acolo.

— Lasă-l pe Unghie să-mi spună singur ce-are de spus. Şi nu mă mai lucra pe la spate. Eşti ca o maşină de spălat care întoarce şi răsuceşte lucrurile pe toate părţile. Te uiţi în gura unuia şi după aia vii şi-mi spui mie ce-a zis ca şi cum ar fi ideile tale.

— Nu spun ce-a zis Unghie.

— Haide, lasă-mă! Ia spune-mi, ce fel de maşină de spălat eşti? AEG? Arcelik?

Imediat ce şi-a dat seama că scoteam foc pe nări, Kunt a tăcut. Eram foarte supărat. I-am lăsat pe ceilalţi să mute şi m-am dus să mă ghemuiesc pe vine lângă Gül, care stătea sub pod şi ne urmărea din

priviri. Când am văzut-o, mi-a mai trecut supărarea. Am scos un pachet de ţigări nou-nouţ din buzunar, am desfăcut celofanul, am luat o ţigară şi mi-am aprins-o. Apoi am luat ultima ţigară din rând şi am pus-o la loc în pachet, dar aşezată invers.

— Gül, mi-am pus o dorinţă. Hai să vedem care dintre noi o să fumeze ţigara pe care am pus-o invers în pachet. Dacă o nimeresc eu, înseamnă că mi se va împlini dorinţa.

— ...

— Nu vrei să ştii ce dorinţă mi-am pus?

Ea a râs. Ştia exact la ce mă gândisem. Nu ne păsa de ceilalţi, era de parcă am fi fost singuri în lumea asta. Saltelele erau deja cărate, acum mai trebuia doar să ducem ceaunele în care făceam mâncare.

— Gata cu vrăjeala cu gagica ta. Te aşteaptă ceaunele!

Unghie a spus asta dinadins ca să mă facă de râs. Schimbând feţe-feţe, m-am dus spre căruţă să iau ceaunele, purtându-mă de parcă mi-aş fi dat seama că greşisem. Am dus ultimele lucruri sus şi am aşternut pe jos un cearşaf vechi în chip de faţă de masă pentru cină. Ne-am vârât cu toţii lingurile în orezul cu mazăre pe care îl gătise Zeynep. Cineva a zis că în Diyarbakir oamenii înnebuniseră de tot şi că dăduseră iama în puştii dependenţi de solvent care nu plătiseră taxa pentru protecţie. Lui Unghie nu prea i-a păsat de teama noastră.

— Lăsaţi-i în pace! O să ardă în flăcările iadului.

Liniştea deplină a acelui loc îi călca pe nervi pe toţi. Zgomotul caruselelor, ţipetele înalte ale băieţilor şi fetiţelor şi cântecele pop pe care le ascultaseră timp de trei ani ca pe nişte refrene fuseseră dintr-odată înlocuite de linişte. În afară de zumzetul de motor al maşinilor

care treceau, nici un zgomot nu răzbătea prin întuneric. Mirosul de grăsime răcită din farfurii se dizolva în duhoarea de rahat de câine, iar mirosul solventului se topea în acela al pământului uscat. În timp ce se pregăteau să adoarmă în colţurile lor, adulmecându-şi cârpele umezite cu solvent, l-au auzit pe Unghie spunând:

— Săraci sau bogaţi, tot trebuie să aprindem câte o ţigară după masă...

Pachetele de ţigări au foşnit, chibriturile au scăpărat şi toţi au tras cu sete din ţigări. Apoi liniştea s-a lăsat din nou.

Între două fumuri, oftau gândindu-se că habar nu aveau cât timp aveau să fie îndeajuns de norocoşi ca să poată rămâne în acel loc. Nu ştiau când aveau să mai poată mânca din nou, iar rugăciunile lor nu erau auzite. Dacă cineva i-ar fi făcut să dispară într-o clipă, sau dacă ei înşişi s-ar fi hotărât să-şi pună capăt zilelor, nimeni n-ar fi ştiut. Nimănui nu i-ar fi păsat.

— Mai ales taţilor noştri nu le-ar păsa nici cât negru sub unghie, a zis Kunt.

Apoi a făcut o propunere care i-a scos pe toţi din amorţeală.

— Hai să mergem. Haideţi în piaţă şi să ne încheiem socotelile cu oamenii ăia din Diyarbakir. Dar ăia care au gagici n-ar trebui să vină cu noi. O să facem treaba asta între bărbaţi.

Sângele năvălise în obrajii lui Brici.

— Kunt, te faci din ce în ce mai nesimţit. Acuma văd că te legi tot timpul de Gül. Ai grijă ce spui dacă nu vrei să rămâi fără limbă.

După aceea probabil că amândoi ar fi tăcut şi totul s-ar fi dat uitării, dar Brici parcă a înnebunit când Unghie a spus:

— Chiar nu-mi dau seama ce găsește la mutra ăsteia!

Fără să ia în seamă țipetele lui Gül, Sinan Brici și-a tras ca fulgerul briciul de la brâu și s-a tăiat adânc de două ori pe brațe.

— Uite! Dacă mai zici ceva de Gül, n-o să mai rămână nici un loc netăiat pe brațele astea!

După țipetele lui Gül s-a lăsat tăcerea. Unghie a luat repede o cămașă veche și a înfășurat strâns brațele lui Brici, pe care sângele șiroia din rănile deschise ca doi ochi. Le-a legat cât de strâns a putut și a făcut două noduri.

*

Nu numai Brici, ci și toți ceilalți arătau ciudat – obrazul drept al lui Kinova era foarte umflat din pricina unui abces la o măsea, nasul lui Yunus Nebunu fusese spart într-un accident de mașină, brațul lui Deșteptu era plin de copci, Stafie avea un ochi închis, umflat de puroi și acoperit cu o legătură, ceea ce-l făcea să arate ca un pirat, iar brațele lui Brici erau împodobite cu vreo douăzeci de cicatrici. Doi puști care se uitau la știrile sportive de la TV în hainele lor cenușii și șepcile șterpelite de Unghie păreau desprinși dintr-un film italian. Aveau fețele mânjite de praful vieții și purtau haine de lână mototolite și jegoase, iar cozorocul șepcilor le ascundea privirile. Li se duseseră ochii în fundul capului de tristețe și de amărăciune, iar gesturile exagerate îi făceau să arate și mai aiurea. Dar nu trecea mult până le descopereai fețele copilăroase în spatele expresiilor dure. Derbedeii aceștia se transformau în niște copii când își apărau echipele de fotbal favorite la care țineau ca niște nebuni sau când vorbeau despre fetele de care se

îndrăgostiseră și care îi părăsiseră repede; erau ca acei bărbați adulți care par a regresa la vârsta copilăriei când sunt certați de mamele lor. Aveau o latură de derbedei care știau pe dinafară legea străzii, care cunoșteau criminalii și violatorii, dar mai aveau și o latură de inocență: erau niște răufăcători, dar în același timp niște puști care nu avuseseră niciodată șansa să învețe lecții de geografie, etică și morală la școală sau din conversațiile de familie la masa de seară.

Locul cel nou era între platformele de ciment ale unui viaduct peste care trecea autostrada. Ce fericire! Deasupra lor, viața se revărsa în mașini care mergeau în plină viteză. Cupluri triste, șefi singuratici, femei cariериste cu serviete din piele își conduceau mașinile fără să aibă habar de mizeria peste care treceau cu roțile lor. „Ceilalți“ locuitori ai orașului își duceau viața într-o gaură invizibilă în spațiul dintre picioarele unui pod. Câmpia care se întindea dedesubt era pustie, dar dintr-odată, în câteva secunde, o scară de lemn apărea de sub pod și niște creaturi coborau pe pământ. Se refugiaseră în spațiul de beton lăsat sub pod pentru instalația electrică și pentru conducte, ca și cum și-ar fi găsit adăpost sub o umbrelă pe o plajă arsă de soare.

Kunt pusese ochii pe terenul acela părăsit de lângă autostradă în timpul misiunii de recunoaștere în care fusese trimis pentru a găsi un adăpost imposibil de descoperit. Auzise niște câini lătrând și se dusese sub pod și, imediat ce privise în sus, își dăduse seama că era ziua lui norocoasă. Platforma de beton cu o gaură în ea promitea un spațiu sigur, promitea speranță. În ziua următoare, Kunt furase o scară de la unul dintre magazinele din apropiere, ca să-și continue expediția. Sprijinise scara de ciudata gaură din ciment și așa

găsise spațiul acela care era suficient de încăpător ca să-i facă pe prietenii lui să cânte de bucurie. Spațiul de beton de sub autostradă era un adăpost perfect, care avea să treacă în mod sigur neobservat. După ce se mutaseră în locul cel nou, scara de lemn care se lăsa în jos și apoi era trasă în sus a devenit singura lor legătură cu lumea din afară.

Spațiul din viaduct era bucătăria lor, camera de zi și dormitorul lor. Nu aveau mese, nici scaune, nici flori scumpe, dar aveau saltele pe care puteau dormi iarna, electricitate, pentru că se legaseră la firele de sub pod, și mai aveau și ziduri pe care fiecare putea agăța orice poză ar fi vrut. Müslüm Baba îi saluta de pe perete pe puștii care se trezeau în diminețile înghețate. Mai mult, aveau chiar și un televizor alb-negru, un reșou cu benzină și niște cești de ceai micuțe. După ce se cățărau pe scară, își scoteau pantofii ca și cum ar fi locuit într-o casă care era curățată în fiecare zi. Viața lor invizibilă continua și când se dădeau jos pe scară și mergeau în oraș. Când tinerii derbedei erau în inima orașului, cu capetele amețite de solvent, își păstrau aceleași obiceiuri pe care le aveau în adăpostul lor îndepărtat.

*

Erau la pândă. Supărat pentru că-și pierduse timpul degeaba în ultimele zile, Brici făcea ore peste program. Îl însoțeau Kunt, câinele lui credincios – ființa cea mai demnă de încredere din grup, după părerea lui Brici – și Gül, care-l încuraja tot timpul.

— Primul și cel mai credincios prieten în lumea asta nenorocită e câinele, surioară Gül. Și al doilea e soarele care răsare și ne salvează de întuneric și de frigul iernii.

Kunt a început să povestească despre viața pe străzi, reluând de acolo de unde se întrerupsese Brici.

— Gül, hai să zicem că îl jefuim pe un tip de portofel și că sunt polițiști în civil peste tot. Dacă se întâmplă așa, uităm să vorbim în turcă și începem să ne înțelegem între noi în păsărească.

— Adică vorbim ca păsările?

— Nu! De pildă, după fiecare părticică din cuvânt pui una asemănătoare care începe cu litera p. De pildă: hapaipi săpă voporbipim îpânî limpimbapa păpăsăpărepeapascăpă.

— Apahapa... și după aia?

— Păpăipi epe trepeapabapa tapa.

Brici nu se putu stăpâni să nu o necăjească pe Gül.

— E nevoie de talent pentru asta. Nu e ușor. Nu prea poți să înveți păsăreasca dacă stai acasă și te uiți la televizor...

Era amiază. Brici aștepta la semafor, acolo unde se opreau mașinile care trebuiau să urce panta.

— Hei, frate, s-a ridicat soarele sus pe cer. Cât e ceasul?

— ...

— Crezi că s-a făcut ora două? Sunt mort de foame. Dă-mi și mie ceva să mănânc. Am mare nevoie de ceva de mâncare.

Când individul chel și plin de bani de la volan nu-i dădea nici o atenție, Brici își punea la bătaie formula magică.

— Hei, frate. Sunt un înger bun. Dacă îmi dai o sută, o să-ți îndeplinesc orice dorință!

Individul chel mormăia ceva în timp ce-i întindea o bancnotă de o sută lui Brici.

— Cui îi pasă, chiar dacă ai fi Bunătatea în persoană...

Pe când Brici punea la grea încercare conştiinţa domnilor cu portofelul doldora, Gül îl potopea pe Kunt cu întrebări

— Kunt, cum e Aynur?

— Aynur e o fată cam într-o dungă, cu unghiile date cu ojă şi care-i nebună după Cüneyt Arkin.

— Ţi-a luat mult timp să o găseşti?

— Ei, cine se aseamănă se-adună. Dacă l-ai şti pe tatăl meu, ai înţelege că nici cei din familia noastră nu sunt prea sănătoşi la cap. Înainte să se ducă la culcare, tata înconjura patul de trei ori, se aşeza o dată pe dreapta, sărea pe saltea de trei ori şi abia după aceea se vâra în pat.

Kunt era îndrăgostit lulea de Aynur. Oricine o cunoştea pe fată îi spusese lui Kunt să nu aibă încredere în ea, dar el cernuse toate aceste avertismente prin inima lui şi nu dădea ascultare spuselor prietenilor lui, ci credea în puterea aceea secretă care-i provoca o senzaţie ciudată în stomac şi adăuga o undă de mosc mirosului pielii lui, atunci când transpira. Aynur, care parcă mergea pe pământ nu pentru a ajunge undeva, ci doar pentru a-şi răsuci şoldurile fragede şi tari ca două pietre rotunde de moară, descoperise că şoldurile ei de fată de şaisprezece îi făceau să înnebunească pe băieţii din jurul orfelinatului; şi atunci i se deschiseseră ochii şi evadase din orfelinat. Deşi cei din jurul lui Kunt auziseră nişte zvonuri că Aynur se culca pe bani cu marinarii, Kunt nu-l asculta nici măcar pe Brici când venea vorba despre Aynur. În ultimele luni, ajunsese să cunoască fiecare colţişor al zonei. Părea că întârzia din întâmplare când trebuiau să plece la cerşit, se încheia la pantaloni cu zece metri înainte să ajungă în locul în care trebuia să-şi

întâlnească grupul şi nu putea uita gustul dulce al plăcerii de care se bucurase împreună cu Aynur.

Knut se supăra când venea vorba despre Aynur. Brici îi spusese lui Gül că prietenul lui ofta după fata aceea, dar ea voia să audă toată povestea de la Kunt.

Fratele de cruce al lui Brici mai întâi respinsese ideea de a-şi împărtăşi durerea, ca şi cum ar fi fost copleşit de un instinct bărbătesc care-l oprea să facă asta. Dar pe urmă lăsase cuvintele să se reverse:

— Când am ajuns eu la ideea că eram îndrăgostiţi unul de altul până peste urechi, gagica a vrut să mă încerce.

Kunt era furios, iar cuvintele lui răsunau şuierat.

— M-am întâlnit cu Aynur. Ne-am dus la o cafenea şi timp de trei ore îndelungate m-am purtat cu ea mai frumos decât m-am purtat cu oricine. *Hei, fato*, am spus. *Când iubesc pe cineva, eu iubesc cu adevărat*. Şi chiar i-am adus şi un trandafir. Şi ştii ce-a zis? A zis că am furat trandafirul dintr-o grădină în timp ce veneam la întâlnire. Vreau să spun că nu m-aş fi supărat, dar chiar tatăl ei e un hoţ de buzunare cunoscut de toţi! De fapt, fata îşi dădea aere, cu trandafirul în mână. Oricine o vedea ar fi zis că e ceva de capul ei. *Aynur*, am zis, *nu mă lua pe mine cu de-astea. Altfel, mă despart de tine*. Ştii ce mi-a zis? *Eu n-am fost niciodată iubita nimănui. Şi nu scrie pe mine că sunt amanta ta!*

Gül şi-a amintit de telenovela la care se uita acasă. A şoptit:

— Dar e atât de proastă, încât n-o să plângă după tine, pentru că habar nu are cât de mult a pierdut.

Câteva clipe, Kunt şi-a îndreptat spatele şi s-a împăunat de mândrie. A spus:

— Mulţumesc, surioară! Ei, ia spune, dacă aş merge pe drum aşa drept, nu-i aşa că toate fetele s-ar da la mine?

Brici nu mai putea suporta felul în care Gül îi făcea complimente lui Kunt. Simţea o durere cumplită în piept. A împins-o pe Gül într-un colţ şi i-a şoptit la ureche:

— Dacă mă părăseşti, o să te împuşc!

Pentru prima dată din ziua aceea îngheţată în care îl întâlnise pe Brici în mijlocul Pieţei Libertăţii, Gül a simţit o teamă nebunească. Cuvintele pe care le folosise Brici aveau la fel de multe cicatrici ca şi trupul lui. Gül îşi simţea sufletul tot mai greu. Se gândea că viaţa de pe stradă nu însemna numai mizerie, noroi şi foame, ci şi violenţă şi moarte.

*

Când s-au întors în gaura lor în după-amiaza aceleiaşi zile, Brici i-a dat lui Hilmi cele două pachete de cafea neîncepute pe care dintr-un noroc chior le găsiseră în gunoiul unui hotel. Hotelul de cinci stele care era nu prea departe de gaura în care trăiau era un corn al abundenţei pentru ei. Pachete de cafea, spaghete, cutii de conserve expirate se adunau ca un turn în curtea din spate a hotelului. Iar ei smulgeau bucăţi din coloanele şi din acoperişul acestui turn pentru a-şi îndestula cămara.

Pe când Hilmi măsura cafeaua şi o punea într-un recipient de metal, tot grupul s-a strâns în jurul lui. Voiau să afle şi ei cum se putea face cea mai bună cafea din lume, chiar dacă nu era acolo Hilmi care până atunci fusese singurul în stare să pregătească acea cafea care aburea şi umplea întregul adăpost de o aromă dulce, cu gust ciocolatiu ca trupul fetelor frumoase

de pe postere... Era vorba despre fierberea cafelei, despre amestecare, despre cantitatea pe care o punea în apă... nimeni nu ştia. De fiecare dată, Hilmi spunea: „O ceaşcă de apă pentru fiecare porţie. O lingură de cafea pentru fiecare ceaşcă de apă. Întâi se fierbe apa şi apoi se lasă focul mic. La urma urmei, e doar nişte cafea. Magia stă în mâna care o pregăteşte". Apoi turna cafeaua în ceştile mici de ceai şi apoi le împărţea adulmecătorilor de solvent.

Hilmi, băiatul născut în oraşul Adana, nu mai trăia pe străzi: acum se angajase ca marinar. Grupul care locuia sub viaduct era de părere că era cel mai bun om de pe faţa pământului. Mai venea pe la ei câteodată şi ştia să spună poveşti despre toate lucrurile pe care le văzuse pe mare la fel de bine pe cât se pricepea să prepare cafea. Gül de-abia aştepta să asculte poveştile lui Hilmi.

— Frate Hilmi, băieţii zic că ştii un milion de poveşti. E adevărat?

Puştii dependenţi de solvent se strângeau într-un semicerc pe lângă Hilmi, care o lua uşor spunând la început ceva dintr-o poveste mai veche:

— Odată vaporul s-a oprit în India. Ne-au dat o maimuţă în schimbul a patru bucăţi de săpun. I-am pus numele Bastardu. Maimuţa era atât de simpatică, încât în două-trei zile a devenit mascota echipei. Doar bucătarul o ura din tot sufletul. Şi, fireşte, şi Bastardu îl ura pe bucătar. De fiecare dată când animalul ajungea pe lângă el, bucătarul începea să urle şi să turbeze de furie. Iar Bastardu, bietul de el, sâsâia de fiecare dată când îl vedea pe bucătar. Într-o zi, Bastardu a făcut ce-a făcut şi s-a strecurat în bucătărie. S-a căţărat încet-încet pe tavan, ţinându-se de ţevi. Bucătarul habar n-avea, era ocupat să pregătească masa de seară.

Așa că Bastardu a luat repede polonicul uriaș de pe tejghea și l-a pocnit pe bucătar în moalele capului. Și încă o dată! Bucătarul din Konya era pe podea, întins cât era de lung! N-am știut ce s-a întâmplat. Dar Bastardu era pachete de nervi în seara aia! Nici măcar nu mai voia să-și scoată capul de sub brațul meu, unde se adăpostise. Și după aia am aflat că bucătarul zăcea pe podeaua bucătărie, fără să știe pe ce lume e.

Copiii erau numai urechi în timp ce ascultau povestea maimuței. Obrajii palizi ai lui Gül se coloraseră puțin de la atâta râs.

Hilmi continua:

— A doua zi, vă închipuiți, i-a venit și bucătarului apa la moară. La un moment dat, Bastardu a dispărut, în câteva secunde nu l-a mai văzut nimeni pe nicăieri. Ne-am uitat peste tot, dar degeaba. Îi făcuserăm un adăpost într-un colțișor la prova. Și nu ne-a venit să ne credem ochilor când am ajuns acolo. Barele erau date cu ulei, iar urmele lui Bastardu erau încă acolo. Era evident cine îi jucase festa bietului animal. M-am făcut alb ca hârtia la față. Singurul loc în care putuse să ajungă animalul era în valuri. Sărmanul Bastard, probabil că voise și el să se legene puțin și deodată, buf, direct în ocean!

Hilmi spusese această parte a poveștii de cinci ori.

— Cum a căzut?

Imita maimuța care încercase să se prindă de bare și apoi spunea:

— Ups! Uite așa! A zis că poate și el să se dea huța și pe urmă a aterizat direct în apă!

Și de fiecare dată, publicul lui chicotea și râdea din toată inima.

— Ne-am dus peste bucătar în doi timpi și trei mișcări! Normal că a mărturisit. A zis că voise doar ca

Bastardu să cadă și să se lovească puțin. I-am spus imediat povestea căpitanului. Vaporul a aruncat ancora în mijlocul Oceanului Indian și a stat acolo opt ore în șir. Am chemat animalul cu portavocea. Dar oricât am încercat, nu l-am mai găsit pe bietul Bastard.

— Gül, o să ajung și eu marinar într-o bună zi. Hilmi o să-mi arate cum să capăt un permis de marinar și o să fac și eu asta. Am să plec din locul ăsta.

Gül dăduse din umeri, în semn că nu-i păsa.

— Deci n-o să-ți fie dor de mine nici un pic?

— Și dacă mi-ar fi, ce contează? Ori din port în port, ori dintr-o închisoare în alta, totuna e...

Brici era gata să-i răspundă ceva lui Gül, dar Kunt începuse deja să-i țină o predică fratelui lui de cruce despre cum era cel mai bine să obții un permis de marinar și despre cele mai bune metode de a descoperi vaporul potrivit în luna potrivită. Folosindu-se de ocazia asta, Gül s-a dus lângă Hilmi, care stătea lângă reșoul cu motorină, amestecând în tocana făcută din carne de pui, de miel, porumb și roșii, ingrediente pe care le adusese cu el ca să pregătească unul dintre felurile lui de mâncare europene, de neuitat, pentru copiii care-i fuseseră tovarăși pe stradă.

— Cred că ai ținut mult la Bastardu.

— Da, toți am ținut la bietul animal. Cred că și la bordul acestui vapor e cineva care ține foarte mult la tine....

Gül s-a înroșit. S-a uitat pe furiș la Brici să vadă dacă nu cumva auzise ce vorbeau. Dar cei doi prieteni erau cufundați în discuția lor despre țărmuri îndepărtate.

— Frate Hilmi, Brici îmi dă cam prea multă atenție. Ultimele tăieturi de pe brațe pentru mine și le-a făcut. Nu știu ce să fac...

— Ascultă... e băiat bun. Ai puţină răbdare cu el. O să înţeleagă mai bine unele lucruri. Mai ales când o să-l ia în armată şi o să fie în uniformă, ascultând de ordine, să vezi cum o ia pe calea cea bună! Surioară, am avut şi eu o iubită. Mi-am luat o slujbă şi munceam de la opt dimineaţa la opt seara. Numai pentru ea. Iar când veneam acasă la sfârşitul zilei, mă aştepta cu mâncarea caldă pe masă. Şi eu aduceam banii în casă, ca un bărbat bun. Lucram în afacerile cu modelaje din ipsos. Viaţa mea era într-o ordine perfectă. Era ca şi cum am fi fost soţ şi soţie. Niciodată nu veneam mai târziu de nouă seara acasă, de parcă n-aş fi fost eu cel care trăise pe străzi şaisprezece ani. Într-o zi am venit acasă şi am găsit un bilet în care scria. *Totul s-a terminat. Nu mai sunt iubita ta.* Iar de a doua zi nu m-am mai dus la muncă.

— Frate Hilmi?

— Da?

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

TAP. TAP. TAP.

Toţi au ciulit urechea la bocănitul unor paşi care veneau spre adăpostul lor. Era Efes, alergând.

— Ce e frate? S-a întâmplat ceva?

— Da. Ceva grozav. Falitu a furat o maşină! Ne ducem să facem un tur. Vine careva?

V

Când toate planurile se prăbuşesc

Falitu săltase o Mazda nou-nouţă. Şi avea şi cheia în contact! Cum o furase, cum o ştersese de acolo.

— Asta ar trebui să fie norocul lui Gül! am zis sărind în sus de bucurie.

Ne frecam la ochi, nu ne venea să credem ce vedeam. Falitului îi stătea bine pe scaunul şoferului în Mazda aceea dichisită.

— *Monsieur!* Piesa din seara asta e pe cinste!

Mi-am scos pălăria în faţa lui şi i-am făcut o plecăciune. Falitu nu a scăpat prilejul, a făcut un salt în faţă ca să-mi înşface pălăria maro de fetru. Dar fireşte că am fost pe fază şi am trecut repede pălăria în mâna cealaltă.

— Hei, tâmpitule! Hoţului de hoţ i-e frică! Crezi că eşti deştept? Eu sunt şi mai şi!

— Lasă prostiile, omule! Nu vrei să mi-o dai? Du-te dracului! Că n-oi fi Michael Jackson să nu poţi să trăieşti fără pălăria aia. Îţi aduc mâine zece la fel dacă vrei!

— Taci dracului! M-am rugat de tine zece minute să-mi dai şi mie walkman-ul tău şi degeaba. Şi acum vorbeşti aiurea cum aduci tu zece pălării!

Pălăria maro de fetru cu panglică verde era faimoasă printre copiii străzii. Când armeanul la magazinul căruia mă mai duceam din când în când a murit, i-am făcut o vizită văduvei lui şi în timpul vizitei am şterpelit şi pălăria aia. Pentru că nu mi-o scoteam nici atunci când dormeam şi nu suportam să o văd pe capul nimănui, îmi născociseră tot felul de porecle. Îmi spuneau şi „popa".

— Nu te pune cu nebunii!

Kunt auzise şi el veştile şi fierbea de nerăbdare în timp ce se apropia cu paşi mari. Kunt, Gül, Nebunu şi cu mine ne-am înghesuit pe locul din spate. Lui Gül îi era teamă. A întrebat:

— Eşti sigur că nu ne urmăresc poliţiştii?

— Nu! Nici măcar nu şi-au dat seama.

— Bine, atunci calcă pedala. Du-ne până în centru, frate Falitule!

Nebunu i-a aruncat o privire cu înţeles lui Gül.

— Fratele nostru Brici e cam necăjit zilele astea. Ce te supără, Brici? Ia spune-ne tu nouă, şi o să găsim leac la asta.

— De ce să fiu necăjit, derbedeule! Linge-ţi rănile dacă n-ai ce face! Nimeni nu se simte mai bine ca mine în seara asta. O am cu mine pe iubiţica mea. Şi suntem într-o Mazda. Să le dea Dumnezeu la toţi amărâţii aşa ceva.

Falitu îi înşfăcase pălăria lui Brici în timp ce el se străduia să o impresioneze pe Gül.

— Mulţumesc, frate Brici! Încotro vrei să mergi?

— Ia ascultă! Nu-mi pasă că eşti la volan! O să-ţi crăp capul ăla prost în două! Să mergem în partea cealaltă a oraşului? Poate sub podul de pe autostradă, în Bostanci. Apoi o luăm către Tuzla. Am putea să-l sunăm pe fratele Hasan pe mobil când ajungem în

Tuzla. Poate că avem noroc. Dacă ne dă ceva bani, am putea să bem o bere acolo, ce zici?

Hasan era fratele vitreg al lui Efes. Era implicat în afaceri cu mafia. Ceva cu terenuri sau cecuri ori vouchere, nu ştiam exact. Şi nici nu voiam să întrebăm. Dar primeam şi noi câte-o pleaşcă de la el. De câte ori Efes se întâlnea cu fratele lui, buzunarele lui erau fericite. Aşa că şi nouă ne plăcea de fratele Hasan.

Faptul că Falitu furase maşina îmi convenea. Gül, pe care o ţinusem la o anumită distanţă din pricina timidităţii mele, era acum aproape de mine. Îmbrăcată cu o rochie albastră care contrasta minunat cu părul ei negru, strâns cu o agrafă împodobită cu flori albe, stătea între noi. Iar noi, băieţii, arătam incredibil de urâţi şi de neîngrijiţi. Dar nu-mi păsa. Când Falitu lua curbele prea strâns, se înfiora de teamă şi braţul ei care îmi atingea pieptul îmi ridica în piept valuri de căldură. Stătea cu ochii plecaţi cea mai mare parte din timp. Din timiditate. Iar eu, Brici, tipul iute şi *cool*, care şterpeleam portofele într-o clipită şi lăsam fără suflare femeile din bordeluri, eram neajutorat şi cu mâinile legate în faţa ei. De fiecare dată când mă atingea braţul lui Gül, îmi era teamă că o să-mi audă inima bătând atât de tare încât mi se părea că o să-mi spargă pieptul. Între timp, eram cu ochii şi pe Nebunu care stătea lângă Gül pe partea cealaltă. Dacă aş fi descoperit că făcuse greşeala să se dea prea aproape de ea, l-aş fi căsăpit fără milă şi fără să mă mai gândesc că era tovarăşul meu. Dar n-a trebuit să fac asta, fiindcă s-a amestecat Kunt care a zis:

— Hei, Nebunule, ia dă-te mai încolo puţin! Las-o în pace pe sora noastră! Brici, ştii ce? Ce-ar fi să o luăm şi pe Aynur cu noi, ce zici?

— Omule, las-o pe Aynur. Stă în direcţie opusă.

Ne apropiam de pod. I-am arătat lui Gül silueta colosului iluminat pe care îl văzusem tot timpul de departe. Dar ochii ei erau aţintiţi asupra unor poliţişti ce stăteau ceva mai încolo, pe lângă cabinele în care se plătea taxa de trecere pe pod.

— Nu te speria. O să ne facem plimbarea şi după aceea lăsăm maşina.

— Să-ţi fie ruşine, surioară! De ce crezi că o să-i lăsăm pe poliţişti să pună gheara pe noi? Dacă n-ai fi tu în maşină, am băga viteză... o sută optzeci, două sute... cine ştie? Am merge cât de repede am putea!

Falitu a luat prima curbă la dreapta după ce a trecut podul. Deşi vorbea şi se purta ca un şofer experimentat în timp ce schimba vitezele, îi tremurau degetele, care atingeau un volan de maşină doar atunci când avea ocazia să fure una. Când a încercat să se întoarcă pe drumul pe care o luase din greşeală, s-a văzut că nu ştia să conducă prea bine. N-a reuşit să schimbe viteza cum trebuie ca să dea înapoi cu spatele. M-au trecut sudorile, dar în timp ce încercam să o liniştesc pe Gül care tremura ca o frunză, am uitat de propria-mi teamă.

— Hei, o să facem din asta o seară straşnică, da? Nu vreau să-mi strice nimeni cheful!

Efes visa la ţigările pe care avea să le ruleze la marginea mării şi la berea pe care aveam s-o cumpărăm din banii fratelui lui Hasan. Eram cinci umbre subţiri în întuneric. Eram cealaltă faţă a nopţii.

Cu toate acestea, eram fericit. Pentru că o aveam pe iubita mea alături. Gül era iubita mea. Acesta era adevărul, chiar dacă ea habar nu avea că aşa era. Nu puteam să-mi iau ochii de la gâtul ei alb şi zvelt, de la buclele ei negre şi genele răsucite. Aş fi vrut să fac o

mişcare îndrăzneaţă, să-i ating părul... Dar nu aveam curajul şi nici măcar n-am încercat.

Am ajuns în Bostanci. Mazda cea nou-nouţă a căzut ca o bombă între pescăruşi. Cei care îşi luaseră zborul ca să scape cu viaţă au început încet-încet să coboare unul câte unul pe plajă. Kamil fugise din nou de acasă. L-am înghesuit pe puştiul firav, numai piele şi os, în spate lângă noi.

Ne-am plimbat cu Mazda încolo şi-ncoace. Ne-am dus pe străduţe pustii să salutăm cuplurile de tineri căsătoriţi care locuiau în căsuţe înghesuite una într-alta, elevii de liceu care studiau în spatele ferestrelor cu gri-laj şi amanţii care aşteptau fericirea să apară sub acoperişurile lor prin care se strecura apa. Copiii se suiau în maşină şi se dădeau jos din ea. Nimănui nu-i păsa de noi. Ne foiam pe acolo, căutând să atragem asupra noastră atenţia cuiva.

Luminile de pe Prens Adalari[1] s-au aprins. M-am lăsat în voia reveriei în timp ce Mazda mergea cu farurile aprinse prin întuneric: apele Bosforului sunt colorate în turcoaz. Strălucesc. Suntem pe puntea unui vapor cu şapte niveluri. Ne îmbrăţişăm de bucurie că am ajuns până la urmă pe aceste minunate tărâmuri de poveste. Statui de regi se ridică de o parte şi de alta pe malurile Bosforului. Sunt înalte cât nişte blocuri. Imaginile lor reflectate în apa albastră păzesc precum nişte santinele cărarea de apă pe care o s-o străbatem în scurt timp. Gül stă alături de mine. Le face cu mâna oamenilor din mulţimea de pe ambele maluri,

1. Prens Adaları sau Kızıl Adalar (Insulele Roşii) este numele unui lanţ de nouă insule din Marea Marmara, pe coasta Istanbulului.

care s-au strâns acolo să vadă acel vapor nemaipomenit. Dintr-odată, se scutură. Se apleacă în faţă, de pe margine, ca să se uite la puntea a treia, unde prietenii ei cântă şi dansează.

— Brici, ia uită-te! Parcă nu e Bosforul, arată mai mult ca o piscină. Bosforul nu a fost niciodată atât de liniştit, iar cerul de deasupra lui niciodată nu a fost atât de albastru.

Oamenii care se uită la vaporul nostru fac pariuri, întrebându-se dacă vasul acesta care poartă steagul unei ţări necunoscute şi apa turcoaz pe care pluteşte făcând vârtejuri uşoare nu sunt semnele iubirii. Pe când vorbesc între ei cu însufleţire, mă simt copleşit de dragostea lui Gül. Iubirea ei mă loveşte mai puternic decât şocurile electrice pe care ni le aplică poliţiştii la secţie.

Raiul este un loc pe care l-am vizitat adesea în vise. Dar mai întâi am fost în iad! Am revenit la realitate când am auzit sirenele maşinilor de poliţie care ne urmăreau.

— Domnule, trage pe dreapta, te rog!

— Ho, ho, ha, ha, he, he!

Am început să râdem cu toţii când am auzit cuvintele poliţistului.

— La dracu, omule! Auzi la el, „domnule"! Să ne ia dracu dacă suntem noi nişte domni! Numele ăsta nu-i pentru noi.

Uite că ne-au prins înainte să ajungem la Tuzla şi să apucăm să bem o bere pe plajă, uitându-ne la valurile. Falitu bagă maşina în viteza a patra, încercând să se distanţeze de sirenele poliţiei.

— Trage pe dreapta, domnule! Opreşte maşina imediat!

— Cred că este ultima dată când ne mai zice cineva aşa.

Acum maşina este în viteza a cincea. Toţi suntem crispaţi. Visurile pe care le nutream când aveam mintea înceţoşată de solvent, promisiunea zilelor însorite şi îndestulate, planurile pe care le făcuserăm eu şi Kunt despre călătoria noastră într-o lume care avea să ne înţeleagă, toate acestea nu sunt menite să se întâmple.

Bum! Bum! Bum! Cerul e deodată plin de creaturi negre şi cenuşii. Peşti uriaşi şi graşi zboară prin aer. Suntem în mijlocul unui deşert. Suntem îngropaţi până la gât în stele. Venus, Steaua Nordului, Carul Mare, Ursa... Ne rostogolim şi zburăm din maşina răsturnată. Amintindu-ne de când eram mici, închidem ochii ca să ne facem nevăzuţi, să nu ne vadă poliţişti. Alergăm cu toţii. Gül e în faţa mea, poliţiştii după noi. Pe când alergăm, în faţa ochilor noştri răsar porţi. Porţi de castele. Credem că nu se vor deschide, dar se deschid. Prima poartă, a doua, a treia... Aş putea să jur că Gül a trecut prin cea de-a şasea poartă. Dar când trec şi eu, mă uit în jur şi nu o văd. Gül a dispărut. Nu mai e, nu mai e! Mă uit la dreaptă, mă uit la stânga, dar nu e nicăieri. Mă uit în spate... poliţiştii!

VI

Pe cruce

Sunt unele momente în care mintea rezistă somnului, iar somnul rezistă vieţii de zi cu zi. Totul începe să se deruleze invers. Morţii se ridică din morminte şi se întorc la viaţă, pe jos găseşti nişte monede strălucind fabulos când nu ai nici după ce bea apă, pierzi trenul pe care îl prindeai întotdeauna, iar femeile prea frumoase ca să fie cu tine altfel decât în vise încep să-ţi cerşească atenţia.

Pe când Sinan Brici zăcea pe podeaua rece de beton, bătut şi sfârşit de puteri, mintea lui rătăcea pe tărâmul iluziilor. Simţea că trimiseseră câini să-i adulmece urmele viselor – câinii care muşcaseră o dată din carnea trupului lui n-aveau să înceteze niciodată să-l urmărească. Mai erau şi bastoanele poliţiştilor, loviturile brutale şi bătăile la tălpi. Sinan era un pui de caracatiţă: braţele i se scurtau şi i se lungeau fără încetare. Era aproape să fie omorât ca un pui de caracatiţă. Dar nimeni nu reuşise să scoată informaţiile de la Brici. Nu le-a spus cine furase maşina din parcare.

Era atât de istovit, încât nici nu putea să se mai mişte pe podeaua de beton. Îşi petrecuse ultimele douăzeci de zile în celula întunecoasă, aşteptând un

raport al poliţiei care urma să sosească. Dosarul lui făcuse înconjurul ţării şi poliţia încercase să adune laolaltă arestările din fiecare oraş. Aproape că nu mai vedea deloc din cauza întunericului. Îi era dor de mirosurile oraşului: mirosuri de umezeală, de gunoi putrezit, de certuri, de gaze de eşapament. Îi era dor şi de câine, tovarăşul lui iubit.

S-a hotărât ca, atunci când avea să iasă din închisoare, să le spună prietenilor lui că din acel moment avea să se numească Isus. Dacă îl întrebau de ce, avea să le spună amănunte despre cum fusese răstignit pe cruce în camera de tortură.

Tipul care a venit după mine avea un cui uriaş în mână.

— O să te bat în cuie dacă nu-mi spui care dintre voi a furat maşina!

— Hei, frate, habar n-am. Pe mine m-au luat de pe drum.

Omul mi-a aşezat pe mână cuiul cât un deget de lung.

— Mi se spune Osman Neîndurătorul. Pot să înfig chestia asta chiar şi în păsărica mă-tii, nenorocitule!

Vârful rece ca gheaţa al cuiului s-a sprijinit de palma lui Brici, acolo unde se intersectau linia vieţii, a dragostei şi a norocului.

Ofiţerul de poliţie strigă din fundul camerei.

— Gata! Ştie că doar vrem să-l speriem. Daţi-l jos de acolo!

Dar ar fi fost mai bine să-l lase acolo. I-au administrat şocuri electrice, lipindu-i electrozi de sfârcuri şi de ştiţi-voi-ce. Asta a fost răzbunarea lor pentru că nu reuşiseră să-l facă să spună nimic.

De fiecare dată când dădeau drumul generatorului, curentul îmi străbătea trupul ca un roi de furnici. În călcâie, în burtă, în păr... Sprâncenele aproape că îmi atingeau părul de deasupra frunţii şi apoi cădeau la loc... Prin cartier, auzisem discuţii despre oameni care au murit din cauza şocurilor electrice... Zvonurile spuneau că cei care-i torturau luau nişte pilule ca să capete curaj înainte de fiecare repriză şi că, uneori, când luau prea multe pastile, dădeau drumul la prea mult curent... Şi apoi... Adio. Nuuu! Furnicile îmi umblau pe piept şi îmi dădeau mâncărimi cumplite. Zap! Slavă Domnului, aveam o monedă de metal în stomac. O înghiţisem pe ascuns înainte să mă ducă în camera întunecată. Am făcut asta ca să nu mai simt durerea atât de tare. Pentru moment, toată durerea se aduna în stomac... Şi nu aveam să mor din cauza şocurilor electrice.

— Vreau puţină apă! am strigat eu.

— O să mori, nenorocitule.

— Vreau să mor. Să-mi aruncaţi trupul în mare. Pământul nu mă vrea. Şi n-am bani nici măcar pentru un giulgiu...

Mai trece o lună în celulă, iar eu îndur chinurile torturii. Nu pot dormi. Le smulg unghiile hoţilor de buzunare şi le crestează călcâiele vânzătorilor de muzică piratată. În timp ce îmi împart jumătatea de felie de pâine cu şobolanii din celulă, aud cum picioarele cu tăieturi sunt puse în ligheane cu apă sărată, apoi scoase, apoi puse din nou. Pe când nucii de afară îşi deschid primele frunze, simfonia torturii continuă.

Şi continuă până când judecătorul îmi atârnă sentinţa de gât: şapte luni de închisoare. Acolo dorm o lună, ca să recuperez lipsa de somn din arest. Cei din

jur nu reuşesc să mă hrănească, nici să-mi dea să beau apă sau ceai. Cum aş putea să mănânc, când nici nu-mi pot deschide ochii?

Trei luni au şi trecut, şi mai am patru... Când mă trezesc, au mai rămas doar patru luni de închisoare... Nu fac decât să număr zilele şi orele. Umblu în cercuri prin curtea închisorii, ca un nebun. Băieţii de aici rulează câte o ţigară de câteva ori pe zi doar ca să mă ţină sub control.

— Uite, ia şi fumează! Iarba e nebunie pentru băiatul ăsta, dar măcar îi mai trece nebunia lui.

Se săturaseră de mine ca de mere acre. De-abia aşteptau să-mi dea drumul de-acolo. În timp ce ei îşi numărau zilele acolo fără să se plângă, eu vorbeam fără încetare.

— Zilele sunt ca un cauciuc. Se întind şi se întind. La dracu, nu o să se termine niciodată. Sunt terminat, n-am să mai ies de aici. N-o să mă lase niciodată să mai ies din gaura asta de şobolani. Şi Gül n-a mai venit să mă vadă de atâtea zile...

Când Brici se gândea la Gül, celula începea să miroasă a cimbru sălbatic. Cu toate astea, nimeni în afară de Brici nu simţea mirosul. Se tot uita pe sub paturi, căutând-o. Era sigur că fata era acolo. Ştia asta. Dădea la o parte păturile de pe paturi şi arunca aşternuturile. Bătea în pereţi şi îi întreba pe deţinuţii din celulele de lângă ei dacă o văzuseră pe Gül. Regretând că îi oferiseră o ţigară cu iarbă, tovarăşii lui de celulă îi dădeau să bea cană după cană de ceai tare, dar în zadar: Brici nu se trezea deloc.

— Ceaiul miroase a cimbru, spunea băiatul cel nebun.

Brici se liniştea la fel de repede cum o luase razna. Gül stătea lângă patul lui cu un buchet de ramuri de cimbru înflorite în mână. Deşi Brici era obişnuit să pună cap la cap fraze meşteşugite ca să cucerească inimile femeilor, uita cu ce cuvinte putea fi ademenită o fată.

Mă lăudam zicând că mă pricep al dracului de bine cum trebuiau vrăjite femeile. Le spuneam băieţilor că trebuie să le vorbească despre trandafiri fără spini, oraşe fără sinucigaşi şi leandri lipsiţi de otravă. Se topesc imediat şi vin după tine. Oricând aplicam această reţetă, mergeam drept la ţintă chiar şi cu gagica cea mai tare. Dar cu Gül nu puteam să fac asta. Când tăceam, începea ea să vorbească.

— Am fost în Beleştepe ieri. Pe dealul din dreapta, chiar din faţa stadionului. Ne-am gândit la tine tot timpul cât s-a jucat meciul de fotbal. Din două propoziţii, una era despre tine.

— Cingöz trebuie să fi fost fericit că nu eram acolo. Probabil că s-a dat pe lângă tine fără să se mai ferească.

— Nu, nu! Chiar a spus: „Parcă nu-mi place să merg la meciuri fără Brici".

— Ce s-a întâmplat cu eşarfa mea? O mai ai?

— Nimeni nu s-a atins de ea de când te-au luat. Ieri am purtat-o la gât.

Am atins obrajii îmbujoraţi ai lui Gül.

— Ai obrajii în flăcări.

— Da, Brici. N-am băut deloc apă timp de patru zile.

— De ce?

— Ca să fiu sigură că mi se împlineşte dorinţa. Am făcut un jurământ. E un obicei în locul în care

am crescut eu. Acolo fetele nu beau deloc apă timp de patru zile şi patru nopţi. La sfârşitul celei de-a patra zi, visează. Şi bărbatul pe care îl văd în vis va fi alesul. Eu te-am visat pe tine, Brici.

Am început să râd. Iată că avea toate aceste dorinţe despre care nu-mi spusese niciodată.

— Haide, Gül, am zis. Hai să numărăm zilele care mi-au mai rămas până să ies din închisoare. Pe măsură ce se împuţinează zilele, am să-ţi povestesc despre mine şi despre ceilalţi.

*

Am crescut ascultând poveşti despre gunoi. Descopeream că e sezonul bananelor aruncând o privire în gunoi. Primul care observa cojile pătate şi murdare în gunoi alerga la tata ca un disperat să-i spună: Tată, sunt coji de banane la gunoi. *Să te ia dracu şi pe tine şi pe taică-tău...*

Înjurăturile tatălui meu ne umpleau de venin, pe care ne duceam să ni-l vărsăm la bunicul. Doar bunicul era bun cu noi – noi eram mucoşii lui dragi.

— Nimeni n-avea banane în oraşul nostru, zicea el. Mai auzeam despre banane din când în când. Nici măcar nu ştiam cum arată o banană. Prima dată când am văzut banane galbene a fost când am trecut pe lângă o băcănie din Erzurum unde mă dusesem cu băiatul primarului. „Ce sunt astea?" am întrebat. Băiatul primarului a răspuns mândru: „Banane". L-am convins să ne punem banii laolaltă ca să cumpărăm câteva. Ne-am dus în parc. Înainte să ne mâncăm bananele, mi-a spus: „Astea sunt nişte fructe care nu au un miros al lor. Trebuie să închizi ochii şi să-ţi închipui orice fruct de care ai poftă. O să simţi că mănânci chiar fructul închipuit în timp ce mănânci banana". N-am să uit

asta niciodată. Ne-am aşezat sub un platan şi mi-am imaginat o piersică. Iar el a visat la o portocală.

Nu ne mai săturam să-l ascultăm pe bunicul vorbind despre cum gustase el prima dată dintr-o banană. Îl puneam să ne spună povestea iarăşi şi iarăşi.

Îmi spuneam în gând că eu, dacă aş închide ochii, mi-aş imagina cum ar fi să mănânc o banană. Cum poate o banană să nu aibă nici gust, nici miros?

Totuşi, timpul a trecut şi am ajuns să simţim mirosul bananelor şi al vieţilor modeste doar de la distanţă. În afară de asta, băieţii care puteau mânca hrană cumpărată din băcănii au rămas băieţi, în timp ce noi ne-am transformat în bărbaţi doar în câteva zile.

Eşti bărbat acum, ar trebui să câştigi bani.

Bărbaţii nu mănâncă banane. Bărbaţii se căiesc pentru păcatele lor. Cu cât lucram mai mult, cu atât mâinile îmi creşteau mai mari, în timp ce copiii care aveau de mâncare banane şi lapte creşteau în înălţime. Cu mâinile mele uriaşe, nu mă simţeam bine în încăperi spaţioase şi în paturi confortabile. Mâinile îmi transpirau, iar eu deveneam tot mai nefericit. Tata îmi interzisese bucuria confortului – chiar dacă aveam bunătăţi la masă, nu puteam să mă ating de ele cu conştiinţa împăcată.

Într-o bună zi, tatăl meu a dispărut. El şi mama mea vitregă nu s-au mai întors niciodată în locuinţa noastră sărăcăcioasă de lângă groapa de gunoi. Tocmai îmi luasem diploma de absolvire a şcolii generale. Alergam prin cartier în uniforma neagră de şcoală, cu gulerul alb. Toţi ceilalţi copii aveau câte un A pe diplomă. Eu luasem C. Mă duceam să-i spun tatei cum o păcălisem pe învăţătoare şi cum îmi luasem diploma.

Voiam să spun: „Dacă nu i-aş fi dat învăţătoarei o gumă cu căpşuni, aş fi luat un F. Slavă Domnului că i-am strecurat-o în buznuar şi că m-a trecut clasa. Nu te-am dezamăgit".

Brici alergase spre casă cu diploma – matematică C, ştiinţe C, limba turcă C – deşi nu era sigur la ce avea să-i folosească – şi bătuse cu pumnii lui mici în uşă. Casa era goală. Tot ce fusese acolo – mobila, mama lui vitregă, resentimentele, toată acea sărăcie care umpluse camerele – totul plecase lăsându-l acolo. Zidurile goale spuneau adevărul. Tatăl lui construise „o cocioabă cu vedere la mare" pentru mama vitregă a lui Brici şi pentru fratele lui vitreg. Din câte spuneau vecinii, fiul cel mare nu avea ce căuta în noua casă. Ca şi mama lui care murise în urma unei boli oribile, Brici ar fi trebuit şi el să lase această lume în urmă.

I-au spus:

— Tatăl tău a plecat. Va trebui să-ţi porţi singur de grijă de-acum înainte.

Astfel s-a aruncat Brici cu capul înainte în pântecul gras al oraşului. Acum avea o diplomă şi nenumărate poveşti de spus, dar nu avea cui să le spună. Pe vremuri, când se săturase de dădăceala mamei lui vitrege, Brici se gândise de nenumărate ori să fugă de acasă. Acum putea să se bucure de libertatea străzilor, pentru că nu avea pe nimeni şi nu avea nici un ban. Şi-a târât picioarele de pe o stradă pe alta. Când s-a lăsat întunericul, a ajuns într-un parc uriaş luminat de un singur felinar. Îi era frig. Era o zi de vară, şi totuşi el tremura de frig. Se întreba cu ce greşise. Se întreba şi unde va găsi adăpost în nopţile îngheţate de iarnă... Oraşul era atât de mare, încât Brici era doar

un grăunte de piper într-o oală uriaşă de supă. Era pierdut. Dintr-odată, se simţi toropit de somn, aşa cum se simţea când n-avea nici un chef să-şi facă lecţiile. Nu! Nu putea să adoarmă acolo, pescăruşii îl sâcâiau fără încetare. Şi-a amintit de mama lui. Îi era dor să-şi îngroape faţa în părul ei bogat ca vegetaţia unei jungle. Lacrimi i s-au prelins din ochi. Brici era speriat. Se temea de ce ar fi putut să i se întâmple în parcul pustiu. Chiar şi vântul care şuiera printre copaci părea duşmănos...

Dar încet-încet s-a obişnuit cu hoţii de buzunare, cu derbedeii, cu jefuitorii şi cu vagabonzii din parc... Se strângeau toţi acolo după miezul nopţii. Şi, desigur, mai erau şi poliţiştii. *Ce faci aici?* Fusese primul lucru pe care-l auzise de la poliţaiul înalt şi masiv în prima noapte petrecută în parc. Rămăsese mut. Nu putea să articuleze nici un cuvânt. De unde era să ştie că scena asta avea să se repete de zeci de ori în anii care aveau să vină? De fiecare dată când poliţiştii îl vedeau pe Brici, începeau să vorbească de nu se mai opreau, în timp ce el tăcea ca un peşte.

Dinţosul Ahmed cel schilod era hoţul de buzunare numărul unu din oraş. Obişnuia să fure formând cu degetul mare şi cel arătător un fel de cârlig cu care trăgea afară din buzunare portofelele oamenilor. Şi le scornea poliţiştilor tot felul de porecle: copoi, curcani, caralii, gabori, jeguri în uniformă... Brici avusese parte de o educaţie rapidă pe străzi. Dar se apropia iarna. Vremea se răcea tot mai tare. Într-o zi a căzut şi prima zăpadă. Brici nici măcar nu se atinsese de pilule sau de solvent până atunci, dar în acea zi nu a mai putut suporta frigul iernii. Şi-a apăsat pe faţă cârpa udă de solvent şi a tras adânc pe nări. S-a încălzit. A mai tras o dată. A simţit o arsură pe gâtlej,

iar în cap parcă i s-au înfipt ace. Solventul i se urca la cap ca aburii fierbinţi dintr-o oală pusă pe foc. Se bâlbâia îngrozitor când voia să vorbească şi mergea împiedicat. Apoi a avut un vis în care se ducea cu taică-său pe un stadion să se uite la un meci de fotbal; în timpul meciului, bâte şi pietroaie au zburat prin aer, iar spectatorii s-au înfuriat şi au început să scandeze ca nebunii în timp ce-şi revărsau furia asupra suporterilor echipei adverse.

Lui Brici îi plăcea noaptea mai mult decât ziua. În timpul zilei, trebuia să dea peste alţi oameni oriunde se ducea. După părerea lui, erau mai multe feluri de oameni. Două categorii anume nu erau niciodată în stare să se înţeleagă: cei care crescuseră fără tată şi cei care se bucuraseră de ocrotirea taţilor lor. Cei fără tată cunoscuseră durerea foarte devreme în viaţa lor. Şi totuşi, ceilalţi mai aveau un drum lung înaintea lor. Iniţialele lor aveau să fie scrise pe parbrizele din spate ale maşinilor cu litere înflorite. Numele lui Brici avea să rămână prin nelegiuirile lui.

— Deci, uite cum e, Gül, a zis Brici. Jucăm cărţi cu diavolul şapte zile pe săptămână. Oricine pierde la cărţi, la sfârşitul jocului e obligat să-şi dea inima îngerului morţii. Aşa că uită-te bine la cărţi înainte să te îndrăgosteşti de mine.

Gül asculta cu capul plecat. Am continuat să-i vorbesc pe acelaşi ton răstit.

— Gül, am zis, vezi cicatricea asta de pe faţa mea?

S-a uitat la cicatricea urâtă a rănii pe care un doctor nepriceput o cususe fără nici un fel de îndemânare.

— Mi-au tăiat obrazul cu cuţitul în curtea unui bloc.

— De ce?

— Nu întrebi „de ce" când trăiești pe străzi. Lucrurile se întâmplă înainte să ai timp să deschizi gura.

Fata și-a îngustat ochii. Nu înțelegea.

— Oricum, am zis. Nu mai întreba nimic. Doar ascultă. Într-o după-amiază, mergeam pe trotuar, la umbra zidurilor și a platanilor uriași. Vântul îmi flutura prin jacheta de catifea pe care o căpătasem de la nu știu ce biserică, de pomană. Aveam gulerul ridicat. Am trecut pe lângă un cerșetor gras care zăcea întins pe trotuar. Un pic mai departe era un funcționar răbdător care număra zilele rămase până la sfârșitul lunii, uitându-se la capătul țigării sale aprinse, și mai încolo o prostituată, așteptând moliile care aveau să se apropie de flacăra ei... Mergeam neliniștit, în timp ce căutam în minte cuvintele unei rugăciuni care să mă apere. Violul e ceva obișnuit pe străzi, Gül. Îmi era frică, îmi aminteam de toate poveștile cu violuri pe care le auzisem de la prietenii mei... Știi de ce purtăm mai multe perechi de pantaloni una peste alta? Ca să putem să scăpăm de nenorociții ăștia care adulmecă puștii de la câțiva metri distanță. Dacă îți dau jos o pereche de pantaloni, ai alții care să te acopere. Dacă reușești să o ștergi în momentele astea, ai scăpat și poți să te consideri norocos. Dar uneori nici dacă te-ai îmbrăcat cu zece perechi de pantaloni nu scapi! Așa s-a întâmplat. Imediat cum am intrat pe o poartă lăsată deschisă, mi-au tras o glugă neagră pe cap. M-am întins să-mi iau briciul din buzunar. Clic! Au fost mai iuți decât mine. M-au făcut poștă în curtea aia, cu toate că am strigat din răsputeri. N-am mai putut să ies afară săptămâni întregi, prințesa mea. Și am știut cine a fost. I-am recunoscut vocea. De fiecare dată când stăteam pe toaletă, parcă îi simțeam răsuflarea în ceafă. Am sângerat mult timp.

— Și cine a fost?

— Poate îți spun data viitoare, i-am zis, iar ea nu a mai zis nimic.

VII

O amintire din închisoare

Când Brici l-a văzut pe Kunt la ușa celulei, nu a putut să se abțină să nu-și pipăie buzunarul drept, în care obișnuia să-și țină sticla de solvent pe care i-o luaseră la poliție cu câteva luni mai înainte.

— Kunt, ce cauți aici?

— Am venit după tine.

Kunt îi dusese dorul lui Brici foarte tare. Ei, de fapt, nu foarte tare, ci dureros de tare, nebunește. Îi dusese dorul atât de tare, încât scrisese poezii romantice, în strădania lui de a fi asemenea lui Brici. Faptul că în oraș era iarna cu temperaturile cele mai scăzute din ultimii zece ani îi punea sare pe răni. Într-o dimineață când se trezise, jurase că va găsi o cale să intre la închisoare. Ca să-și ducă planul la bun sfârșit, intrase într-un supermarket scump, în care știa exact cum erau așezate mărfurile. Furase niște țigări, ceai și o pereche de șosete, asigurându-se că fusese văzut de angajații supermarketului.

Judecătorului îi păruse rău de el. A zis:

— Băiete, dacă voiai doar un pachet de ceai, nu trebuia decât să ceri, și ți l-ar fi dat.

Dar Kunt avea și el argumente. A răspuns:

— Nu, domnule. Nu am furat din magazin doar pentru un pachet de ceai. Dar cine vrea să moară de frig pe străzi? Am furat ceaiul și țigările ca să pot să trec iarna dormind într-un pat, la adăpost.

Când a auzit cea mai înduioșătoare explicație pe care o auzise de când își făcea meseria, bătrânul judecător a spus:

— Bine, așa să fie.

Apoi, după ce și-a amestecat și și-a cântărit gândurile ca și cum ar fi făcut o combinație din persoana lui Kunt și dintr-un pachet de ceai negru de cea mai bună calitate, a hotărât să-l trimită la închisoare pentru trei luni.

Kunt era cel mai bun leac pentru Brici, care nu reușise să găsească pe nimeni cu care să se înțeleagă la închisoare.

— N-ai vrea să ai nimic de-a face cu tipii de aici, a zis Brici. Sunt cu toții niște psihopați.

Brici purta pantaloni cu dungi, prea mari pentru el, o haină de pânză la fel ca pantalonii și o mustăcioară subțire – cum aveau toți cei din spatele gratiilor. Se schimbase atât de mult, încât fratelui lui de cruce îi fusese greu să-l recunoască.

— Ne-a fost tare dor de tine, Brici!

— Da? Atunci ar fi trebuit să și arătați că vă pasă de mine. Ce frate de cruce mai ești și tu? De ce nu te-ai gândit și la mine când ai scăpat?

— Brici, ar trebui să-ți pară bine că ești aici! Ai văzut vreodată zăpadă înaltă de trei metri în Istanbul? Doar noi mai suntem pe afară. Și firește, pescărușii înfometați și pisicile vagabonde... Toate magazinele sunt închise. N-avem de unde să furăm mâncare. Firmele sunt închise. N-avem de unde să cerșim. Chiar și școlile sunt închise din cauza frigului și a zăpezii.

Ar trebui să ne închidă gurile și să le facă să dispară, ca să nu ne mai fie foame... Dar Gül nu te-a dezamăgit. E o fată foarte bună.

— Da, sigur, așa e. Așa cum tu recunoști cel mai bun adăpost, așa și eu am recunoscut cea mai bună fată.

Kunt a început să-și înșire lista de nemulțumiri în privința lui Aynur.

— Cine ar putea să spună deschis că e din Bitlis? E o adevărată rușine pentru oamenii din partea locului. Dar e vina mea. Mi-ai spus că Aynur nu e bună de nimic. Dar n-am reușit să mă stăpânesc.

Bătăușul slinos din patul din fundul celulei a zis:

— Cred că ți-a făcut niscaiva farmece. Și femeia mea era o vrăjitoare. N-aș fi luat-o niciodată de nevastă, dar – așa cum am descoperit mai târziu – ea și mama ei țineau o amuletă în apa din care beam. De câte ori o vedeam, ochii îmi erau numai după ea, mi se învârteau în cap ca la nebuni.

Indivizii din celulă au ciulit urechea când bătăușul a început să povestească despre femei, cu ochii holbați de indignare. M-am retras într-un colțișor împreună cu prietenul meu și am plonjat în apele adânci ale poveștilor. Kunt și-a rezemat capul de pernele tari din închisoare de parcă ar fi fost umplute cu puf. Am tot vorbit despre vremea când aveam să fim marinari, să plonjăm în apă la Capul Bunei Speranțe, să ne pierdem în junglele din Amazon și să facem bani – o mulțime de bani.

Kunt a zis:

— Hilmi a spus că odată ce vaporul e în largul mării, iar steagul e coborât, toți cei care sunt la bordul

lui sunt egali. Statele și națiunile dispar. Devii un cetățean al lumii.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat.

— Marinarul este cea mai liberă persoană din lume. Când ești pe mare, nu aparții decât mării. Marea își are legile ei.

Aveam să obținem două permise de marinari și să ne îmbarcăm pe vapoare încărcate de mâncare și de băutură, așa cum le descria Hilmi în povestirile lui. Hilmi ne făcea să salivăm când ne spunea: „Au fost nopți în care am băut whiskey până s-a luminat de zi". Apoi, rostind apăsat fiecare cuvânt, zicea: „Aveam mai multe fripturi de vită decât putea să mâncăm!"

Nouă ne era foame tot timpul, și cu cât ascultam poveștile lui cu câte o iubită în fiecare port, cu atât ne doream mai mult să ajungem și noi marinari.

„Când vaporul intra într-un port, ne îmbrăcam frumos. Ne puneam întâi haina, apoi pantalonii, ne încălțam cu pantofii cei mai buni", spunea Hilmi. „Dacă aveam noroc, puneam mâna pe câte-o frumoasă braziliancă".

Dar a fi marinar înseamnă că trebuie să ai nervii de oțel, fiindcă viața petrecută pe un vas îi învrăjbește pe oameni. Cel mai bun prieten îți poate deveni repede dușman de moarte. Când vezi aceleași fețe de dimineața până seara, iar și iar, în fiecare zi, ajungi fără să-ți dai seama să-l urăști pe tipul care-ți plăcea cel mai mult. Asta i s-a întâmplat și lui Hilmi. Era să-l omoare pe pakistanezul la care ținea ca la un frate.

— Poate ar trebui să fim pe două vapoare diferite, a zis Kunt.

— Dar pe stradă nu am ajuns să fim dușmani. De ce ni s-ar întâmpla asta dacă am fi pe mare?

— Şi dacă mi-e teamă de naufragii?

— Ha, ha! O să-ţi legăm nişte pepeni sub braţe. Chiar dacă vaporul se scufundă, tu n-ai să păţeşti nimic.

Eram în curte. Un tip pe nume Ismail, care era închis pentru crimă, măsura curtea în lung şi-n lat, iar noi stăteam cu ochii el. Ismail avea trei complici, şapte bodyguarzi, relaţii incredibile şi era fabulos de bogat. Chiar din prima zi, îi reperase imediat pe tipii cei mai voinici şi pe cei mai deştepţi din curtea închisorii; unora le înfipsese cuţite Rambo în burtă, iar pe alţii îi mituise ca de atunci înainte să-i apere viaţa. Omul ucis de el fusese cineva atât de periculos, încât bodyguarzii lui trebuiau să ţină departe de el pe oricine – chiar şi pe fiul lui, dacă ar fi fost nevoie – ca să-l ferească de răzbunarea oamenilor mortului.

I-am atras atenţia lui Ismail şi l-am făcut să mă admire prin arta mea. Într-o zi, poliţia militară a făcut pe neaşteptate un raid în celule, scotocind prin toate colţişoarele. Pentru că percheziţia venise ca din senin, Ismail nu avusese timp să-şi trimită arma la ofiţerii din închisoare care-l protejau. Am pus pistolul la centură. Când mi-a venit rândul la percheziţia corporală, mi-am deschis cureaua puţin şi pistolul a alunecat. I-am făcut semn cu ochiul lui Kunt care fusese deja percheziţionat şi el a luat imediat pistolul.

— Băieţi, voi chiar sunteţi îndemânatici.

Mulţumită mie, nu am avut nici o problemă să ne procurăm ţigările şi mâncarea în închisoare. Pe lângă asta, nu era aşa de rău să fii tratat ca o persoană importantă. Dar isteţimea mea mi-a provocat până la urmă probleme la care nu mă aşteptam. Ismail a început să mă ia peste tot după el. Şi la toaletă tot

împreună mergeam. De câte ori îi venea să se cace, trebuia să mă duc şi eu.

— Tipul e tare, i-am zis lui Kunt. Are bani şi putere, dar să nu fii surprins dacă o să fiu luat la ochi fiindcă umblă peste tot cu mine. Toţi ofiţerii din închisoarea asta aşteaptă ceva de la el: bancnotele care ajung aici în serviete de piele. Se gândesc la ele lingându-se pe bot, le lasă gura apă. Ismail a angajat un tip să-i care banii. Nimeni nu ştie câte pachete de haşiş aduce pe ascuns în fiecare zi. Intrăm în mare încurcătură dacă greşim cu ceva.

În timp ce se plimbau încoace şi-ncolo, întorcându-şi faţa şi gâtul să se încălzească la soare, Ismail l-a întrebat pe Brici:

— Cine te-a învăţat să furi maşini?

— Sabo.

— Cine-i Sabo?

— Nu-l ştii? E cel mai tare hoţ de maşini din ţara asta. La proces, judecătorul l-a întrebat: „Cum ai deschis maşina fără să strici portiera?“ Habar n-avea că Sabo ştia o şmecherie. Frate Ismail, dacă ai fi într-o maşină condusă de Sabo, nici n-ai zice că eşti în maşină. Ţi-ar creşte aripi şi ai zbura. Tipul ia curbele pe două roţi. Odată, l-a prins un ofiţer de poliţie. A zis: „Omule, lasă mizeria asta de viaţă, n-ai vrea să fii şoferul meu particular?“

— Cum deschide Sabo portierele?

— Iei o minge de tenis de masă. Înfigi un ac cu gămălie în ea. Apoi o pui sub încuietoare şi împingi tare. Clic! Toate încuietorile se deschid. Şi pe urmă, dacă scoţi şurubul de sub contact, poţi să porneşti maşina şi cu o coadă de lingură.

Un bătăuş s-a apropiat de Ismail.

— Şi noi putem deschide toate felurile de maşini dintr-o singură mişcare, frate, zise el.

Nenorocitul voia să-l linguşească pe Ismail şi să-l impresioneze, astfel încât acesta să se descotorosească de Brici, care ar fi fost bucuros să scape de Ismail. Aşa că a zis:

— Două capete sunt mai bune decât unul. Ia povesteşte-i *tu* puţin despre maşini.

Şi s-a dus la Kunt. Singur cu Brici de-acum, Kunt s-a sprijinit de zid şi a scos un hohot de râs din toată inima, în timp ce soarele îi topea grijile ca pe nişte bulgări de zăpadă.

— Brici, ţi-am zis despre ce-a păţit Laz la cerşit?

— Nu.

— Ei bine, l-a prins Tornadă. L-a bătut de l-a făcut chisăliţă. Chisăliţă! Laz stătea pe vine în spatele felinarelor şi scormonea în pământ, nu se mai oprea. Când Tornadă a venit şi l-a întrebat: *După ce dracului sapi aicea, frate?* Laz a zis: *După banii mei, frate.* Tornadă i-a tras una în cap, zicând: *Nu mă face al dracului. Banii „tăi", ai?* Eram după tufişuri şi ne uitam la ei. Eram pe jos de-atâta râs.

— Păi de ce scormonea Laz?

— Băiatul era ameţit de la solvent. Ştii punga în care îşi ţinea măruntişul?

— Da...

— O îngropase în pământ, ca să nu i-o fure nimeni în timp ce dormea. Şi când s-a trezit din ameţeală, n-a mai găsit locul în care-şi îngropase punga.

— Şi?

— Păi... Ne-am adunat toţi şi am scormonit pe-acolo. Dar când l-am văzut pe Tornadă, am şters-o imediat.

— Şi Laz a găsit punga?

— Tot ce-a găsit a fost ce-a căutat cu lumânarea... adică o tornadă.

Pe când ei stăteau aşa povestind, Ismail i-a ordonat bodyguardului care stătea în dreapta lui:

— Pregăteşte aparatul de fotografiat!

Voia să nu scape prilejul să le facă o poză celor doi prieteni, unul ascultând ca vrăjit în timp ce altul vorbea pe nerăsuflate, cu poftă, ca un om care a răbdat de foame toată ziua şi pe seară în sfârşit poate să mănânce. L-a strigat tare pe Brici, care s-a speriat.

— Cred că l-am scos din sărite pe Ismail, i-a şoptit lui Kunt.

— Kunt, stai mai aproape de prietenul tău.

Amândoi s-au gândit: *Am dat de dracu!*

În timp ce stăteau frumos ca Ismail să le facă poza, intraseră la bănuieli. Mustaţa din închisoare a lui Brici, zâmbetul isteţ al lui Kunt care stătea cu ţigara pieziş în gură şi rânjetul ca de lupi tineri al celor doi puşti în timp ce se întrebau dacă nu cumva o încurcaseră rău de tot au rămas în fotografie ca un memento al ultimei lor şederi împreună în închisoare.

VIII

Lefteri

— Hei! Închide afurisita aia de uşă!

Când Brici a deschis uşa adăpostului, i s-a părut că toate erau aşa cum le ştiuse. În afară de câţiva puşti noi drogaţi cu solvent, rănile recente de pe pieptul lui Cingöz şi doi câini care nu fuseseră mai înainte...

— Cine-i tâmpitul care a lăsat uşa deschisă?

Soarele care năvălise înăuntru îl iritase pe Kinova.

Brici a răcnit cu un glas ca de tunet.

— Treziţi-vă, nenorociţilor! Nu v-am mai văzut de şapte luni! M-am întors! O să pocnesc pe oricine zice ceva! Sculaţi-vă şi puneţi de-un ceai!

Vocea lui răguşită de la atâta fumat făcea să vibreze pereţii încăperii. Grupul se întorsese la locuinţa de vară – cămăruţa de sub viaduct – când se încălzise vremea. Puştii care dormeau încovrigaţi pe saltelele din cămăruţă s-au ridicat întinzându-se ca nişte pisici şi au vorbit între ei ceva ce Brici nu a înţeles.

— Uau! S-a întors Brici!

— Brici, frate! Bine ai venit! Unde ai fost?

— Ei bine, am fost în vacanţă şi mi-a luat cam mult să mă întorc. Doar şapte luni. Unde-i Gül, fraierilor?

— Kunt s-a dus să se vadă cu Aynur şi Gül a mers împreună cu el.

În timp ce Brici îşi sorbea ceaiul, îi asculta pe puşti povestind cu detalii cine pe cine a mai înjunghiat şi ce microbist a mai fost atacat cu un cuţit de *döner* kebab. Apoi a aflat că Gândacu lovise din greşeală un paznic cu o oală în cap în timp ce încerca să fure nişte vase de cupru şi că ajunsese în închisoare şi că Metin bâlbâitul, după ce mama lui murise de leucemie, trăsese pe nas cam mult solvent şi sărise de pe acoperişul unui Mc Donald's... Când i-a venit rândul să vorbească, Brici le-a povestit despre Ismail care învârtea între degete Bursa Behçet ca pe nişte mătănii.

— Atmosfera s-a stricat rău de tot pe-acolo. În închisoare, javrele şi nenorociţii fac legea. Heroina se dă pe-acolo ca pâinea caldă. Ştiţi de tipul ăsta, Ismail, nenorocitul ăla de care v-am scris în scrisoare. A zis: Să mă cauţi când ajungi afară. Eu am întrebat: *De ce?* Şi el a zis: *O lună poţi s-o arzi degeaba, dar după aceea o să-ţi dau o armă şi o să poţi să împuşti oameni.* Am zis: *Nu o să mă bag niciodată într-o treabă ca asta.* Tipul ăla e belea curată. Îmi pare bine că am ieşit. Nu mai vreau nimic. Eram cu ochii în patru să nu păţească ăla ceva şi când se scobea în dinţi.

După ce a terminat de povestit amintiri din închisoare, s-a gândit că ar avea chef să se înveselească puţin.

— Kinova, ia spune... Câte calorii are o banană?

— Nu ştiu.

— Ei, atunci mai bine mă duc să întreb altă maimuţă.

— Du-te dracu!

— Ce spune un tâmpit când vede o coajă de banană?

— ...

— Ei, se pare că azi o să alunecăm iar!

— Bine, acum răspunde tu, Brici, la o întrebare. Cine stă pe apă și nu se udă?

— De unde să știu eu?

— Ba știi! Umbra!

— „N-avem nici ceai, nici zahăr, nici fasole, nici pâine". Și asta a fost ultima ghicitoare.

A intrat Kunt. Avea o tăietură pe față, pe partea dreaptă.

— Kunt! Cine te-a tăiat?

— Tipii din Diyarbakır. Ne-au aținut calea și au scos cuțitele la noi. Credeau că suntem în plata Domnului și lipsiți de apărare de când a fost arestat Unghie, dar le-am arătat eu lor că suntem în viață și că știm să dăm din copite.

— Ce tot spui acolo, omule?

— Spun cum a fost.

— Unde-ai zis că e Unghie?

— La-nchisoare.

Unghie trebuia să regleze conturile cu tipii din Diyarbakır care încercaseră să le ia banii puștilor, dar din păcate ajunsese la ananghie. Poliția îl prinsese cu o bară de fier plină de sânge în mână, înainte să poată să o șteargă de la locul crimei. Unghie fusese judecat și condamnat la douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru omor. În scrisoarea pe care o trimisese din închisoare, părintele crud al adulmecătorilor de solvent spunea că numai Brici ar putea fi un înlocuitor bun pentru el. Era sigur că Brici nu ar lăsa lucrurile să scape de sub control.

Erau afară. Se plimbau pe stradă în sus și-n jos. Au aruncat până la urmă ancora în fața unei bănci de

stat respectabile unde era adunată o mulțime uriașă de oameni. Era începutul lunii pentru oamenii care stăteau la coadă. Dar pentru puștii dependenți de solvent, lunile nu aveau început, sfârșit sau mijloc; credeau că banii sunt o pacoste. Ori de câte ori puteau să capete ceva solvent, fețele lor înfloreau. Dar când erau pe sec, era sfârșitul lumii, nu sfârșitul lunii. Se dădeau pe lângă oamenii de lângă bancomate, astfel încât aceștia să audă cum le ghiorăiau stomacurile de foame. Nimănui nu părea să-i pese. Așa te schimbă banii. Când îi ai, nu mai vrei să-ți scape printre degete.

Au plecat în timp ce-și suflau nasurile. Când erau lefteri, viața parcă se târa. Pământul se învârtea, zilele deveneau tot mai lungi, acele ceasurilor parcă mergeau invers, în oraș se sărbătoreau aniversări în toalete de stofe scumpe și mătăsuri, se deschideau sticle de șampanie pe la nunți și se formau cozi de limuzine în fața hotelurilor. Era orașul schilozilor. Femeile nășteau copii handicapați pentru că fuseseră bătute de bărbații lor cu care nici măcar nu erau căsătorite. Copiii își aruncau suzetele, cădeau în gropi lăsate la întâmplare pe șantiere de construcții și se înecau în canale pe străzi. Tații care trăgeau la măsea sub nori cumulus își înjurau nevestele fiindcă acestea nu se sinchiseau să schimbe bebelușii de scutecele ude, apoi pufăiau din țigări pe pragul caselor lor în fața cărora se scurgea un fluviu de murdărie.

Copiii retardați de pe străzi erau la fel de săraci ca mizeria însăși. Clădiri înnegrite de la fumul negru scos din sobe toată iarna, femei tinere care apăreau cu capetele acoperite la ferestre și se întrebau de ce pielea lor se rida, lipsită de mângâieri, pescăruși

bestiali care se hrăneau cu peştii smulşi din ciocurile puilor lor care de-abia învăţaseră să zboare, bătăuşi care se jucau de-a scoate-banii-şi-mori cu şoferii de taxi. Cu alte cuvinte, propriile lor vieţi viitoare li se desfăşurau în faţa ochilor în timp ce nu găseau nici măcar câţiva bănuţi cu care să-şi ia ceva de mâncare pentru stomacurile înfometate.

— Să vedem cine face rost de nişte bani!

Brici a oftat. Întâi el, pe urmă ceilalţi, care stăteau lângă el, şi-au plecat capetele. Când au ridicat fruntea din nou, naţionalitatea norocului lor era hotărâtă: japoneză. Un grup de tipi cu ochii oblici, în costume negre dungate cu alb, venea drept spre ei. S-au oprit chiar în faţa lui Brici şi a grupului lui. Unul dintre ei a bătut din palme şi a fredonat un cântec, care putea fi în japoneză sau în turcă, nu se înţelegea nimic. Apoi şi-a unduit şoldurile şi a scuturat din umeri. Indivizii erau beţi turtă. Pe deasupra, erau complet idioţi. Nici unul dintre ei nu-şi dădea seama că puştii erau cu ochii pe buzunarele lor. Scandând: *Dansează, dansează!* Brici şi echipa lui l-au făcut pe japonez să înceapă să danseze de-a binelea. Li s-a alăturat şi Cengiz cu acordeonul lui şi distracţia a început. Melodii clasice, cântate frânt pe clapele albe şi roşii ale acordeonului, erau combinate cu cântece cu poante şi figuri.

O, Doamne, Doamne, Doamne... ce fel de dragoste mai e şi asta!

— Cengiz, cântă un cântec popular ca să putem dansa *halay*!

Brici şi-a venit în fire când a simţit mirosul de rachiu venind dinspre japonezi. După ce a spus

Okimosho, Mitsubishi, a înşfăcat braţul unui turist şi şi l-a pus în jurul gâtului. Gül s-a dus pe partea cealaltă a omului. Se făceau că vor să-l înveţe pe tip un dans popular, dar nu aveau în minte decât un singur lucru: să-i şterpelească dolarii turistului. Braţul lui Brici s-au lungit din ce în ce mai tare, iar conversaţia cu japonezul a devenit tot mai însufleţită, şi gata! A pus mâna pe bani.

— Dansează, Kinova, dansează...

Prefăcându-se obosiţi, i-au făcut semn lui Kinova şi au schimbat locurile.

Apoi i-au învăţat pe ceilalţi care aşteptau la rând să-şi îndoaie genunchii, să lovească trotuarul cu călcâiele, să-şi fluture batistele şi să facă paşii de dans în ritmul muzicii. În cele din urmă, când s-au plictisit, le-au spus turiştilor să facă poze cu luna nouă care se ridica în spatele clădirilor cenuşii. Până să-şi îndrepte japonezii aparatele de fotografiat spre peisajul romantic, puştii dispăruseră pe străduţe împreună cu dolarii lor.

În noaptea aceea, Cengiz a cântat la acordeon, iar ceilalţi au cântat din gură. Dolarii le dansau în faţa ochilor. Cheltuiseră şi ultimul cent din cei trei sute treizeci şi trei de dolari.

Kunt: Un kebab Adana, vă rog!

Cingöz: O porţie şi jumătate.

Kinova: Pui prăjit.

Hamza: Două porţii de kebab İskender.

Efes: Niscaiva kebab Beyti o să-mi prindă foarte bine.

Hamza: Orez cu lapte...

Gül: Miel cu orez şi cartofi.

Ciorbă de burtă, clătite, orez cu lapte, friptură de miel, îngheţată, budincă de ciocolată, orez cu mazăre, kebab Adana încă o dată, budincă de caramel... Au băut şi au mâncat atât de mult, încât erau gata să crape.

Gül nu se mai deosebea deloc dintre băieţi. Fusese promovată: nu mai purta fustă, ci pantaloni. Îşi vârâse pe sub gulerul desfăcut părul murdar, pe care nu şi-l putea spăla fiindcă nu avea apă caldă, şi purta o şapcă verde la fel cu cele de pe capetele tovarăşilor ei. Ştia ca pe propriul ei buzunar hotelurile cu turişti din oraş, cafenelele şi restaurantele cele mai scumpe, unde cerşitul era profitabil, şi parcurile în care puteau alerga să se ascundă când se auzeau sirenele maşinilor de poliţie. Se obişnuise şi cu gândul că putea fi prinsă, legată şi chiar bătută într-o secţie de poliţie, dar recunoştea că încă îi mai bătea inima cam tare când se uita la Brici şi la Kunt dând o lovitură. Gül se integrase cu totul în grupul de copii ai străzii. Din senin, a întrebat:

— Brici, cum v-aţi făcut voi fraţi de cruce?

— E locul potrivit pentru întrebarea asta, Gül. Dacă nu ne-ar fi ademenit restaurantul ăsta, n-am fi ajuns fraţi de cruce.

Felurile de mâncare de pe meniul din Restaurantul Visurilor nu erau chiar de vis, dar bucătarul-şef era din Bolu, cunoscut pentru priceperea lui; orice ar fi gătit el, avea un gust special.

— Pe vremea aia, era doar un restaurant care servea friptură de pui. Vă daţi seama! Puneau poze cu copane de pui peste tot: pe vitrine, pe tejghea, pe şorţul bucătarului, pe meniuri.

Gül asculta povestea lui Brici, numai urechi.

Kunt l-a întrerupt:

— Stăteam afară, uitându-ne la clienţii din restaurant cum se îndopau. Eram atât de flămând, încât tot ce vedeam, braţele unei femei, nasul unui bărbat sau picioarele chelneriţei, toate mi se păreau nişte copane de pui. Nu vedeam bine ce mâncau oamenii ăia, dar mi-era clar că nu era pâinea uscată de care aveam eu parte. Visam la ce mâncau ei: un pui fript uriaş, o salată verde, vin roşu, pâine prăjită, şi mai aveau şi o lumânare care ardea în mijlocul mesei. Îmi curgeau balele de poftă, dar n-am reuşit să le stârnesc mila suficient cât să-mi arunce şi mie un copan de pui.

— Ca să scurtăm povestea, a zis Brici, am venit eu şi totul s-a schimbat. L-am învăţat pe Kunt cum să facă să arate mort de foame, cu obrajii supţi şi privirea flămândă. După zece minute, o madamă de la una dintre mesele din faţă a adus un copan uriaş de pui pentru Kunt. Până la urmă am mâncat atâtea bucăţi de pui condimentate, necondimentate, în stil chinezesc, în stil turcesc, încât, când s-a făcut miezul nopţii, ne rostogoleam pe jos pentru că nu mai puteam să ne mişcăm, aşa de tare ni se umflaseră burţile. Ne-am făcut câte o ţigară cu iarbă şi am început să imităm cotcodăcitul unor găini care tocmai s-au ouat. Kunt, îţi fluturai aripile şi încercai să alergi roată ca găinile când mă luam după tine. M-ai întrebat unde dorm noaptea. Aşa că te-am luat în parcul meu favorit. Sub cais.

Când am ajuns în parc, Kunt s-a încruntat. M-am îngrijorat şi m-am întrebat dacă nu îl jignisem cu ceva fără să-mi dau seama.

— Care-i problema? l-am întrebat de câteva ori, dar n-am putut să scot nimic de la el.

Când l-am întrebat dacă îl bătuse taică-său sau dacă nu cumva își pierduse lădița cu periile de lustruit, Kunt și-a dat drumul la gură. Se pare că fusese încolțit de Arab Cemo în noaptea de dinainte, când bătea străzile istovit de foame.

— Un pervers m-a agățat aseară, a zis. Era înalt și îmbrăcat într-un costum. Tipului îi curgeau balele de poftă. Mi-a mângâiat picioarele. Și fața. Când l-am întrebat *Ce pui la cale, bătrâne?* a zis. *Nimic, mi-e dor de fiul meu și mi se pare că semeni cu el.* M-am gândit: *O, așa e,* și apoi m-am hotărât să-mi joc cărțile. *Sunt foarte flămând, bătrâne,* am zis, *dă-mi niște bani.* Am luat banii și am fugit. Brici, tipul probabil că acuma mă urmărește.

A doua zi ne-am dus la cafeneaua la care se ducea de obicei Arab Cemo. Când l-a văzut pe Kunt umblând prin fața cafenelei, Cemo a sărit în picioare. L-a prins imediat. Așa cum ne înțeleseserăm, Kunt s-a dus cu omul într-o alee dosnică din apropiere. Vorbea și râdea cu Cemo în timp ce îl așteptam la cotitură pe bătrân. Un pic mai târziu l-am văzut atingându-i picioarele lui Kunt. Am țâșnit înainte și i-am pus briceagul la gât.

— Data viitoare ți-l înfig în gât, păzește-te! i-am șoptit.

În ziua aceea Kunt s-a simțit mai aproape de Brici decât de propriul său frate.

— Hai să ne facem frați de cruce, i-a spus.

Au cules câteva caise coapte din cais și le-au mâncat. Sub cais, au jurat să moară unul pentru altul la nevoie, în timp ce-și făceau câte o tăietură pe braț cu bricegele.

IX

Brat

Cu Brat ne-am întâlnit după primii zece pași pe care îi făcuse prin Istanbul.

— E un autobuz care are mare nevoie să fie spălat.

Veștile pe care ni le aducea Cengiz ne-au ușurat. Aveam să muncim din greu și să ne descotorosim de crizele de conștiință din timpul nopții. Ne-am scos hainele de cerșit, am înșfăcat câteva găleți și perii și ne-am dus la autogară.

Acolo, toți cântau cântece din orașul în care crescuseră. După ce ne-am făcut loc cu coatele printre tipii din Siirt, Zonguldak, Diyarbakır și Denizli, am găsit Agenția de Turism Hero, care avea autobuzul ce trebuia curățat. Când am ajuns acolo, am dat cu ochii de o încăpere care nu părea să fie biroul unei agenții de turism, ci anticamera unui bordel. Când am văzut pe pereți afișe cu fete pe jumătate goale, am uitat că aveam găleți și perii în mâini. Stăteam pe scaune și așteptam să ne spună cineva ce e de făcut. Cine știe, poate că nu trebuia să spălăm vehicule Mercedes 302, ci câteva fetițe cu măsuri 90-70-90...

Șeful agenției tot spunea „Autobuzele care trebuie spălate...", dar noi nu auzeam. Nu văzuserăm asemenea sâni nici măcar în visele noastre cele mai sălbatice.

— Da! Autobuzele astea două sunt fetiţele voastre. Vreau să le faceţi nou-nouţe cel mult în două ore...

Am spălat şi am frecat autobuzele de parcă am fi lustruit fetele de pe afişe. Când dădeam cu peria pe roţile murdare, parcă le atingeam sfârcurile brune; când frecam geamurile pline de praful lungilor distanţe, era ca şi cum am fi mângâiat coapsele aurii ale fetelor. Oamenii care se uitau la noi nu puteau să înţeleagă de ce curăţam acele autobuze obişnuite – nici măcar nu erau cu etaj – cu atâta pasiune şi entuziasm. Într-o jumătate de oră, autobuzul era imaculat. Praful din autogară nu îndrăznea să se aşeze pe autobuzul strălucitor de curat; plutea în sus şi mai departe, aşezându-se până la urmă pe celelalte autobuze care-şi aşteptau călătorii. Oamenii care veneau din Ağrı, Edirne şi Antalya nu înţelegeau ce dracului caută nişte puşti negricioşi ca noi lângă autobuzul galben şi elegant, şi se gândeau că scena la care asistau era unul dintre semnele de rău augur ale marelui oraş în care tocmai ajunseseră.

După ce ne-am luat banii de la şeful agenţiei, am încetat să ne mai gândim la femei şi am plecat din autogară cu mintea plină de planuri: ce aveam să facem cu banii? Când am ieşit din autogară, s-a apropiat de noi Brat. Avea părul tuns periuţă.

— Salut, fraţilor!

— Salut, dar de unde până unde suntem noi fraţi, fraiere?

— Nu vă supăraţi. Fratele meu Hüsamettin muncea aici la spălat autobuze. Dar acum probabil că e la secţie. M-am gândit că poate îl cunoaşteţi.

— Hüsamettin? Nu ştim pe nimeni cu numele Hüsamettin.

Brat stătea drept în faţa noastră cu puloverul lui tricotat şi cu încălţările de cauciuc.

— Dacă nu înţelegi turceşte, hai să-ţi spunem în păsărească... Nu-l cunoaştem pe fratele tău, ai înţeles?

— Pot să stau cu voi, băieţi, până iese fratele meu?

— De unde eşti, fraiere?

— Din Antep.

Când am auzit de unde era, am înghiţit în sec. Yunus Nebunu era din Antep şi, dacă auzea cumva că n-am ajutat pe unul din oraşul lui, ar fi fost fără milă şi ne-ar fi făcut viaţa un iad tuturor în mai puţin de trei zile şi trei nopţi.

Aşa că Brat a venit cu noi. Primul lucru pe care l-a învăţat de la băieţi a fost să scape de identitatea lui. A trebuit să-şi taie cartea de identitate în bucăţi mici – atât de mici, încât n-ar fi putut să folosească nimănui. Pentru Brat, faptul de a fi lipsit de identitate era la fel de oribil cum ar fi fost să facă pneumonie sau să ia gonoree de la o prostituată. Cu toate astea, nici puştii ceilalţi nu aveau acte de identitate. Unii dintre ei chiar nu avuseseră niciodată acte, iar alţii şi le distruseseră, le făcuseră să se evapore fără urmă. Mai ales cei care aveau cazier la poliţie nu-şi puteau permite să fie identificaţi. *Nu*, spusese Brat. *Nu fac asta!* Dar trebuiau să-i deschidă ochii lui Brat. Brici şi Kunt şi-au pus coifuri de hârtie pe cap ca să joace piesa care le plăcea cel mai mult puştilor.

— Cum o cheamă pe maică-ta?

— Halime.

— Şi pe taică-tău?

— Mustafa.

— Care e numele tău?

— Brici.

— Tâmpitule! Numele tău adevărat!
— Păi așa sunt strigat pe stradă.
— Numele tău adevărat, nenorocitule!
— S-a dus cu cartea de identitate.
— Și unde-i cartea de identitate?
— A aruncat-o mama în râu.
— Care râu?
— Ăla care se varsă în canalizare.
— Canalizare... Faci mișto de mine, ticălosule? Unde ți-e cartea de identitate?
— Mama nu m-a înregistrat niciodată.
— Când e ziua ta de naștere?
— Când se culeg viile.
— O să-ți trag o bătaie de-o să-ți sune apa-n cap, Brici. Când se culeg viile?
— Păi, în luna în care mi-a ieșit cartea de identitate.

Copiii, care aveau cu toții dinții mov fiindcă mâncaseră o lădiță de cireșe amare pe care o găsiseră în ziua aceea, râdeau cu poftă: le plăcea la nebunie piesa aceea.

— Bine, au zis ei. Acum știm secretul. Fiindcă suntem lipsiți de identitate, o să dăm un nume republicii noastre.

Și au scris „Tărâmul Celor Lipsiți de Identitate – A nu se încălca de Cei cu Identitate" pe ușa adăpostului lor. De atunci înainte, Brat avea să trăiască și el între granițele acelei mici republici pe care nimeni din lumea de afară nu o recunoștea.

Într-o seară, Brat i-a povestit lui Brici, cu toate amănuntele pe care a reușit să le descrie, despre colecția de nuiele pe care o avea tatăl lui. A mărturisit că nu venise acolo ca să-și caute fratele, ci ca să fugă de acasă, unde tatăl lui îl bătea mereu, și a mai spus că

taică-său, un bețiv care nu era bun de nimic și care trăia doar cu vin ieftin, îi bătea crunt, fără nici un motiv, pe toți fiii lui, ori de câte ori avea prilejul... Când prietenii lui Brat cântau imnul național la școală, el trebuia să îndure bătăile la tălpi până la sânge, după care era pus să stea cu picioarele rănite într-un lighean cu apă sărată... Brici știa cât de feroce poate fi un tată. În același timp, fiecare nou detaliu pe care-l auzea de la Brat îl învăluia în mantia tristeții. Secretul pe care Brat i-l împărtășise numai lui îl făcuse să tacă o zi întreagă, de dimineață până seara. Iar după ce începuse să vorbească din nou, hotărâse să îl apere pe Brat ca și cum i-ar fi fost frate.

Brat se ducea pe acasă de fiecare dată când tatăl lui era internat în spital. Brici era mulțumit că amărâtul acela de pui de pasăre era într-un adăpost cald, dar îi era dor de el și, cu toate că gândul acesta îl făcea să se simtă stânjenit, se consola cu ideea că atâta timp cât Brat va avea tatăl acela psihopat, se va întoarce în grupul lor.

Ori de câte ori făcea rost de ceva bani, îi lua pe Gül și pe Brat în oraș și le arăta străzile care îi plăceau lui cel mai mult. Le arătam prăvălia de cuțite a maestrului Ahmet, polizorul de ascuțit, țigăncile care vindeau crini galbeni de pădure și orhidee albastre râzând cu nerușinare și statuia comandorului care stătea ca o santinelă a orașului cu fruntea ridicată spre piața cea mare... Erau ca niște vase de pirați care navigau cu vântul în spate. Își închipuiau că sunt eroii din cărțile de benzi desenate pe care Brat le găsise la gunoi. Corabia li se scufundase și se refugiaseră pe o insulă pustie. La început băștinașii voiseră să-i arunce pe oamenii albi în cazanele lor care fierbeau pe foc,

dar mai apoi se împrieteniseră cu ei după ce le spuseseră povești cu vorbe meșteșugite.

Se pare că Brat citise pe furiș ce scriam eu în caiet și era un secret mai mare decât putea el să țină. Descoperisem asta din întâmplare. Mă odihneam după ce cerșisem câteva ore la semafor. Cerul era în flăcări, apunea soarele. În mintea mea, scriam o poezie despre viața de pe stradă... despre cum poți muri singur și părăsit... Gül a venit și a îngenuncheat lângă mine: se vedea că de-abia aștepta să-mi spună ceva.

— Brici, scrii niște poezii extraordinare.

Aveam sute de poezii. Care dintre ele merita asemenea laude neașteptate?

— *Adio*, a spus ea.

Știam pe dinafară titlurile tuturor poeziilor mele. Și nu aveam nici una care să se numească *Adio*. Mi-am stors creierii gândindu-mă, dar degeaba, nu mi-am amintit nici o poezie cu un asemenea titlu. Când am întrebat-o cine îi pusese titlul *Adio* și dacă nu cumva mă luau la mișto, adevărul a ieșit la iveală. Brat scrisese o strofă și, pentru că se temea că nimeni n-o să-l ia în serios, îi spusese lui Gül că era a mea:

A fost greu să-i spun adio tatălui meu
Să-mi iau rămas-bun de la câinele meu când
m-am dus la închisoare
A fost greu și asta
Dar cel mai greu, surioară Gül,
Va fi să-mi iau adio de la tine...

Deși la început am fost furios, l-am iertat pe micul Brat și am început să-l învăț tot felul de lucruri despre poezie – mi-am dat seama că afurisitul de puști avea

talent. Ca să spun adevărul adevărat, chiar îmi plăcea copilul ăsta. Sentimentul de compasiune, care stătea blocat undeva în sufletul meu, înțepenit ca între fălcile unei menghine, se elibera când vedeam pe Brat, și eu, Brici cel dur, jucam rolul fratelui mai mare.

Era minunat să scriu poezii împreună cu Brat și să navigăm pe vase de pirați cu vântul în spate. Dar până la urmă Brat a scufundat vasul. Trebuia să fiu un înger; cu toate astea, nu eram bun față de mine însumi. Furasem, dădusem spargeri prin case, săltasem mașini, vândusem droguri; doar omorul mai lipsea de pe lista fărădelegilor mele. Și nici n-am apucat să mă gândesc la asta, că sângele mi-a și murdărit mâinile.

Lucrurile au început să se înrăutățească de când am ieșit din închisoare. Era ca și cum diavolul ar fi făcut ore suplimentare pentru noi în vara aceea. Jur că nu m-a durut atât nici când m-au chinuit pe cruce. Aș fi preferat să-mi strivească toate oasele, unul câte unul.

Brat i-a căzut pradă lui Kemal.

X

Turnătorul

Brici a luat briciul de bărbierit de la Yunus Nebunu, care se chinuia să scoată lama din mâner. A lovit briciul de marginea lădiței de fructe cu toată puterea și lama de metal s-a deschis.

— Uau! Brici, ești cel mai tare din parcare. Noi ne-am născut neștiutori și așa o să murim.

— Poate, a zis Brici în timp ce desfăcea briciul fără să atingă tăișul.

Brat avea să meargă să-i ducă niște bani lui Unghie în ziua de Ramadan, și toți băieții din adăpost se pregăteau să asiste la bărbierirea lui. Băiatul stătea în fața lui Brici, care făcea întruna glume pe socoteala lui, cu capul plecat ca un miel care urmează să fie sacrificat, și aștepta ca Brici să-i radă barba la fel de deasă ca aceea a unui bărbat în toată firea care se bărbierea de ani de zile.

— Omule, ia mai lasă-ne cu baclavalele și cataifurile din Antep și spune-ne despre fete. Ia zi, fetele din Antep sunt bune de ceva?

Brat, care nu avea nici un fel de experiență cu femeile, în afară de uitatul cu ochii holbați la decolteurile femeilor de la televizor, nici nu mai putea să ridice capul de rușine.

— Brat, ne dai și nouă rețeta de baclava cu frișcă?

Din ziua în care puștii îl culeseseră pe Brat din autogară și îl primiseră în grupul lor, tot făceau haz de un bilețel pe care îl găsiseră în buzunarul pantalonilor lui. Era o listă de cumpărături scrisă în dialectul din Antep: o jumătate de kilogram de baclava cu nucă, o jumătate de baclava cu frișcă, un kilogram de cataifuri.

— Gata cu prostiile! Brat, întoarce-te... Acum spune-mi, ce e mai ascuțit: un brici sau stiloul unui judecător?

Brat își bâțâia disperat picioarele subțiri. S-a încruntat și sprâncenele i s-au împreunat... Brici terminase să-i radă obrajii și bărbia și acum îi aranja părul de la ceafă.

— Cred că briciul e mai ascuțit, frate.

— Ba nu. Nu-i așa. Chiar și un brici se tocește în timp, dar stiloul judecătorului e atât de nemilos, încât de fiecare dată când taie se ascute și mai tare. Sentințele trecute sunt adăugate la sentințele viitoare și niciodată nu mai scapi din ghearele lor. Așa că să fii deștept și, dacă te-au condamnat o dată, fugi cât de departe poți și să nu mai cazi în mâinile lor din nou.

Brici i-a ras ceafa lui Brat cu blândețe, apoi s-a șters de clăbuc pe mâini cu prosopul pe care i-l pregătise Gül. Și-a curățat și lama briciului și i-a dat lui Brat cele zece milioane de lire pe care le puseseră deoparte făcând cu toții economie la mâncare.

— În închisoare, nu capeți nici un scuipat în față de la cineva dacă nu plătești pentru asta. Du-te. Să nu întârzii. Și să nu uiți: ne mutăm în seara asta în gangul de lângă port. Acolo ne găsești când te întorci.

La scurt timp după ce poliția începuse să-l caute pe Brici pentru omor, orașul era ca un tren care deraiase.

Se făceau transporturi cu vapoare pentru a acoperi necesităţile urgente ale zonelor a căror legătură cu oraşul fusese întreruptă după inundaţiile care urmaseră ploilor torenţiale de la mijlocul verii. Faptul că ceaiul nu arăta atât de purpuriu cum ar fi trebuit să fie le amintea oamenilor despre dezastrul radiaţiei care avusese loc în urmă cu câţiva ani, şi se organizau şedinţe pentru a determina dacă ceaiul era tot din producţia acelor ani. Ploile fără sfârşit care cădeau de parcă ar fi venit sfârşitul lumii dizolvaseră ordinea letargică a adăpostului. Straturile de carton pe care Brici şi prietenii lui le puneau sub ei, hainele lor, totul era ud. Se rugau să înceteze ploaia. Trecătorilor le părea rău de ei şi le aruncau măruntişul din buzunare de pe pod. Pe când bănuţii se strângeau în băltoace, locuitorii din cartier, care ieşeau din case numai în zilele de marţi ca să se ducă la piaţă, începuseră să creadă că cei care aruncau monede de pe pod aveau să-şi vadă dorinţele împlinite. A fost un adevărat carnaval când, tot în acele zile, guvernul a retras din circulaţie monezile de o sută şi de cinci sute. Cei care nu aveau copii, femeile care nu-şi puteau găsi un bărbat, oamenii care nu-şi găseau de lucru aruncau monede de metal de pe pod şi îşi puneau câte o dorinţă.

Copiii nu se putea hotărî dacă ar fi trebuit să fie supăraţi fiindcă monedele nu mai foloseau la nimic sau fiindcă nu ştiau ce să facă cu grămezile de piese rotunde de metal care se înălţau tot mai mult în fiecare zi. Într-o seară, Cingöz a pus o întrebare surprinzătoare, fiindcă ajunsese aproape să nu mai poată sta în picioare din cauza monedelor strânse pe lângă el, iar întrebarea asta parcă i-a făcut să se trezească:

— Suntem vreo fântână de îndeplinit dorinţe, sau ce suntem?

După o întrunire de urgenţă a comitetului de siguranţă, se hotărâseră să se mute de sub pod în gangul de lângă port.

Pe vremea aceea, de mirosul de iod al mării nu se bucurau decât câteva magazine cu prezervative, băcănia scumpă din colţ şi farmacia care se străduia să găsească un medicament pentru singurătatea celor de pe stradă. Vânzătorilor de prezervative şi farmacistului nu le-a păsat de venirea noastră. Dar băcanul care a văzut un grup de vagabonzi mutându-se în zonă l-a chemat pe Yunus Nebunu şi l-a întrebat de unde veniseră puştii aceia sărmani.

Nebunu a zis:

— Din cartierul *Nu-capeţi-nimic*.

Răspunsul lui Yunus l-a amuzat pe băcan şi i-a mai dat voie să stea pe acolo câteva ore. Omul, al cărui fiu lucra în America, chiar l-a plăcut pe Nebunu. Între timp, ochii noştri nu vedeau decât strugurii chihlimbarii, cireşele uriaşe, bananele Chiquita şi perele Williams. Aromele lor dulci ne făceau să ameţim. Kunt şi cu mine am închis ochii şi ne-am rugat să apară deodată un covor zburător sub lădiţele de fructe şi să ni le aducă.

Pe străzi, un miracol este câteodată la fel de aproape de tine ca o mină pe care eşti gata să calci. Visele lui Brici şi ale prietenului lui au devenit realitate.

Uitându-se la faţa lui Yunus, care era mai lungă decât o zi de post, şi amintindu-şi de faţa fiului lui, băcanul i-a spus că putea să rămână peste noapte în magazin în loc să doarmă afară. Fireşte că Nebunu a acceptat imediat oferta. Restul băieţilor s-au înveselit şi au început să-şi frece palmele de la distanţă.

După planul nostru, imediat ce băcanul avea să plece din magazin, adică pe la opt seara, urma să ne ducem și noi acolo. Abia așteptam să vină seara; totuși, când am ajuns la magazin, speranțele ni s-au evaporat: nenorocitul de băcan cu fițe îl încuiase înăuntru pe Nebunu. Am fost atât de supărați, încât l-am pus pe Kunt să se ducă să aducă un drug de fier ca să forțăm ușa. Crac! Și intrarea peșterii s-a deschis în fața celor patruzeci de hoți… Ce am văzut atunci era mai tare decât cea mai frumoasă dintre închipuirile noastre. Lădițe pline de banane Chiquita, ciorchini uriași de struguri negri, pepeni verzi de Diyarbakır, gutui catifelate. Am pus bananele în saci negri de gunoi, fructele de kiwi în pungi și gutuile în buzunare. Am umplut vase cu cireșe și ne-am atârnat strugurii pe brațe... Când am ajuns în gang, am adulmecat solvent ca pe un bilet de intrare. Aveam ciorchini de banane pe cap. Kunt a mai tras o dată solvent pe nas și ne-a arătat gaura din zid.

— Uite! Gaura se lărgește și pot intra înăuntru. Pot să-mi văd vizirii și tronul împodobit cu smaralde. Eu sunt regele. Îndrăgitul și generosul rege al poporului meu. Unde sunt dansatoarele mele din buric?

În timp ce alți oameni nu puteau să-și închipuie banane nici în visele lor cele mai îndrăznețe, Kunt ne-a dăruit lădițe întregi de banane, așa că puteam să ne prefacem că suntem cadânele lui. Stăteam în poala lui și mâncam boabele de struguri pe care ni le băga în gură.

— Iubitelor, ridicați-vă și dansați pentru regele vostru!

Ne-am pus mănunchiuri de cireșe purpurii la urechi ca pe niște cercei și am început să ne scuturăm șoldurile. Nebunu își legăna fundul, iar Hamza și-a

făcut dintr-o foiță de țigară argintie un diamant fals pe care și l-a pus în buric, zicând că e o dansatoare. În gang parcă eram în rai. Sucurile dulci și acrișoare ale fructelor ne curgeau pe la colțurile gurii. Ne îmbătam de aromele perelor minunate și ale strugurilor și înghițeam semințele negre ale fructelor de kiwi. În timp ce alți oameni nici nu se puteau gândi la banane, noi aveam grămezi. Parcă înnebunisem.

Gül scobise un pepene verde și și-l pusese pe cap ca pe un coif de viking. Kunt juca fotbal de unul singur cu niște pere uriașe pe post de minge. Am luat două banane din mănunchiul pe care Kunt îl purta pe cap și le-am pus pe pepenele-coif de pe capul lui Gül. Uitându-se la noi cu uimire, Kunt a spus: *Nici măcar băcanul ăla cu fața lui de acritură nu a văzut vreodată vreun războinic viking așa de grozav,* și ne-am prăpădit de râs. Am râs atât de mult, încât până la urmă Gül s-a apucat să vorbească la fel ca maică-sa: *Să ne ferească Dumnezeu să nu ne dea râsu-n plâns.* Ne prefăceam că acelea nu erau niște lădițe de fructe furate. Ziceam că Dumnezeu își pogorâse mărinimia asupra noastră și ne trimisese bunătățile acelea în gang. Ne-am întrecut cu gluma când l-am pus pe Kunt să stea în vârful lădițelor cu fructe și i-am spus: *Uite, cel mai bun tron pe care ai stat vreodată!*

Brici era în extaz. Împăturise în secret un bilet cu miros de ananas, îl pusese într-un plic și i-l trimisese lui Gül printr-un mesager rapid:

„O, tu, prințesă a tomberoanelor de gunoi care dau pe dinafară, a pomilor de Crăciun neîmpodobiți și a bananelor furate! Gül! Aș vrea să stau cu tine în brațe o viață întreagă, precum Kemal Sunal cu iubita sa Cano".

*

În acel moment, Brici a aruncat o privire la ceas.
— Unde-i Brat? Până acum ar fi trebuit să fie aici.

— Te rog, omule, fie-ţi milă!
— Stai jos, tâmpitule!
— Nu mă omorî! Te rooog!
— N-o să te omor. Doar te astup cu sticla asta.

Pe când puştii se îmbătau în adăpost cu cocktailul aromat de fructe, Brat îşi primea pedeapsa pentru că trădase lumea străzii. A fi turnător pe străzile ale căror trotuare le băteau de zece ori pe zi nu era ceva care putea fi iertat. Mai devreme sau mai târziu, trădătorul trebuia să plătească. Brat, care fusese trimis la închisoare ca să umple buzunarele goale ale lui Unghie, căzuse în ghearele lui Kemal.

Kemal îl luase deoparte pe băiat spunându-i: „Haide, e o treabă de făcut în port".

Aveau să descarce mărfuri de pe un vapor care tocmai aruncase ancora, câştigând câte douăzeci de dolari de fiecare. Brat nu putea să dea cu piciorul unui asemenea prilej. De unde era să ştie că o să apară poliţia tocmai când el era încovoiat sub povara sacului din spinare?

— Care dintre voi e Kemal?

Poliţiştii îi căutau pe cei care jefuiseră un birou de schimb valutar şi ale căror poze apăruseră de curând în ziare. De teama bătăii, nici unul nu îndrăznise să spună nimic.

— Nu e nici unul pe nume Kemal aici. Suntem doar nişte băieţi săraci care încercăm să câştigăm câţiva bănuţi.

— Gura, nenorociţilor! Băieţi săraci, da? Lasă că ne ocupăm noi de voi mai târziu. Deci, ia să vedem care-i Kemal. Scoateţi actele!

— N-avem acte. Le-am pierdut.
— Toţi v-aţi pierdut actele?
— ...

Ofiţerilor de poliţie le-a trecut prin cap că Brat era cel mai potrivit să fie înspăimântat ca să spună tot.

— Ia spune-ne tu, puştiulică. Câinii mici au urechi lungi. Care dintre flăcăii ăştia e Kemal?

Brat era gata să spună: „Nu sunt un puştiulică. Am paişpe ani. Şi în afara de asta, în visele mele pot să regulez o femeie mai bine decât puteţi voi s-o faceţi". Cu toate astea, l-a redus la tăcere privirea unuia dintre poliţişti, care din stânga lui îl ţintuia la un unghi de nouăzeci de grade cu ochii lui cu cearcăne întunecate.

În plus, privirea fixă a lui Kemal, care stătea la dreapta, l-a strivit pe Brat ca pe un gândac. *Du-te şi spune-le dacă vrei. Până la urmă, tot ies din închisoare după ce fac un an sau doi. O să vezi tu ce se întâmplă după aia... Dacă te ţin balamalele, dă-i drumul...*

Dar Brat şi-a amintit cuvintele lui Brici. *Ce e mai ascuţit: briciul, sau stiloul judecătorului?*

— Stiloul judecătorului, a zis Brat cu voce tare şi a arătat cu degetul spre Kemal.

Kemal era ca o pisică pusă pe un acoperiş de tablă fierbinte.

— Eşti terminat, a mârâit el.

Kemal era cunoscut ca fiind un pervers. Când îl vedeau, băieţii mai mici căutau un loc în care să se ascundă. Le punea în mâini scula lui tare ca piatra şi îi obliga să-l masturbeze. Kemal era şi dependent de heroină. Când era drogat, prindea câinii de pe stradă şi

îi viola. De câte ori treceau câinii pe lângă el, urlau de durere amintindu-şi ce păţiseră. Copiii pe care îi avea Kemal în stăpânire erau capitalul lui. Dimineaţa îi punea să se îmbrace cu hainele de cerşit, le dădea nişte fiertură de *tarhana* şi apoi îi lua la bătaie.

— Gata, pe stradă cu voi!

Kemal se răzbunase chiar în seara aceea, înainte ca luna plină să răsară pe străzi.

Înainte ca Brici să-şi termine întrebarea, a auzit sunetul de sticlă venind spre ei ca o bilă de biliard. Suna ca o sticlă rostogolită.

Până la urmă, a apărut şi Brat rostogolindu-se pe jos. Nu ţipa, ci scotea nişte scâncete slabe. Pe când se zvârcolea pe jos, am căutat să înţelegem de unde venea sunetul de sticlă. Toţi ne strânsesem în jurul lui Brat. Apoi... apoi... Cum aş putea descrie scena asta? Brat, puştiul care plănuia să se îmbogăţească din cerşit şi visa să ducă fetele în camere luxoase de hotel, se zvârcolea de durere pe jos. I-am scos trenciul galben murdar şi am văzut că fundul îi era plin de sânge. Capătul unei sticle mari de rachiu îi ieşea din gaură. Înfipseseră cu forţa o sticlă în puştiul de paisprezece ani din Antep.

Am înnebunit.

— Cine-a făcut asta? l-am întrebat pe bietul Brat care stătea pe podea, scuturându-l. Spune-mi! Spune-mi, sau te bat măr!

Brat şi-a apăsat mâna pe burtă. I-am tras afară sticla din fund şi i-am curăţat rănile. Puştii din adăpost erau recunoscători Cerului că nu păţiseră ei aşa ceva... Tot şopteau un nume. Osman... prietenul lui Kemal.

Am dat cu pumnul în perete cât am putut de tare.

— Osman ăla o s-o păţească! O să-l omor. Orice ar fi. Mă duc la închisoare. Doar că n-am omorât pe nimeni până acum, în rest le-am făcut pe toate.

Mai târziu, am auzit toată povestea de la Brat, care a tras pe nas ceva solvent ca să-şi mai liniştească durerea.

— Când l-au luat poliţiştii pe Kemal, nu mi-a părut rău de el, mi-a părut rău de ăia douăzeci de dolari pe care-i pierdusem. Nu prea îmi făceam griji că o să-şi trimită Kemal prietenii după mine. De furie, m-am aşezat pe jos acolo în port şi am plâns. Apoi banii pe care mi i-aţi dat parcă mi-au făcut cu ochiul din buzunar. Tot îmi aminteau că sunt acolo, zicându-mi că aş putea să cumpăr orice pentru sora mea. Am tot tras pe nas solvent şi, după o vreme, m-am răzgândit: nu mai voiam să mă duc la Unghie în închisoare. Am cumpărat două rochii frumoase – una pentru mama, una pentru Nesrin. Pe când aşteptam să se lase seara, m-am hotărât să mă duc în parc lângă Beleştepe. Probabil că am aţipit acolo. Când am deschis ochii, am observat o sticlă goală de rachiu la trei metri mai încolo de banca pe care dormisem. M-am trezit imediat ce am văzut sticla şi am întors capul mai într-o parte. Am văzut faţa lui Osman şi a altui tip mai înalt, cu o şapcă de piele. Era ras în cap. După feţele lor crunte mi-am dat seama că mă păştea o nenorocire.

Gemând de durere, Brat a povestit cum îngerii viciului îl chinuiseră ceasuri în şir. În timp ce băiatul povestea, Gül a simţit că şezutul i se umfla şi făcea băşici. Simţea sticle lovindu-i trupul. Terorizată de tot ce auzea, s-a ghemuit într-un colţ şi şi-a amintit de femeile pe care le văzuse zăcând cu faţa în jos. Brat îşi amintea, iar sticle se înfigeau în trupul lui Gül. Brat gemea, iar Gül tresărea de durere. Dansul torturii a continuat

cât timp a povestit Brat despre îngerii viciului. Chinurile pe care trebuise să le îndure cel mai mic dintre membrii grupului anula în totalitate faptul că Gül era o fată, că aparținea celuilalt sex; se transformase într-un băiat, nu numai ca înfățișare, dar și în sufletul ei. Acum, era și ea tot un băiat abandonat.

Brici a îmbrățișat-o pe Gül.

— Îți pare rău că ești cu noi?

— Aș vrea să intru în sticla aia și să mă rostogolesc până acolo unde e tatăl meu.

— Gül, ascultă-mi sfatul. Uită ce ai văzut și ai auzit.

Ca și durerea pe care o înduraseră femeile din oraș, și chinul lor avea să rămână neauzit și neluat în seamă.

În noaptea aceea, Brici, Kunt, Cingöz și ceilalți puști din adăpost de-abia așteptau dimineața. Timpul se târa. Și-au terminat toate țigările și au tras pe nas tot solventul pe care îl aveau. Și-au împărțit între ei pâinea uscată. Brici i-a înghiontit ca să-i trezească pe cei cărora li se închideau ochii.

— După cum l-a descris Brat, trebuie să fi fost Slăbănogu. Da, Slăbănogu a fost cu Osman. Nu pot să cred c-a făcut ăsta. A crescut împreună cu noi. Rahatul de ieri începe să miroasă azi!

Slăbănogu, care făcuse parte din grupul lor, plecase după o încăierare cu Unghie și devenise omul lui Kemal. Cu ajutorul lui Kemal, Slăbănogu ajunsese cel mai tare hoț de buzunare din oraș. Te prăda într-un minut și nici nu-ți dădeai seama că ai fost jefuit.

— Unghie n-ar fi trebuit să-l lase să plece pe Slăbănogu!

— De ce să nu-l lase? Nemernicul ăla doar se dădea mare!

— Treaba asta miroase a crimă.

Yunus Nebunu își ascuțea lama briciului cu ură în ochi.

— Brici, ori vă ocupați voi de asta, ori o fac eu.

— Vreau un tip puternic. Nu un fricos. E ușor să ne dăm viteji aici. Dacă ai de gând să te sperii ca o muiere, mai bine stai aici nemișcat.

— Osman are două arme, a spus Cingöz avertizându-l pe Brici din colțul în care se ghemuise.

— Și noi avem arme. Și ce-i cu asta?

Și-au înfășurat cuțitele ascuțite în ziare și le-au ascuns în buzunarele pantalonilor. Și-au pus armele în buzunarele interioare ale jachetelor. Brici și tovarășii lui au lăsat-o pe Gül în piața cea mai aglomerată a orașului și s-au așezat la locurile lor pentru jurământul lor tradițional pe care îl făceau în fiecare vară.

— Dacă nu suntem uniți, vom fi învinși.

Cu țigările stinse în colțurile buzelor, s-au aliniat după înălțime. Nebunu, Kinova, Stafie, Cingöz, Efes, Brat; cel mai caraghios dintre toți era Brat. Își legase un cablu electric în jurul mijlocului ca să nu-i cadă pantalonii prea largi, iar urechile lungi ca de iepure îi ieșeau de sub șepcuță. Și-au întors spre soare fețele înnegrite de funinginea focurilor pe care le făcuseră iarna ca să se încălzească. Vântul se potolise, iar soarele roșu se înălța pe cer. Căldura le-a înviorat brațele pe care și le întinseseră spre cer, așteptând să se topească și ultimul strop de frig din sângele lor.

— Pe loc repaus!

Puștii cărora li se ordonase să ia pe loc repaus înainte de jurământ s-au relaxat și s-au întins pe spate ca și cum s-ar fi pregătit să adulmece solvent.

— Nu aşa, ticăloşilor. Dacă faceţi aşa, o să daţi de dracu în armată. Doar *puţin* pe loc repaus!

Şi-au târât picioarele pe jos şi le-au strâns mai aproape unul de altul. Apoi şi-au îndreptat spatele cât mai mult posibil.

— Atenţie!

Paznicul de noapte, învăţătorii la pensie şi funcţionarii în vârstă care treceau pe acolo au văzut nişte puşti stând nemişcaţi ca nişte statui şi au început să se uite la ei cu atenţie. Copiii aliniaţi se uitau la soare.

Suntem copiii tăi. Am fost aruncaţi pe pământ cu flacăra ruptă din tine. Jurăm. Nu vom adormi până nu vedem peticele de cer albastre deasupra capetelor noastre. Pentru că ai scris secretul care ne va schimba soarta aici. Jurăm. N-o să ne plecăm capetele înaintea celor ce au puterea, şi celor care vor încerca să ne cumpere sufletele o să le tăiem limbile şi o să li le vârâm în cur. Jurăm. O să ne înconjurăm cu cele mai ascuţite raze ale tale şi o să le venim de hac celor care cred că puştii de pe străzi sunt nişte gunoaie, buni de nimic pe lumea asta. Jurăm. O să jucăm rolul greierilor care n-au nici un regret până în ziua Judecăţii de Apoi. Dar când ne vom pierde ultimul strop de răbdare, îi vom scălda în vârtejurile furiei noastre.

Pe când fumul ţigărilor ajungea la cer, şi-au întors feţele spre oraş. Spre umbrele oraşului... Au înşfăcat cuţitele din buzunare ca să-şi întărească jurământul. Erau în siguranţă. Strălucirea armelor lor li s-a întipărit în suflete. Apoi au luat drumul spre valea groazei cu inimile pline de curaj.

XI

Când Moartea pândeşte la colţ

Paşii Crimei s-au auzit mai întâi pe strada Balyoz. Brici, Kunt şi Nebunu mergeau înainte, cu Cingöz şi Kinova după ei. Îmbrăcaţi cu aceleaşi impermeabile cenuşii, au luat-o pe scurtătură şi au ajuns la piaţă. Şi-au îndreptat feţele spre zona în care se învârteau de obicei Slăbănogu şi Osman. Când mergeau, impermeabilele lor foşneau, făcându-i pe oamenii din piaţă, cumpărători şi vânzători, să se oprească şi să se uite lung după spiriduşii care fluierau şi fredonau în mijlocul verii. Paznicul din piaţă i-a recunoscut pe puşti.

— Hei, băieţi. Veniţi încoace. Hai să vă dau o masă bună cu brânză şi roşii.

Au trecut pe lângă el fără să-l audă. Copiii ăştia, care apăreau de obicei pe acolo ca din senin imediat ce se deschidea piaţa, nici măcar nu-i auziseră invitaţia. Era ciudat, foarte ciudat...

Mult mai târziu, când Hasan Paznicul l-a văzut pe Brici dus cu ambulanţa la spital, acoperit de sânge, a înţeles că graba de dimineaţă a puştilor nu promitea nimic bun.

În piaţă, Brici şi prietenii lui s-au întâlnit cu Boza, care tocmai ieşise din arestul poliţiei. Întâi s-au salutat.

— Ce mai faci, Boza?

— Ca de obicei. Binişor. Ei, câteva zile de distracţie şi m-am întors aici. Soner m-a băgat în belea.

— Dar ce-a făcut tâmpitul ăla?

— Ştiţi, eram drogaţi. Nenorocitul m-a convins să mergem să-i facem o vizită bunică-sii. Plecasem spre casa ei, dar idiotul a şterpelit portofelul unuia. Noaptea, auzim cioc, cioc la uşă, şi când colo, ce să vezi? Poliţaii. În timp ce bunica lui se ducea să deschidă, Soner s-a uitat pe geam şi, ce să vezi? Toată secţia era acolo! Aşa că am sărit aşa cum eram, în chiloţi, pe fereastra din camerei din spate. Dar tâmpitul s-a răzgândit şi s-a întors din drum. A ciripit la secţie. Aşa că normal că m-au luat şi pe mine. Le-am spus degeaba că eu doar mersesem pe lângă el, poliţaiul ăla m-a bătut cu bastonul de-am căpiat. Şi uite-aşa, din cauza bunicii ăluia, fir-ar a dracului de treabă, m-au bătut măr la poliţie.

Pe când Brici se pregătea să-l întrebe pe Boza de Slăbănogu, zgomotul ca de tunet al unei explozii i-a făcut să încremenească pe toţi.

— Dacă asta nu-i bombă, pe mine nu mă cheamă Boza!

Coşurile de gunoi din oraş explodaseră în ultimele câteva luni, ca şi când cei care puneau explozibilul ar fi vrut să facă haz de noile legi care pedepseau poluarea sonoră. Nu se putea spune că puştii drogaţi cu solvent aveau de suferit consecinţele situaţiei. Desigur, dacă nu se nimereau în raza de acţiune a bombei...

Totuşi, prea mult haos putea să se întoarcă împotriva lor, determinând poliţia să facă razii prin adăposturile lor. Se întâmpla ceva serios.

— Îl căutăm pe Slăbănogu. L-ai văzut pe nenorocitul ăla?

— Ultima dată când l-am văzut era pe strada Balyoz.

Pe când femeile agitate, îmbrăcate în bluzele lor brodate cu mătase, se duceau la piaţa care se întindea pe o bună bucată a drumului în pantă, Brici se gândea: *Ţineţi-vă bine.*

„Ţineţi-vă bine, voi, oameni care habar n-aveţi cum mă cheamă! Ţineţi-vă bine, pentru că doar în câteva zile, o să mă vedeţi pe paginile colorate ale ziarelor, pe mesele voastre, când citiţi ziarul de dimineaţă."

După ce a trecut de ultimii vânzători de pătrunjel, cireşe şi lenjerie, au luat-o pe străduţa de lângă patiseria cu miros îmbietor şi s-au îndreptat spre strada Balyoz.

Strada Balyoz era încă amorţită dimineaţa, după o noapte lipsită de somn. L-au găsit pe Slăbănogu între cutiile de carton îngrămădite în faţa unui atelier de înrămat tablouri, care încă nu fusese deschis. Se prăbuşise acolo. Nebunu a simţit cum i se urca sângele la cap în timp ce-şi închidea şi-şi deschidea briciul. Slăbănogu se drogase până nu mai ştiuse de el.

— Slăbănogule, eşti cel mai mare idiot.

— De ce, Brici?

— Ar fi trebuit să pleci din oraş după ce ai făcut ce ai făcut. Crezi că o să te lăsăm să scapi acuma?

— Dar ce-am făcut?

— Ei, Slăbănogule! Deci, n-ai făcut nimic, eşti nevinovat ca un miel, nu?

Brici l-a strâns în braţe pe Slăbănogu, ştiind că tipul încerca să-i prostească.

— Haide, Brici. Fumează nişte haşiş cu mine.

Au fumat ţigările cu haşiş rulate de Slăbănogu, pe stomacurile goale. Brici se uita fix la Slăbănogu care încerca să le distragă atenţia.

— Slăbănogule, ia spune-mi, câte cicatrici ai?

— De ce întrebi, Brici?

— Fiindcă vrem să-ți mai facem și noi câteva, de-aia.

— Brici, lasă prostiile, omule. Hai să tragem pe nas niște solvent, vrei?

Încăierarea a început cu sticla de solvent. După cum îi tremurau mâinile în timp ce deschidea sticla, se vedea clar că are gânduri ascunse. Brici a fost mai iute și i-a aruncat solventul în față.

Orbit pentru un moment, Slăbănogu nici nu a înțeles bine ce se petrecea. Chiar atunci când Brici, Kunt și Nebunu se bucurau de victorie, au sărit în sus: asupra capetelor lor ploua cu gunoi. Oase de pui, cutii goale de conserve de ananas, bilete de film, ziare vechi... Coșurile de gunoi dispăruseră din cauza bombelor... Fusese dat un ordin al poliției ca toate coșurile de gunoi să fie înlăturate, iar lucrătorii din restaurante și din magazine trebuiau să arunce gunoiul pe aleile lăturalnice. Cum puștii străzii, la fel de murdari ca gunoaiele, nici nu se distingeau din peisajul de resturi putrezite, s-au trezit cu gunoaiele aruncate în cap. Nebunu a reușit primul să iasă din muntele de gunoaie. Brici l-a prins pe Slăbănogu tocmai când găsise prilejul să scape.

— Nici o muscă, nici un șobolan, nici un nenorocit nu a reușit până acum să scape de mine! Stai aici!

După ce s-au scuturat de straturile de scutece murdare, ambalaje, coji de cartofi și de ceapă care se revărsaseră peste ei, l-au înșfăcat pe Slăbănogu de brațe și au luat-o spre port. Slăbănogu se zbătea ca un pește pe uscat. Au trecut pe lângă vânzătorii de piese de mașini care-și scoseseră scaunele în fața magazinelor ca

să se bucure de soare și pe lângă hamalii care dormitau pe trotuar. După un timp, au ajuns în port.

— Hei, omule! Am prins și noi un pește. Cât crezi că luăm pe kilogram?

Brici i-a răsucit brațele lui Slăbănogu în timp ce pescarii se uitau la ei mirați.

— Uite, vezi, nu valorezi nimic! Nici un bănuț!

Mirosul de gunoi care se întețea în căldura soarelui i-a amintit lui Brici de dosul sângerând al lui Brat. Peștii în recipiente mici de plastic, vapoarele care trăgeau cu spatele la docuri și oamenii din jur au început să îi joace în fața ochilor încețoșați. Dintr-o smucitură, l-a înșfăcat de guler pe Slăbănogu; ticălosul încercase să scape, folosindu-se de faptul că se opriseră puțin.

— Îți smulg capul de pe umeri dacă mai faci o singură mișcare!

— Și Osman o să vă smulgă vouă capetele dacă-mi faceți ceva.

Slăbănogului cuvintele astea îi scăpaseră de disperare, nici nu se gândise la ele, dar nu fusese deloc pe fază. De furie, nu mai deosebeam cerul de pământ. Și cerul și pământul erau albastre și rotunde... Într-un târziu, mi-am dat seama că eram în mare. Eram atât de însetat de răzbunare, încât îi băgam capul în apă Slăbănogului iar și iar, înainte să aibă timp să respire. Îl trăgeam afară de păr și în același timp îl sugrumam cu cealaltă mână.

— Spune-mi, dobitocule! Unde-i Osman?

— ...

— Îți crăp capul, Slăbănogule! Spune!

Pescarii au încercat să-l scape pe Slăbănogu, dar parcă mi se înzeciseră forțele. Loviturile mele i-au alungat repede.

Nu-mi amintesc câte minute am ținut capul Slăbănogului ultima oară când l-am împins sub apă.

Dacă nu mi-ar fi spus Kunt: „Brici, n-am venit aici să-l omorâm, vrem doar să-l speriem", viața Slăbănogului s-ar fi sfârșit atunci și acolo.

Mi-am vărsat furia asupra lui Kunt.

— Și mai zici că ești bărbat! Ce ai? Te-a lovit frica? Mereu te răzgândești în loc să mergi până la capăt.

— Dacă îl omori pe Slăbănogu, Kemal o să te omoare și el pe tine. Trebuie să murim împreună, fiindcă suntem frați de cruce? Uite! Am desfăcut jurământul.

Kunt desenă o cruce imaginară pe cicatricea de pe brațul lui.

— Gata, nu mai suntem frați de cruce. O să putrezești în închisoare ca Unghie.

— Oricum „închisoare" scria pe mine.

— Brici! Unde te duci?

— ....

— Brici, eu nu-ți vreau decât binele. E-așa de rău?

— Frate, am trăit în rahatul ăsta zece ani de zile și n-am văzut așa un fricos ca tine niciodată!

Îl târam pe Slăbănogu după mine în timp ce mergeam cu apa picurându-mi din haine. M-am făcut că nu-l auzeam pe Kunt.

— Brici! Bine, suntem tot frați de cruce. N-am desfăcut jurământul. Dar ascultă-mă, Osman o să aducă toată ceata aici.

— Până atunci o să-i schimb eu adresa.

Cum nu mai putuse suporta presiunea, Slăbănogu spusese pe unde se ascundea Osman ziua și pe unde umbla nopțile. Se părea că nenorocitul, din prudență,

nu se arăta pe străzi ziua. Trebuia să se întâlnească cu Slăbănogu în parc când se ridica luna pe cer. Slăbănogu ajunsese pe strada Balyoz pentru că uitase de sfatul lui Osman. Își dăduse seama de greșeală când se trezise, dar era prea târziu...

Osman stătuse un timp în cafeneaua de lângă port în care se adunau hoți de buzunare, fumători de pipă și țigani, și după aceea intrase într-una dintre casele de lângă biserică. Unii oameni și-au amintit după aceea că spusese că se va duce la Bakirköy sau poate la Aksaray.

— O să-l fac bucăți pe perversul ăla când o să pun mâna pe el.

— Se pare că o să umblați după el toată noaptea.

— N-o să avem liniște până când nu dăm de Osman!

Când Brici și Kunt erau certați, nu se priveau în ochi și își vorbeau pe un ton neutru. De aceea Kunt s-a supus ultimei fraze, pe care Brici o spusese cu o falsă indiferență, și au continuat cu toții să-l caute pe Osman.

— Brici, nu mai avem nici o țigară.

— Atunci duceți-vă să adunați chiștoace de jos.

Când Cingöz a plecat să adune câteva chiștoace, ceilalți băieți și-au folosit cârpele din care adulmecau solvent pentru a șterge de umezeală cerul care încet-încet își schimba culoarea în albastru-închis. Se auzeau pașii neobosiți ai locuitorilor orașului, iar praful de pe stradă ajungea în case de pe pantofii dichisiți ai directoarelor de bănci.

— Am făcut un plan cum să-l prindem pe Osman.

— Cum zici să facem, Brici?

De fapt, Brici îi explica planul lui Kunt, dar pentru că cei doi erau supărați, Nebunu era cel care îi punea întrebările lui Brici.

— Cingöz o să meargă primul să vadă dacă Osman e în parc și dacă nu ne-a întins vreo capcană. Tot el o să-l drogheze pe tip.

— Ce? Îl trimiți pe Cingöz singur după Osman?

— Gura!

Deși planul îi speriase pe puștii dependenți de solvent, până la urmă s-a dovedit că era o idee bună. Toți știau bine că ticălosul căruia i se vânduse Cingöz pentru câteva pilule era Osman. Nici unul dintre ei nu vorbise despre asta și nimeni nu văzuse cu ochii lui, dar era imposibil să nu-ți dai seama ce se întâmplase. Copiii din adăpost își aminteau ziua în care Cingöz se vânduse. Unii își aminteau cum Cingöz se întorsese în adăpost târșâindu-și picioare, alții cum se încovrigase în colțul lui fără să mănânce nici o îmbucătură, iar alții țineau minte cum plânsese în somn toată noaptea. În seara aceea, Cingöz păruse trist și speriat ca un șarpe care încearcă să traverseze autostrada târându-se încet pe asfalt.

Așa cum plănuise Brici în seara aceea, Cingöz s-a dus în parcul în care Osman avea întâlnire cu Slăbănogu când răsărea luna plină. În timp ce Osman bea dintr-o sticlă de vin în lumina lunii, Cingöz i-a spus că Brici îl prinsese pe Slăbănogu. A mai spus și că i-ar plăcea să scape de nenorocitul acela de Brici și că, dacă Osman voia, Cingöz era gata să-i spună unde era adăpostul lui Brici.

Osman era în toane bune.

— Bine lucrat, Cingöz... Acuma hai să stăm jos și să băgăm la ghiozdan.

— Tipii ăștia vor să pună mâna pe tine mâine, Osman, a zis Cingöz. Să te ferești.

Osman a scos dintr-o pungă de plastic pâine, cârnați și roșii. A tăiat felii de pâine cu un cuțit mare cât brațul lui. Când a terminat, a pus cuțitul jos între ei. Brici, Kunt și Nebunu, care-i priveau pe Cingöz și pe Osman din ascunzătoare, și-au înghițit scuipatul ce li se adunase în gură de agitație și de poftă.

Era timpul pentru al doilea pas. Brici și Kunt, care stăteau ghemuiți în tufișuri, au făcut un zgomot în timp ce Osman deschidea o altă sticlă de vin și, în acel moment, Cingöz a amestecat zece pilule bine sfărâmate în sticla de vin ieftin.

Restul s-a întâmplat conform planului. Când au socotit că pilulele și-au făcut efectul, au apărut în fața lui Osman.

— Osman, l-ai nenorocit pe Brat. Desigur că am pregătit ceva bun și pentru tine!

— Nenorociți îngâmfați ce sunteți! Lasă că vă aranjez eu și pe voi!

Pilulele nu îi încetiniseră reflexele lui Osman. I-a provocat pe Brici și pe Kunt. L-a apucat pe Cingöz și i-a pus cuțitul la gât.

— Haide! Încercați numai!

Habar n-avea că Nebunu venise tiptil prin spatele lui. Apoi puștii au aflat despre minunile care se ascundeau sub faimoasele jachete ale lui Osman.

*

În timp ce Nebunu scotea cuțitul, Osman și-a deschis jacheta de deasupra și a dat să-și ia pistolul cu gloanțe oarbe. Am alergat, l-am înșfăcat de încheietură și i-am sucit mâna exact la timp. O altă jachetă!

Când Osman și-a scos pistolul adevărat din buzunarul celei de-a doua jachete, i-am spart în cap sticla pe care o aveam în mână. Nebunu și-a înfipt cuțitul în splina lui Osman și apoi a tras lama din rană. Tipul a șovăit. Era rândul celei de-a treia jachete. Nici n-am prins de veste când mi-a înfipt în braț cuțitul pe care-l scosese din buzunarul ei, mi-am dat seama doar când am văzut sângele țâșnind, și atunci am luat drugul de fier din mâna lui Kunt. L-am pocnit pe Osman cu pumnul și apoi i-am tras un cap în gură. Când mă pregăteam să-i rup oasele cu drugul de fier, Osman a căutat în buzunarul celei de-a patra jachete și m-a înjunghiat în burtă. Lumina lunii m-a orbit când a avut loc crima. Am văzut doar silueta lui Osman care aluneca spre pământ ca o pană. Am mai văzut și o pereche de îndrăgostiți care ieșiseră probabil să facă o plimbare târzie; s-au îndepărtat repede când au văzut oroarea. Nu ne observaseră, fiindcă discutau cu însuflețire între ei, dar pe urmă au tăcut în timp ce ne ocoleau de departe, ca și când ar fi respectat o ceremonie de venerare a unei divinități.

Când m-am trezit, primul lucru pe care l-am văzut a fost o uniformă. Apoi am auzit o voce familiară.

— Unde e Sinan Küçükgöz?

I-am văzut prin ușa întredeschisă. Unul dintre polițiștii responsabili cu zona noastră vorbea cu asistenta medicală.

— Ar trebui să se trezească de-acum. E în camera 3-0-5. E vreo problemă?

— E căutat pentru crimă.

În numai o sută douăzeci de secunde, am sărit în picioare, am coborât în goană scările și am zburat spre strada Camekan, unde m-am întâlnit cu Gül.

Cu o seară în urmă, un câine urlase, o pasăre își fluturase aripile și o femeie trecuse pe trotuar în pantofii ei cu tocuri înalte și subțiri, cu plachete de metal, țăcănind ritmic. Nebunul cartierului urlase și vocea lui ajunsese pe acoperișurile clădirilor; ceasurile din magazinul vânzătorului de ceasuri sunaseră unul după altul. Luna dispăruse în spatele unor grămezi de nor, pentru a fi spălată și curățată înainte să-și continue drumul. În seara aceea, nu erau acolo nici Brici, nici fratele lui de cruce Kunt, nici Yunus Nebunu, cu râsul lui vesel care înveselea tot adăpostul. A doua zi, Gül era atât de nerăbdătoare, încât i se părea că dacă ar mai fi așteptat puțin, n-ar mai fi putut să respire. Și-a ascultat instinctul și s-a dus în parcul de lângă Beleștepe.

Nu a văzut nici un semn de viață în parc, erau doar urmele argintii ale melcilor.

Bietele animale pot fi prinse atât de ușor oriunde s-ar duce; oare de ce lasă mereu dârele astea?

Gül s-a luat după urme și s-a dus la cealaltă poartă a parcului. Peste tot era plin de dârele strălucitoare ale melcilor.

O întreagă armată de melci trebuie să fi trecut pe aici, s-a gândit ea. A vrut să întoarcă unul dintre melcii de pe jos cu vârful papucului ei de plastic. Dar și-a dat seama că urmele care continuau până în vârful pantei nu mai erau argintii, ci sclipeau în culoarea purpurie a sângelui. În timp ce urca disperată panta, a strigat:

— Cum de s-au gândit măcar să se pună cu Osman? Dacă sângele ăsta de pe jos e sângele lui Brici?

Gül a ajuns ușor la spital luându-se după urma de sânge și, când a auzit de la doctori că Brici plecase fără să spună nimănui, a rostit în gând toate rugăciunile pe

care le ştia, implorându-şi picioarele să o ducă până la Brici.

Când s-au întâlnit, Brici de-abia a reuşit să o recunoască pe Gül. Încă era puţin ameţit de la anestezicele administrate.

— Când am deschis ochii eram la spital. Îmi cususeră rana de pe braţ. Cred că a curs sânge ca din fântână. Visam că îi scoteam una câte una jachetele lui Osman. Ticălosul avea şase sau şapte jachete afurisite. Toate erau împănate de cuţite. Avea şi un pistol cu gloanţe oarbe, dar mai pe dedesubt ascunsese şi unul cu gloanţe adevărate. De-abia au reuşit să mă care din parc la spital ca să-mi coasă rana.

— Brici, am crezut că ai murit, am fost atât de speriată!

— Poţi să mă consideri deja mort, Gül. Mă caută poliţia.

Tot ce puteau face era să se amestece prin mulţimea care se mişca încolo şi-ncoace pe stradă. Dacă aveau să meargă atâta timp cât putea rezista Brici, dacă băteau toate străzile oraşului, oare poliţia avea să uite de ei?

Brici spuse:

— Îmi place mulţimea. Mai ales când plouă încetişor, ai putea merge la nesfârşit prin mulţime.

Nici nu terminase bine vorba, şi a început să plouă mărunt. S-a trezit de-a binele când primele picături reci i-au căzut pe frunte. Siluetele minaretelor care se ridicau în curţi cu fântâni şi docurile de culoarea ruginii erau în dreapta lor. Ploaia s-a înteţit în timp ce treceau podul. Au traversat piaţa şi au intrat în magazinul de băuturi al unui tip în care

Brici avea încredere. S-au uitat la ştirile de seară la un televizor mic, înghesuit între sticle de vin în magazinul în care de-abia aveai loc să te mişti. Dar crima probabil că nu fusese considerată atât de interesantă încât să fie dată la ştiri.

Tot ce aveau era un pachet de ţigări pe care îl împrumutaseră de la proprietarul magazinului după ce se rugaseră mult de el, pantofii îmbibaţi de apă şi hainele ude. Afară ploua în continuare. Gül şi Brici au mers până când nu s-a mai văzut nici un drum la orizont.

— Dacă am avea o maşină, te-aş duce până în oraşul de unde e tatăl tău. Trebuie să trecem prin câteva oraşe. Dacă ajungi acolo seara, te vor întâmpina străzile strălucind de lumini. Ai putea să crezi că le-au iluminat special pentru venirea noastră.

Dorul. Acel sentiment care nu putea fi alinat îi sugruma vocea lui Brici ca un guler de cămaşă scrobit şi prea strâns.

— Într-o zi, pe când mergeam aşa, mi s-a părut că un bărbat care mergea înaintea mea semăna cu tata. Avea acelaşi păr slinos, iar cămaşa îi era cu două numere mai mari decât ar fi trebuit... Am alergat spre el şi m-am uitat de aproape la faţa lui. Nu era tata. Îţi dai seama cum m-am simţit?

Viaţa petrecută pe stradă îl învinsese pe înger, dar şi-a adunat tot curajul ca să spună:

— O să-i strângă cu uşa şi puştii au să vorbească. Unul sau altul tot o să toarne. Gül, până la urmă poliţia o să ne prindă... Dar... aş vrea să te iau şi să fugim departe, până în oraşul în care locuieşte tatăl tău. Vrei să fugim?

Gül nu a mai avut timp să răspundă. Brici a prins-o de mână și a luat-o în călătoria visurilor lui. După o jumătate de oră, erau într-un Land Rover negru, conducând pe străzile din afara orașului.

XII

Înoată, sau te îneci!

Brici furase un jeep negru din parcare fără să strice nimic, aplicând metoda învățată de la Sabo, cea cu mingea de tenis și manevra fină de deschidere a încuietorii. Se duseră imediat la un falsificator de acte pe care îl știa din închisoare. În două ore, toate actele erau gata, iar mașina era a lui Brici! Avea acum un permis de conducere falsificat și un act de identitate. În timp ce Gül studia actul de identitate ștampilat cu o ștampilă făcută nu din cauciuc, ci dintr-un cartof, Brici făcu rost de niște benzină. *Pentru orice eventualitate,* se gândi el, *nu știi niciodată ce se poate întâmpla când ești pe drum.* Opri mașina pe o străduță mai izolată și salută din mers cele câteva mașini parcare acolo. Se folosi de un furtun ca să golească rezervorul mașinilor în câteva bidoane pe care le puse în portbagajul jeep-ului. Îi promise lui Kunt că n-aveau să lipsească mai mult de o săptămână.

La început, Gül era speriată de moarte, dar încet-încet începu să fie entuziasmată de călătorie. Se uita la mâinile lui Brici. Se mira cât de priceput era, cum schimba vitezele, cum răsucea volanul la dreapta, apoi la stânga, la fel de blând cum și-ar fi mângâiat

soţia cu care trăise o viaţă întreagă, cum puse o casetă în casetofon fără măcar să-şi ia ochii de la drumul din faţa lui. Genele lungi ale băiatului îi umbreau ochii, pielea lui netedă şi lucioasă care semăna cu pielea unui peşte fără solzi, tatuajul de pe umărul stâng, toate îi tăiau răsuflarea... În ziua aceea, viaţa le arăta lui Gül şi lui Brici faţa ei cea mai minunată. Toate culorile erau mai strălucitoare decât de obicei. Oamenii zâmbeau cu cea mai mare sinceritate, iar sunetele şi vocile erau adânci şi vibrante.

Erau invizibili în spatele geamurilor fumurii ale maşinii. Se uitau la şoferii raşi în cap de pe autobuzele cu etaj, la funcţionarii care se înghesuiau în maşinile lor mici, cu câte cinci copii şi trei rude, la vânzătorii ambulanţi care-şi umpluseră break-urile cu haine de piele pe care sperau să le vândă în oraşele frecventate de turişti şi la şoferii de camion care din cabinele lor înalte se uitau la picioarele femeilor de prin maşini – se uitau şi râdeau sau uneori făceau comentarii jignitoare. Din fericire, Brici şi prietena lui nu se vedeau deloc în spatele geamurilor fumurii.

— Când am săltat maşina asta, am ales-o pe cea mai bună! Uită-te la frumoasa asta cum alunecă pe şosea.

Gül nu a putut să răspundă nimic. Mintea şi mâinile îi erau ocupate cu o surpriză interesantă pe care o descoperise sub scaunul ei: o servietă mică pe care nu o văzuseră mai înainte. În servietă îi aştepta ceva absolut fabulos. Printre hârtii nefolositoare – vouchere, rapoarte şi registre contabile – era ascuns un teanc mare de bancnote. Brici apăsă tare frâna şi făcu o întoarcere nebunească.

— Unde mergem acum?

— Ne ducem undeva să schimbăm husele scaunelor.

— Ce? Ai înnebunit, Brici? Ne caută poliţia. Mergi înainte!

— Gül, dacă le luăm pe astea pe care le vreau eu, o să le avem pe cele mai bune. Nu mi-au plăcut husele astea de când am intrat în maşină. Vezi, lui Dumnezeu i s-a făcut milă de mine şi ne-a trimis nişte bani.

Brici se prefăcu surd la tânguirile lui Gül şi conduse maşina direct la un garaj. Înlocui husele cenuşii. Spunând *Ar trebui să ne înveselim puţin*, acoperi scaunele cu huse în alb şi negru – culorile echipei sale favorite de fotbal – şi cumpără şi două covoraşe pufoase pentru picioare. Mai mult, puse să fie făcute cu vopsea două dungi albe de-a lungul maşinii. La sfârşit, devenise foarte vesel.

— Dacă tot ai o maşină, trebuie să fie una grozavă, Gül. Haide, nu te mai încrunta!

Trăncănind despre tot felul de fleacuri amuzante, Brici reuşi să aducă ceva culoare şi în obrajii lui Gül, care doar cu câteva minute mai înainte fusese supărată foc pe el.

— Gül, nu ţi-e dor de fratele Hilmi?

— Ba da. Era un tip cumsecade.

— Nimeni nu se pricepea să ragă mai bine ca el. Ţi-am spus cum se căţărat într-un copac, chiar în mijlocul pieţei?

— Nu.

Hilmi se căţăra pe o creangă a copacului care crescuse între chioşcul de kebab şi dugheana în care se vindeau biletele de loterie. Când treceau nişte gagici pe-acolo, începea să ragă şi să scuture crengile ca un măgar care ar da din copite... Brici lăsă sfiala deoparte şi îl imită pe Hilm: *I-ha! I-ha-ha!*

Gül se gândi că Brici se pricepea să o împace și să-și repare greșelile la fel de bine pe cât se pricepea să le facă. Izbucni în râs.

O adiere blândă aduse un miros plăcut în nările lui Brici. Inspiră mirosul de mușețel și se simți puțin amețit. Nu o mai auzea pe fată. Mireasma care-i făcuse stomacul să se răsucească precum o rufă într-o mașină de spălat îl zăpăci.

Abțibildul de pe capacul roții unui camion din fața lor îi atrase atenția:

M-ai zăpăcit fără să mă săruți
Ce s-ar întâmpla dacă mi-ai da o sărutare?
Iubita mea din Hopa[1].

Îi arătă lui Gül abțibildul și râseră împreună. Cel mai bine era să poți face haz de dragoste. Se cufundau în adâncimile dragostei și ale primejdiei mână în mână.

— Viețile oamenilor sunt foarte diferite. A noastră e plină de riscuri.

— Îți plac riscurile, nu-i așa?

Cântări întrebarea lui Gül în minte și în timp ce căuta răspunsul potrivit, un semn de pe marginea drumului îi atrase atenția. Aveau să intre peste puțin timp în primul oraș mare de pe ruta călătoriei lor. Numără banii care mai rămăseseră în servietă.

— Ar trebui să ne cumpărăm niște îmbrăcăminte, ce zici? Nu putem să ne ducem nicăieri în hainele astea. O să ne ia la ochi imediat.

1. Hopa, cunoscut și sub numele de Khupati, Khopta sau Khopa, este un district al provinciei Artvin din Turcia, la capătul dinspre est al coastei turcești a Mării Negre, la granița cu Georgia.

— Și tu ai spus același lucru. Îmi plac riscurile.

Voia să se ducă la un local luxos cu Gül. Voia să bea ceai cu ea lângă o piscină iluminată, să o vadă purtând rochia de mătase pe care avea să i-o cumpere, să se prefacă a fi soțul ei în timp ce bărbații de la mesele din jur o admirau... Brici visa cu ochii deschiși.

Deși Gül se opunea, Brici o convinse să cumpere un rând de haine pentru fiecare. O pereche de blugi tociți și o cămașă de mătase pentru Brici; o rochie albastră de mătase și o pereche de pantofi pentru Gül. Brici arăta la fel de elegant ca bărbații care-și conduceau mașinile spre afacerile lor; arăta ca un străin... Gül avea nevoie de ceva timp pentru a se obișnui cu noua lui înfățișare. Dar Brici insistă: *Hai să mergem să mâncăm ceva*. Voia să aibă timp să se bucure de viață înainte ca diavolul să-și vâre coada și să-i strice planurile.

Amestecuri de *tarhana* erau întinse pe pânze mari, iar pe frânghii erau agățate la uscat legume, înveselind peisajul de-a lungul drumului. Priveliștea acestor locuri îndepărtate de oraș le era familiară, într-un fel vag. Și copilăriile lor fuseseră astfel agățate pe niște frânghii la uscat.

Călătoria îl încânta peste măsură pe Brici.

— Gül, mi-ar fi plăcut să ne întâlnim înainte să ajung să trăiesc pe străzi.

— Soarta, răspunse Gül. N-a fost să fie.

Gül vorbea ca un papagal, repetând cuvintele pe care le auzise de la mama ei. Pentru aceasta, soarta era la fel de indispensabilă ca și apa de colonie pe care le-o oferea musafirilor ei ca să se învioreze. Soarta putea să-ți închidă toate căile sau trebuia să

intri pe ușile pe care soarta ți le deschidea. Soarta putea să-ți scoată înainte prieteni care să-ți așeze în inimă trandafiri înflorind veșnic sau putea să te facă să dai peste șarlatani care să-ți dea norocul peste cap. Mama ei îi dăduse lui Gül niște cercei mici de aur, ca să aibă în viață noroc și o soartă bună. Și totuși, Brici credea că soarta e doar o scuză pentru cei bogați, pe care o foloseau ca să-și ascundă rușinea de a avea atâția bani.

— Ne-am născut goi și goi o să murim, Gül. Dacă asta e ceea ce numești soartă...

Dar nu putu să o dezamăgească atât de tare pe fată.

— Bine, bine. Se pare că tu ai fost o parte din soarta mea. Cu toate astea, sunt sigur că și tu ai să mă părăsești...

— Vorbești ca o moară stricată! Tu ai fost cel care ai zis tot timpul „Brici nu e pentru tine", iar acum spui că eu o să te părăsesc...

— Uau! Aha! Domnișoara Gül a învățat să vorbească pe limba noastră! N-ar trebui să vorbesc ca o moară stricată, nu-i așa?

— Tu m-ai învățat să vorbesc așa!

— Și ce, e rău? Ei bine, vii din altă viață...

N-am reușit să-mi termin fraza. În ultimele minute, nu mai reușeam să vedem mare lucru din drumul lung și șerpuitor din fața noastră, pentru că din capota mașinii ieșea un nor de fum. Era ca și cum am fi mers într-o locomotivă cu aburi, nu într-o mașină.

— Ce s-a întâmplat, Brici?

— Nu te teme. Fierbe motorul.

Eram flămând ca un câine, dar nu era nimic de făcut. Motorul se înfierbântase atât de tare, încât era pe punctul să explodeze. I-am zis lui Gül:

— Se pare că mașina a mers prea mult în noaptea asta.

Fusese o prostie să conduc atât fără să las motorul să se odihnească puțin. Am tras pe dreapta, am pornit luminile de avarie și chiar în acel moment am văzut un polițist care, ca de obicei, a apărut exact când aveam mai puțină nevoie de el.

— Gül, vorbesc eu cu el. Tu stai în mașină.

Am luat permisul și actul de identitate fals și am ieșit din mașină, cu o înfățișare liniștită.

— Îmi pare rău că aveți probleme.

— Mulțumesc, nu mai puteam suporta căldura.

— La ce zăpușeală e azi, nu mă mir.

— Ei bine, o să pun niște apă la motor. S-a mai întâmplat.

— Îmi dați actele la control?

Mă săturasem de așteptare. Sudoarea îmi șiroia pe spinare. Mi se părea că în motor e un izvor nevăzut de apă, din care ieșeau aburi fierbinți ca iadul. Am văzut pe fața lui Gül o expresie pe care nu i-o mai văzusem: părea gata să izbucnească în lacrimi.

Porcul de polițist a scrutat hârtiile mult timp. Mi se părea că n-avea de gând să le mai lase din mână niciodată. Chiar când deschidea gura să spună ceva, un anunț prin stație îl făcu să se oprească. Cineva foarte cunoscut pentru donațiile sale către organizațiile de caritate făcuse un accident. M-am scuturat. Mingea de tenis trebuia să dea naștere unui alt miracol. I-am spus lui Gül că trebuia să merg undeva. De teamă să nu înceapă să plângă, am sărit în prima mașină parcată fără să mă mai uit înapoi.

Brici era relaxat de parcă toate mașinile din lume ar fi fost ale lui. După o jumătate de oră, se întorsese

cu o maşină japoneză care, chiar dacă nu atât de elegantă ca prima, era foarte confortabilă. Gül încă tremura. Brici căută la radio o muzică plăcută care s-o ajute să se liniştească. O cântăreaţă de muzică folk cânta la radioul local care se auzea bruiat. După aceea, DJ-ul abia reuşea să vorbească în cuvinte întretăiate de scrâşnetul bruiajului.

— De curând, un prieten m-a întrebat ce aş face dacă aş mai avea de trăit doar cincisprezece minute. Ideea mi s-a părut amuzantă. Dragi ascultători, aş vrea să vă pun aceeaşi întrebare. Nu mai aveţi o altă şansă. Doar cincisprezece minute. Ce-aţi face?

— E simplu, zise Brici. Mi-aş îmbrăţişa iubita.

Şi o trase pe Gül lângă el. Erau pe culmea cea mai înaltă a unui deal. Drumul pe care mergeau păru dintr-odată alb de tot. Obrajii fetei apărură în oglinda retrovizoare îmbujoraţi de dragoste şi de entuziasmul aventurii.

— Haide, Gül! Nu ţi-a fost atât de teamă nici când eram pe străzi. Serios... Gata... Dacă mi-ar spune cineva că mai am doar un sfert de oră de trăit, te-aş îmbrăţişa... aşa. Aş vrea să îţi dispară coastele ca să poţi să te topeşti la pieptul meu. Ascultă, Gül, tu te vezi în oglindă? Eşti atât de frumoasă.

Brusc, în maşină se făcuse foarte cald. Brici simţea cum pielea lui Gül îi frigea trupul. Închise cu totul fereastra.

— E foarte cald înăuntru, se plânse Gül.

Dar şi ea stătea ca pe ace. Când maşina se opri brusc, întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Dar se temea deja de răspunsul pe care îl intuia.

— Nu s-a întâmplat nimic. Uită-te la mine.

În timp ce căuta un adăpost pentru dragostea lor, o casă părăsită la capătul unei livezi de meri îi atrăsese atenţia lui Brici.

— Hai să înnoptăm şi noi odată cu un acoperiş deasupra capului. Probabil că nu e prea curat înăuntru, dar ce-ar fi să petrecem un timp între patru pereţi înainte să se ia o maşină de poliţie după noi? Ce zici?

Pe Gül nu o deranja faptul de a împărţi spaţiul mic din interiorul maşinii cu Brici. Răsuflările lor se răspândeau în aer şi se amestecau; îi plăcea mirosul de tutun care venea dinspre el atât de tare, încât ar fi vrut să se facă mică, să intre în pipa cu care fuma Brici şi să rămână acolo toată viaţa. Dar încă o dată îi făcu pe plac şi spuse:

— Cum vrei tu. Hai să mergem acolo.

Amânară cât de mult posibil intrarea în casă. Gül îi arătă fructele de un roz-închis ale mărului din faţa casei.

— Crezi că ajungi până acolo?

Brici era un leopard. Dădu târcoale locului, se căţără pe crengile care se încovoiau sub greutatea fructelor, îşi umplu buzunarele şi se dădu jos. Spuse cu o voce care parcă îi ţâşni din piept:

— O să fac tot ce vrei tu, Gül. Trebuie doar să-mi spui ce vrei.

Surescitarea lui Brici o cuprinse şi pe Gül. În timp ce mergeau către casă, fata uitase şi să muşte din mărul pe care îl aveau în mână.

În casa cu două etaje, îşi găsi un loc cât mai departe de Brici. Dragostea lor nu era de ajuns să umple spaţiul care li se părea cât un palat de mare, după ce stătuseră atât de mult în cămăruţa de sub pod. Deşi

adăpostul lui Brici era mic, era împodobit cu cuvintele și glumele tovarășilor lui, cu muzica pe care o ascultau la casetofon și cu sfârâitul mâncării gătite. Dar aici, nici Brici, nici Gül nu știau cine purtase ultima oară pantoful ponosit care rămăsese pe scara acestei case necunoscute, cine stătuse ultimul pe șaua bicicletei din antreu și nici ale cui mâini atinseseră ultima dată pe șervetul din bucătăria care părea că nu fusese folosită de foarte mult timp. Chiar și dragostea părea stânjenitoare în această casă străină. Cu toate acestea, Brici își încercă norocul.

— Gül, ce-ai face dacă ne-am despărți acum?

— Ce?

— Doar închipuie-ți asta.

— ...

— Nu te mai uita la mine cu o privire atât de bănuitoare. E doar un joc. Și tu ai voie să-mi pui aceeași întrebare.

— Bine. Ți-aș spune la revedere și ți-aș întinde mâna.

— Și pe urmă?

Gül ghici la ce se gândea Brici

— Și te-aș îmbrățișa înainte să plec. Pentru că nu știi niciodată ce se întâmplă după ce te desparți de cineva.

— Atunci îmbrățișează-mă...

Gül îl îmbrățișă pe Brici, căutând să-și ascundă fața îmbujorată.

— Acum e rândul tău să mă întrebi...

În timp ce jucau jocul despărțirii, se apropiau de ușa de la intrare.

— Ce-ai face dacă ne-am despărți, Brici?

Brici îi luă bărbia lui Gül în palme și o sărută pe buze.

Gül stătea ca paralizată în fața ușii. Era rândul ei să reacționeze. Trunchiul subțire al mărului, perdeaua de bumbac cu flori și rândunelele care zburau din lanurile de porumb de pe colinele îndepărtate spre livada de meri începură să danseze ca o horă în fața ochilor lui Gül. De teamă să nu leșine, se așeză pe podea. Își șterse buzele umede cu dosul palmei. Încă o dată, își aminti de mărul care aștepta să fie mușcat.

Brici plănuia să meargă la bunicul lui care locuia în estul țării, undeva aproape de graniță. Asta avea în minte când porniră din nou la drum. Se mai ducea pe la bunicul lui din când în când. De fiecare dată venea într-o altă mașină. Mazda, Toyota, Range Rover... Bunicului său nici nu-i trecea prin minte că mașina nou-nouță din fața ușii era una furată. Nici măcar nu se gândea că Brici trăia pe străzi.

— Băiete, de unde ai mașinile astea? îl întrebase bătrânul ultima dată.

— Sunt ale firmei pentru care lucrez.

— Ce patron bogat trebuie să aibă firma asta!

— Da, bunicule. Sunt foarte norocos!

În timp ce oamenii din sat se uitau la mașinile lui Brici cu gurile căscate, el se gândea că merita să fure acele mașini folosind uneori chei false, uneori lama unui briceag, alteori o minge de tenis. Dar acum singurul lui scop era să o impresioneze pe Gül în cât mai multe feluri. Când Gül află de la Brici era un zeu în ochii puștilor din sat, își uită supărarea și îl iertă. Nu putea să facă altfel.

Oprisem ca să intrăm în localul acela simpatic de pe marginea șoselei. Acolo bucătarul-șef le servea

supă şoferilor de camioane obosiţi, iar tinerii lui ucenici alungau muştele care se aşezau pe plăcintele calde. Nu intrasem niciodată acolo mai înainte, când călătoream singur. Dar acum voiam să împart totul cu Gül. Priveliştea văii verzi care părea nesfârşită văzută de pe terasa localului, apa rece şiroind din fântână, şoferii de camioane cu capetele rase care purtau încălţări cu un pic de toc, mirosul de friptură...

— Ce minunat e când faci orice în doi, nu-i aşa? Să împarţi orice ai este primul şi cel mai important lucru pe care îl înveţi pe stradă. Vrei întotdeauna să împarţi un sendviş cu chiftele, iarba, cartoanele pe care dormi, pe scurt, tot ce ai... Aveam cartoane bune şi chiar şi o pătură veche. M-am trezit în miezul nopţii şi le-am aruncat. M-am gândit că nu era demn de un bărbat să se bucure de mai mult confort decât tovarăşii lui.

Gül şi cu mine am intrat într-un magazin. Dacă era după mine, n-aş fi plătit niciodată pentru băutură sau ţigări. Pur şi simplu le-aş fi luat şi aş fi ieşit din magazin cu ele. Totuşi, lucrurile stăteau altfel când eram cu Gül.

— Dă-mi două pachete din astea, i-am zis vânzătorului.

Era unul dintre tipii care devin bănuitori din nimic. S-a uitat chiorâş la mine. Se pare că nu-i plăcea nici cum arătam, nici cum vorbeam cu el. M-a măsurat de sus până jos în timp ce-mi dădea restul. Nu i-am zis nimic lui Gül, dar am intrat şi eu la bănuieli. *Ăsta e unul dintre cretinii ăia care îşi bagă nasul în treburile altora*, m-am gândit. Am întors maşina trăgând înadins smucit de volan şi am plecat în timp ce afurisitul de vânzător continua să se uite după noi chiar şi după ce am ieşit din magazin.

— Ştii să înoţi, Gül?

— Nu...

— Aş putea să te învăţ dacă am merge la marginea mării. Kunt m-a învăţat să înot. M-a legat cu o frânghie de mijloc şi m-a aruncat în apele Bosforului. Zăceam cu faţa în jos nemişcat ca un mort, cu mâinile întinse de o parte şi de alta a corpului. Kunt trăgea de frânghie şi striga: „Înoată! Înoată, sau te îneci! Loveşte apa cu braţele...“ Aveam doar cincisprezece ani. Eram zăpăcit, nu ştiam ce să fac, şi până la urmă apa m-a ridicat la suprafaţă. Apoi iar m-am scufundat din nou, şi iar am ieşit la suprafaţă. M-am împrietenit cu apa. Aşa te-am întâlnit şi pe tine, Gül. Te-am luat de mâna pe care ai întins-o spre mine.

Brici îşi spunea că un pic de vrăjeală o să-i înmoaie inima lui Gül ca o maşină de turnat asfaltul. Zâmbetul care apăru pe buzele iubitei lui îi dovedi că nu se înşela.

Cu toate astea, Gül nu uitase că Brici fusese îndeajuns de nesăbuit încât să vrea să-şi pună capăt zilelor cu o singură tăietură de brici. Ce căuta acolo cu ea?

— Eşti fericită?

Brici trebuise să strige ca să acopere zgomotul motorului şi al vântului. De fapt, întrebarea era doar un pretext pentru a spune cât de fericit era el însuşi. Călătoria în care plecase împreună cu Gül îl făcuse pe Brici mai fericit decât fusese vreodată în ultimii zece ani.

Fericirea lui Gül era însă umbrită de îndoieli. Era fericită chiar în acel moment, dar se temea că, dacă trebuiau să iasă din maşină, totul – Brici, dragostea şi fericirea care-i făceau inima să se dilate enorm – aveau să dispară.

— Fir-ar să fie!
— Ce e?
— Cred că cineva a trimis poliția după noi.

Am apăsat pe accelerație. Gül era atât de speriată, încât stătea nemișcată pe scaunul ei, ca paralizată. Două mașini de poliție veneau în spatele nostru, iar urletul sirenelor se apropia cu fiecare secundă. Am început să merg în zig-zag pe șosea ca să-i derutez.

— De ce faci așa, Brici?

— Ce să fac? Doar n-o să mergem la bunicul escortați de poliție?

— N-am știut că mergem la bunicul tău.

Eram atât de supărat, încât am apăsat pe accelerație până ce mașina a atins o sută optzeci pe oră. Piciorul, accelerația, volanul și motorul deveniserăm una, și parcă zburam. Am atins viteza maximă a mașinii.

Intraseră într-un tunel întunecos care îi amintea lui Brici de celula întunecată din arestul poliției. Venise de mai mult ori pe acest drum, dar nu se simțise niciodată la fel de rătăcit pe vârful unui munte sau în adâncul unei văi cum se simțea în tunelul acesta.

— Tunelul ăsta miroase a moarte. E un miros sinistru. Nici nu pot să respir până nu văd capătul tunelului și lumina din nou.

Când ieșiră din tunel, deschise fereastra ca să uite imaginile din arest pe care i le adusese în minte tunelul. Trase în piept aerul proaspăt de munte. Polițiștii nu se vedeau pe urmele lor. Pentru un moment, Brici crezu că avea puterea să șteargă trecutul cu buretele. Poate că se va întâmpla ceva neașteptat, poate că polițiștii și judecătorii o să-și piardă memoria, iar el va înceta să-și trăiască restul vieții ca un fugar.

— Iar ești în lumea aceea a ta.

Era vocea lui Gül. Dacă Brici ar fi avut curajul necesar, i-ar fi spus: *Gül, spune-mi doar că ar trebui să facem asta, și o să scăpăm de aici și o să ajungem într-un loc în care nu sunt nici polițiști, nici cătușe.*

Ca și cum i-ar fi auzit aceste gânduri, Gül spuse:

— Nu se poate, Brici. Nu poți să apeși pe accelerație până la capăt când ești aici, în lumea adevărată. Regulile făcute de ei sunt diferite. Nimic nu merge aici cu ușurință. Ce ți se pare ție simplu sunt obstacole înalte ca munții în lumea asta.

Brici profită de ocazie ca să dea drumul cuvintelor din mintea lui:

— Gül, dacă ajung la închisoare, o să mă aștepți?

Dacă-l va aștepta? Cum putea cineva să răspundă la întrebarea asta, când sufletul îi era plin de dragoste? Gül nu știu ce să spună. Înăuntrul mașinii, gândurile, imaginația, percepția îi erau ocupate doar de persoana lui Brici. Nu putea vedea mai departe. Se uita la buzele lui când vorbea, la mâinile lui când mânca un sendviș, la felul în care deschidea fereastra, la ochii lui închiși când luau câte o pauză să se odihnească, la spatele lui. Habar nu avea prin ce oraș, pe lângă ce munți sau lacuri treceau. Ochii strălucitori ai lui Brici o atrăgeau pe Gül magnetic. Dar Gül știa în străfundul sufletul ei că puterea aceea magnetică n-ar mai fi avut o intensitate atât de mare dacă ar fi coborât din mașină.

Se gândi cum să ocolească întrebarea lui Brici.

— Dacă o fată zice că mă așteaptă și nu face așa, o să mă gândesc la o faptă bună pentru ea, cu siguranță. Știi că sunt un înger, zise Brici.

Cerul se întuneca. Se uitară la norii care se adunau, căutând un loc să se adăpostească. În timp ce

mașina aluneca pe drum, neliniștea crescu în mintea lui Brici... Îi era teamă că aceasta era prima și ultima lui aventură împreună cu Gül. *Până la urmă, mai devreme sau mai târziu, tot o să fim prinși.*

Firmele de neon ale stațiilor de benzină clădite recent de-a lungul șoselei puțin circulate scăldau mașina într-o lumină roșie. Brici se simți atât de descurajat, încât se gândi să oprească mașina într-o stație de benzină și să se predea la poliție, spunând: *Ăsta este sfârșitul.*

Până la urmă, zise:

— Gül, o să mă părăsești? M-ai iubi dacă aș înceta să mai mint, să mai fur, să mai iau droguri, să mai fur mașini, nu-i așa? Dacă ar fi așa, nu m-ai părăsi.

— Te tot chinuiești închipuindu-ți cum am să te părăsesc. Dar nu eu te părăsesc, ci faptele tale ne despart.

— Deci e vina mea din nou.

— Da. Sigur că e vina ta. Îți vine să furi niște bani, asta faci. Ai chef să furi o mașină, o furi. Vrei să omori un om, îl omori.

— Dar nu fac toate astea fiindcă așa vreau. Îți amintești de seara despre care ți-am povestit? Când cineva mi-a tras o glugă pe cap?

— Da.

— Tipul ăla era Osman.

— ...

Gül rămase tăcută. Ar fi vrut să nu mai vorbească despre asta, dar vechea rană se deschisese din nou.

— Gül, viața mea e făcută din mai multe lucruri pe care tu nu le știi.

— Nu e neapărată nevoie să mi le spui.

— A fost un bărbat care mă plăcea cu adevărat și care a vrut să mă adopte. Era bogat. Nenorocitul avea bani și de toate. Mi-ar fi salvat viața.

— Și?

— Și nu am putut, Gül. N-am putut. Când puneam capul jos să mă culc, vedeam în amintire bărbați care sfărâmau măsuța de cafea în capul nevestelor lor și tați care-și violau fiicele. Nu-mi plac casele. Am încercat de mai multe ori. De fiecare dată când intram într-o casă, parcă începeau să-mi crească dinți ca de lup. Îmi vâjâia capul, simțeam că explodez... N-a mers. Doar pe stradă pot să trăiesc... Nu sunt de folos nimănui.

Gül începu să plângă fără zgomot pe scaunul ei. Ca să o liniștească, Brici ar fi vrut să-i spună: *Bine, Gül. Am să trădez întunericul, primejdiile, ticăloșii. Pentru tine, am să las totul în urmă.* Era o liniște ca de mormânt în jurul lor. Ascultă șuieratul vântului. Repetă aceleași cuvinte în minte, iarăși și iarăși. Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii. Dar după puțin timp, luminile albastre și sunetul familiar al sirenelor îi întâmpinară din față. Poliția baricadase drumul.

O să trecem de ei, nu te teme, i-am spus lui Gül. În acel moment, chiar nu știam cum să sparg barajul și să ne continuăm goana. Polițiștii își așezaseră mașinile bară la bară, nelăsând între ele nici măcar un metru. Rămăsese doar un spațiu îngust pe marginea drumului. M-am gândit că puteam s-o luăm pe panta aceea lină: *Pe acolo o să trecem,* mi-am spus. Am încetinit și am semnalizat dreapta. Au crezut că aveam să oprim. Luminile albastre ale mașinilor de poliție îmi străluceau pe gât. Chiar când am ajuns aproape de ei, mi-am spus: *Brici, prietene, ai sub picior accelerația, nu un ou, calc-o!* Și am țâșnit ca o săgeată. Zăpăciți, polițiștii au început să tragă în aer. După puțin timp, nu

s-au mai văzut în oglinda retrovizoare. Nu mai mi se părea o idee bună să ne ducem pe la bunicul. Am luat-o pe un drum lateral şi am întors maşina.

După opt ore

Intrară în oraş sub lumina lunii, mergând pe drumul care se îngusta sub apeducte. Luna era ca o felie subţire de tort când îşi începuseră călătoria. În timp ce poliţia îi urmărea, luna înflorise şi se împlinise. Brici îşi parcă maşina într-un loc de unde se vedea Bosforul. Era descurajat. Ştia că nu era nici o speranţă pentru el, dar voia să o salveze pe Gül din primejdia aceea cât mai repede posibil. Îi privi chipul; fata adormise. Lui Brici inima îi bătea tot mai tare.

Vederea mării sclipind sub lumina lunii mi-a limpezit gândurile. Nu se mai poate aşa, mi-am zis. Trebuia să găsesc un mod de a o scoate pe Gül din asta. Am găsit o bucată mare de lemn pe care aveam s-o aşez pe pedala acceleraţiei. Am vrut să ajung pe fundul apei. I-am spus lui Gül: *Ieşi afară din maşină, iar eu o să sar când ajunge aproape de malul apei. O să fugim în timp ce poliţiştii vor crede că tăifăsuim cu peştii pe malul apei.* Dar nu aveam de gând să sar din maşină. Eram epuizat.

Răsăreau zorii. Brici îşi rezemase capul de umărul lui Gül - arăta şi mai frumoasă în somn. Gül era aproape să creadă că minunea se şi întâmplase, că aveau să se întoarcă fără nici o problemă, iar Kunt şi Nebunu reuşiseră între timp să scape de cadavrul lui Osman. Ca s-o liniştească, Brici îi spuse: *Cred că pot pune deoparte destui bani pentru o casă dacă lucrez un an întreg pe mare.* Opri motorul în timp ce, pentru câteva secunde, parcă îi stătu şi inima în loc.

Muezinul de pe moscheea istorică de pe dreapta chema credincioşii la rugăciunea de dimineaţă. În liniştea primelor ore ale dimineţii, sunetul chemării răsună cu ecou până la şirul de case cu acoperişuri ascuţite de peste şosea.

— Totul e în regulă, zise Brici. Ieşi din maşină acum. E vremea să scăpăm de ea.

Oglinda retrovizoare reflecta chipul obosit al lui Gül în timp ce puneam bucata grea de lemn pe acceleraţie. Am lăsat portiera deschisă ca să nu-i dau nimic de bănuit lui Gül. Inima îmi era plină de dragostea pentru ea. Îmi bătea atât de tare, de credeam că o să-mi spargă pieptul. Am pornit din nou motorul şi maşina a pornit. Roţile se învârteau şi maşina se apropia de mare cu fiecare secundă care trecea. Fără îndoială că m-aş fi sinucis dacă nu aş fi văzut ochii lui Gül în oglindă, dar am sărit din maşină în ultimul moment şi m-am prins strâns de un stâlp de ancorare.

În acel loc s-a adunat o mulţime de oameni, de la funcţionari la operatori de televiziune, de la scufundători până la trecătorii care se nimeriseră pe acolo, în timp ce noi am luat-o la fugă spre adăpostul nostru.

Mai era o jumătate de kilometru până să ajungem la adăpost. Voiam să iau totul de la zero. Voiam ca lipitorile să-mi sugă sângele, să-mi soarbă aerul din plămâni, să mă transform în sămânţa tatălui meu şi să ajung înapoi în pântecul mamei. Nu ştiu de ce, mi-am amintit de noaptea când eu şi Kunt ne-am urcat pe spinarea unui cal pursânge şi am călărit spre piaţa principală a oraşului. Poliţiştii erau pe urmele noastre. Şi cu toate astea, ne-am distrat pe cinste cu sticle de bere în mână, galopând pe cal pe străzile pustii...

Deodată, o voce răsună în dreapta mea, punând capăt reveriei în care mă cufundase această amintire. Trei polițiști, morți de obosiți, apărură lângă noi.

— Domnule, băiatul ăsta corespunde descrierii.

— Erau un băiat și o fată în mașină când au fost urmăriți pe autostradă, nu?

— Are o cămașă albă.

Ofițerul de poliție cu părul grizonant și trei stele pe umăr își puse mâna pe pieptul lui Brici, în partea stângă. Chiar deasupra inimii. După atâția ani în meseria asta, știa ce are de făcut. Brici îl privi în ochi. Încercă din răsputeri să se liniștească, respiră adânc vrând să-și facă sărmana lui inimă să bată mai încet, dar era prea târziu. Inima lui neobosită, care vorbise despre dragoste, trădare și moarte, îl trăda acum.

— Fiule, tocmai te-ai oprit din fugă.

— Ni s-a stricat mașina în josul străzii și a trebuit să împingem în pantă. De-asta îmi bate inima.

Ofițerul de poliție care notase numărul actului de identitate al lui Brici în carnetul său zise:

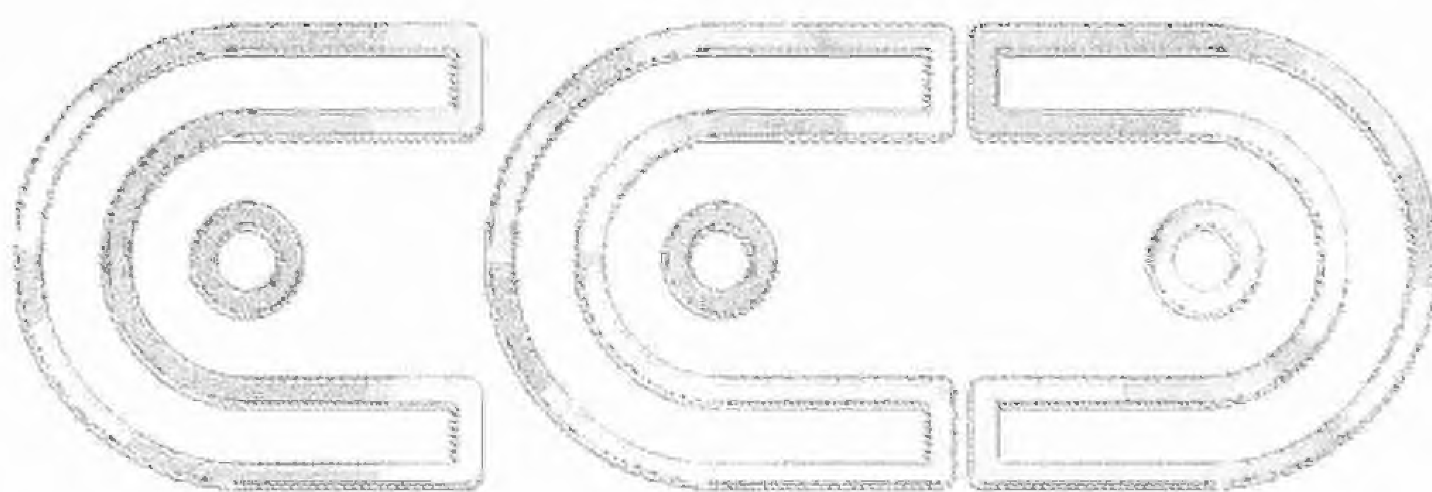
— Mergem la secție acum. Poți să alergi puțin și acolo, dacă vrei.

Brici se uită la Gül care urmărea scena. Cea mai mare temere a lui se adeverise. Dragostea lor avea să aibă soarta tuturor poveștilor de dragoste. Avea să se sfârșească. O poveste de dragoste care începuse în agitația străzii, la orele când începea să se întețească mirosul de ciorbă de burtă și de intestine de oaie prăjite, nu putea să se sfârșească decât pe stradă. Și chiar așa s-a și întâmplat.

Cătușele s-au închis în jurul încheieturilor mele. Gül nu putea să articuleze nici măcar un cuvânt. Sinan Brici, băiatul care conducea ca vântul un jeep, era acum între doi polițiști. A fost ultima dată când am văzut-o pe Gül. La secție, mi-au luat șireturile și cureaua ca să nu mă pot sinucide. *Scoate de pe tine tot ce ai,* au spus. M-am gândit că, dacă aș avea acum ceva solvent, aș putea să-l vărs pe mine și să-mi dau foc cu bricheta. Bum! Și aș fi liber. Dar strada, Gül și sticlele de solvent erau departe acum. Ca și libertatea mea, care n-avea să mai vină niciodată. Stăteam gol între polițiștii de la secție. Nu mai aveam nici o putere. Am mai strigat pentru ultima oară, cu o voce ca de gheață:

— Adio, Gül! N-am spus eu că asta e soarta noastră? Sunt gol din nou. M-am născut gol-goluț și așa o să și mor, Gül!

Scanare și prelucrare digitală

de

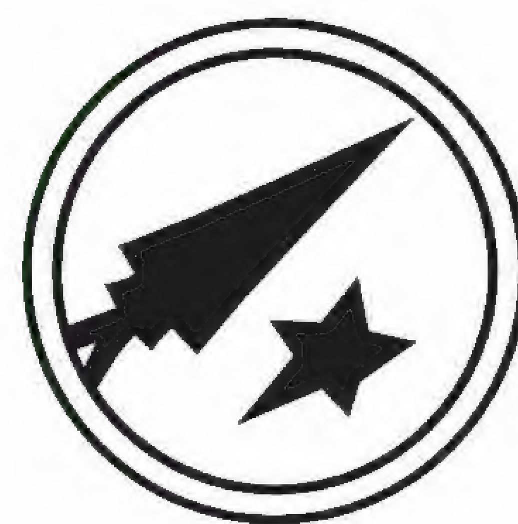

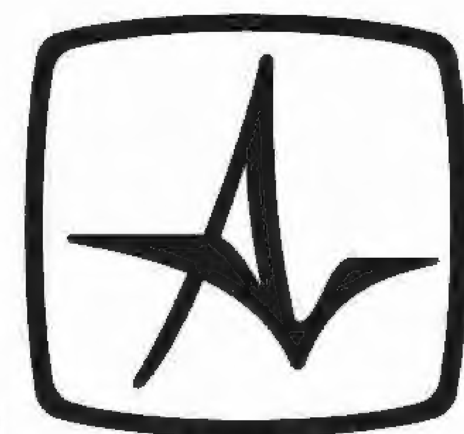
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

